

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I.

BIBLIOTHECA PALAT.
VINDOBONENSIS.

Vix erat necesse, vt nouae huic Luciani editioni praefationis aliquid adderetur, cum neque laudandi commendandique, vt fit, scriptoris adesset materia, praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis, quae, ad eum vel emendandum vel illustrandum, adhibita sint, longa deberet institui oratio. Breuiter tantum indicandum est, quam viam sim sequutus in virorum doctorum, qui in hoc scriptore studium suum collocauerunt, notis vel deligendis vel in compendium redigendis. Textus Luciani et Graecus et Latinus repetitus est ad editionem, quae Amstelodami tomis tribus in quaternis MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*, post varios aliorum doctorum virorum conatus, absoluta est. Notas et observationes haec habet omnium fere, qui Lucianum tractauerunt, multas illas quidem et copiosas, at si verum dicas, Luciano non multum utiles, neque adeo necessarias, vt

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percipio.

Ανεγνώσθη Λουκιανουῦ ὑπὲρ Φαλαρίδος,
 καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
 φοροι, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
 γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἅπασι τὰ ἑλλήνων κωμω-
 δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
 καὶ μωρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχετον
 ἑρμην καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
 τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
 καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
 τὸ ἄλλο βίβ τὴν ἀνώμαλον περιφοράν, καὶ
 τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
 τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
 πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
 ρόν, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
 ἑλλήνων ἐστὶν αὐτῷ ἢ σπερδὴ ἐν λόγῳ περὶ
 εἶκοι δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβεύον-
 τῶν εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
 παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ἢ τίθησι
 πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
 ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λέ-
 ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρίῳ, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
 διαπρεπὲς κεχρημένος· εὐκρινίας τε καὶ
 καθαρότητος, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
 μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστὴς· συν-
 ῥήκη

Δήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμους, ὥς τε δοκεῖν τὸν
ἀναγινώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ὥδης τοῖς
ὣσιν ἐναποσάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
ὥς περ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
ἐπὶ πρέπων ὑποθέσειν, ἃς αὐτὸς ἔγνω σὺν
τῷ γελοίῳ διαπαῖσαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
μῆδεν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
βλε ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
χει γὰρ ὥδε.

Λεκιανὸς τὰδ' ἔγραψα παλαιὰ τε μωρὰ
τε εἰδώς.

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακρίδόν ἐστι νόημα.
Ἄλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷδ' ἑτέροις
γέλως.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in *Lu-*
ciani Somn. Omne tulit punctum (vt scri-
psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod
quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
ster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae
comoediae dicacitatem, sed citra petulan-
tiam referens, Deum immortalem! qua
vafrieie, quo lepore perstringit omnia,
quo naso cuncta suspendit, quam omnia
miro sale perfricat, nihil vel obiter
attingens, quod non aliquo feriat
scom-

scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, vt nulla comodia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa *à Deos* apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum
ita

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρῆπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae scruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani* Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis moumentum, quod cum *Luciani* Dialogis possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in Epist. ad Reitzium. IVPITER CONFUTATUS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΛΥΚΙΑΝΙ

SAMOSATENSIS

DIALOGI

FOR LIFE

KNOWLEDGE

TO THE

THE

KNOWLEDGE

TO THE

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἦτοι

Βίος Λουκιανοῦ

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος 1) ὧν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ,
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοσις ἐν ἔδοξε
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλῶς, καὶ χρόνος μα-
κρῶς, καὶ δαπάνης ἔσμικρῶς, καὶ τύχης δεῖ-
σθαι

De somnio,

seu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum desissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida, reculas
autem

A 2

1. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθαί λαμπρᾶς 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινά τὴν ἐπιχειρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινά τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκίστος εἶναι, τηλικῆτος ὧν· ἐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

- Δεύτε-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam villum istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sin hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἔστιαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἐν σκέψει ἀρχὴ πρῶτά ἐστι, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάσις ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπασα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἀλλὰ τοίνυν ἄλλην ἐπαινῶντος, ὡς ἑκάστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὲν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖας, ἄριστος εἰς ἐρμολύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ὁ ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος,) ἃ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, et ad edificandum facillima, et homini libero conveniens, et expedito sumptu parabilis, et quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad auunculum conuersus (aderat enim maternus auunculus, qui optimus esse statuarius videretur, et poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἐρμολύφος — καὶ λιθοξ.] Ἐρμολύφος, qui statuas siue hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, qui e lapidibus id praestat. Ienst.

6. Ἐν τοῖς μαλ. εὐδ.] Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος. ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ἔσιν εὐδόκιμος. Henist.

νην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῆτον
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμόσῃν,
 καὶ ἐρμολυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῆτο, φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρᾶ παιδιαῖς. ἐπότε γὰρ
 ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων αὖ
 τὸν κηρὸν, ἥ βόας, ἥ ἵππους, ἥ καὶ νῆ Δι' ὄν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκην τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 Φύϊαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, bones aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebam, sci-
 tulle, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. Bourd.*

τάς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

"Ἄμα τε ἐν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἔσφονδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα ἐν ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ Φαινομένην θεὸς τε γλύφω, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ καίνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἥρέμα καθεύδειν πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπεὶ τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σιδη-

ρότε-

nebantur de me spe fore, ut breui artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem haud sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihimet ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae-

ρότερον δὲ κατενεγμόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεσά-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, εἰς πρῶτος, εἰδὲ
προτρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, 8) ὥς δ' ἀκριυά μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο-

imperitia; confecta est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, haud pla-
cido, neque adhortantis more me initiauit, sic
ut lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο.] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis *κατάρχου* sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie usurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet,
quod *προτέλεια* Mισθ. c. 14. *du Soul*.

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης.] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Arben*. III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὁρῶ. Praeterea *Lucianus*, ut ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris usum
spectavit; eoque magis, quod praecedat in-
didem petitum κατήρξατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in-
aratam impositis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδραῖς ἔν' ἐνείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνῶ-
 μαί, συνεχὲς ἀνολοῦζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
 ἐφθαλμὰς ὑπόπλεως· καὶ διηγῶμαι τὴν σκυ-
 τάλην, καὶ τὰς μύλωπας ἐδείκνυσον. καὶ κατη-
 γόρειν πολλὴν τινα ὀμότητα, προσθεῖς, ὅτι
 ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
 λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησάμενης δὲ
 τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
 μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
 singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
 commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
 inculcata multa quadam (auunculi) crudelitate,
 adieci, haec illum ex invidia fecisse, (meruen-
 tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
 mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego
 A 5 primis

10. Ἀνολοῦζων] Vtra lectio palmam mereat-
 tur, haec an ἀναλύζων, diiudicare prom-
 tum non est. Olim de faustis acclamatio-
 nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
 vel furore diuino percitae ingeminabant,
 ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie
 posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
 λύζειν apud veteres vix reperias vsurpatum.
 attamen ad fletus et lamentationem tradu-
 cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
 que tamen diffiteor praefendum mihi vi-
 deri ἀναλύζων, propter illud συνεχὲς, cre-
 bros singultus ducens. Hemst.

μένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδα-
κρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνναῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τῶτων γελάσιμα, καὶ μισρα-
κιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἐκέτι
εὐκταφρονητα, ᾧ ἄνδρες, ἀκῆσεσθε, ἀλλὰ
καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ
καθ' Ὀμηρον εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν
ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς ἔτως,
ὥς τε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ
καὶ μετὰ τοσούτου χρόνου τότε σχήματά μοι
τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει,
καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκῆσθέντων ἐνχυλός· ἔτω σα-
φῇ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, to-
tamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt
et puerilia: quae vero deinceps consequuntur,
non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed
ralia, quae valde diligentes auditores requirant:
ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi se-
cundum quietem venit insomnium altam per
noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate:
quare post tantum tempus species rerum visa-
rum in oculis usque inhaeret, et sonus audito-
rum auribus insonat; tam erant omnia mani-
festa.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσὶν εἰληόν
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τερῶς· μικρῶ γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας Φίκοτιμύμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὖ ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με.
 ἄρτι δὲ αὖ αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐ-
 βόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιπαιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ὁπότε ξέοι τὰς λίθας. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' ἔν ἐφίᾳσί μοι δι-
 κάζειν,

6. Duae mulieres⁹ prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat auunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

νάζειν, ὅποτέρᾳ βυλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προ-
τέρᾳ δὲ ἢ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παι, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ,
ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκία τέ σοι καὶ συγ-
γενὴς οἰκοῦσιν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τὲνομα τᾷ μητροπάτορος, λιθοδόος ἦν, καὶ τὴν
θεῶ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα εὐδοκίμαίτον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχουσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
ἔπεισθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψῃ γεννικῶς II), καὶ τὰς ὤμους ἑξέεις καρτερὰς,
Φθό-

mihi permittunt arbitrari, vtri malim adesse.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et avus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et aunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem opes nugis et quis-
quiliis, quas illa praeberet, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
ros

II. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: *genfro-
se educaberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris
firmo cibo*, vnde *validos humeros laborique
aptos nanciscaris*: nam *delicatae dapes*, qui-
bus isti nutriuntur, *robur corporis ener-
vant*.

Φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔποτε
ἔπει 12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νέσονται σε πάντες.

Μὴ μυσαρχθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές 13), μὴδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν· ἀπὸ
γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque vnquam abibis in peregri-
nas regiones, patria familiaribusque relicta:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilitatem,
aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
iniitiis

vant. Porro Atticorum est θρέψη pro τρα-
φήση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση. Hemst.

13. Τῷ σώματι τὸ εὐτ.] Imo verò σχήμα-
τος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Vertendum ergo; ne ab-
horreas a vili ornatu, aut, a sorde vestium.
Cleric.

Τῷ σώματι τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, χιτῶνιν πιναρὸν
καὶ σχῆμα δειλοπρεπές· quod quid est aliud
quam τῷ σχήματι τὸ εὐτελές; Σχήμα
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
 ἔδειξε τὸν Δία 14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν 15)
 εἰργάσαστο, καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθχυμάσθη· προσκυνῶνται ἡῶν ἅτοι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἔκλεινός αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδειξείς, περι-
 βλέπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων, πλείονα διαπταίχσας, καὶ
 βαρβα-

initiiis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt; hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iani si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficies, vt beatus praedicerur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 ebro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνύναι picto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὴν Ἥραν] Iouis Olympii statuem, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν] Arguam. *Bourd.*

Βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπαδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλῆϊστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεί δ' ἂν ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπειράσῃ. ἡλικία μὲν ἔν' τὰ ἀγαθὰ πορίῃ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴν προεΐρηκεν· ἔδεν γὰρ
ᾧτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κἔν
τέτω τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῆ βίᾳ τεθειμένος,
ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν
προόδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
fane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόοδον, ἔτε Φίλοις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμῃ εἰς, αἰετὸν πρῆχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ
 βίον ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυ-
 μασιὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑσσι δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἄν σοι ὁμοῖος γενέ-
 σθαι.

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiorum reueren-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, I. Fr.
 Gronovius, amicis aduocatus. Hemst.

17. Λαγὼ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentes tutari possunt; quor-
 um etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. Hemst.

σθαί· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βέλανθος, καὶ χειρῶ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλεσα, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειρον ἀποφαίνεσα· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνῃ, δεικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι,
ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότετα ὁρμῇ· ταῦτα
γὰρ ἐσὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κό-
σμος· λήσῃ δέ σε ἄτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν
γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει
μετ'.

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
B prospici-

μετ' ἐμῶ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐς τὰτα
θεῖα, τὰτα ἀνθρώπινα, ἔνι εἰς μακρὰν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δεινός, ὁ βελευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγεννῆς ἄτω τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλᾶτῳ πρεσχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάμπαν δὲ λαμ-
πρὰν

prospicies mecum; et in vniuersum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

II. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
huc dum de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. Ὁ βελευσ. τι.] Litera detrita est: lege
ὁ βελευσάμενός ἐστι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
utram sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum Lucianus, Ὁ τῷ δεινός, fi-
lius hominis ignoti, nullaue re praeclara
commendabilis. Hemst.

πρὸν ἰΦόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιέμε-
νος. καὶν πε ἀποδημῆς, εἰδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνώως εἰδ' ἀΦανῆς ἔση· τοιαῦτά σοι περιθήσω
τὰ γνωρίσματα, ὥς τῶν ὁρώντων ἑκαστος τὸν
πλησίην κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπευδῆς ἀξιὸν ἤ, καὶ τὰς Φίλας ἢ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη 19), εἰς σὲ
πάντες ἀποβλέψοντα· καὶν πε τι λέγων τύχης,
μεχηρότες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,
καὶ

splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistratu primaeque sedis honore dignus habe-
beris: si quo peregre proficiscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut civitatem etiam uniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri
B 2 prolis

19. Καταλαμβάνη] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati repentino impetu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγουσιν,
 ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τῷτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆς
 βίης ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
 δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὄρῳς τὸν
 Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
 κον ἐποίησα; ἔρῳς τὸν Αἰσχίνην, ἐς τυμπανι-
 στίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
 πος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
 αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
 tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
 ciliabo: etenim quum e vita discefferis, non tu
 defines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
 nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
 nem illum, quo patre natum, ego quantum
 reddiderim? viden Aeschinem, qui piatricis
 tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
 propter me Philippus coluit. Socrates autem
 et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix, pri-
 mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
 morario nupta Socratem; deinde Chaere-
 demo Patroclum peperit. vterque statua-
 riam artem didicerunt. Ceterum qua re
 λιθοξόοι differant et ἑρμογλύφοι, quo-
 niam Viri Docti non satis enucleate defi-
 niunt, paucis exponendum videtur. Ἑρ-
 μογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales
 siue Ἑρμῆς sculpir. Ab hoc principio dein-
 cept

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείττονος, καὶ δρα-
πτεύσας παρ' αὐτῆς ὑποτάμωσεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
κχείς ὡς παρὰ πάντων ἄδεσται;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικάτους καὶ τοιάτας ἄν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνούς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decore, honore, gloria, laude, principe
B 3 confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem vniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεῖα,
statuariae officinae. Verum λιθοξόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia vtrique ars in
eadem versabatur materia, vnus homo
vtramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepis-
sime pertineat. *Hemst.*

καὶ ἔπαινον, καὶ προσδρίαν, καὶ δόναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιὸν τε πε-
 νκρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δαλοπρεπὲς ἀναλήψῃ,
 καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπτάς, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, καὶ τῷ νενευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ
 πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἐ-
 δέποτε, ἔδὲ ἀνδρῶδες, ἔδὲ ἑλευθέριον ἔδὲν
 ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχῆ-

confidendi loco, opibus, dignitate, facundæ
 orationis fama, publica prudentiæ gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pias seruillem, vecticulos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus pronò,
 humilis et humilia confectans, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia
 proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et re-
 ctò capite sese erigere*, quod animi genero-
 fioris est indignam se conditionem aspènan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac ce-
 tera quæ præcedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco, quæ utramque vim
 propriam et translatam venuste contineant.
Hemst.

εὐσχήμονα ἔσαι σοι πρηνῶν, ἔπως δὲ αὐτὸς
εὐρεθμός τε καὶ κόσμιος ἔση, ἥμισυ πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι ληγέσης αὐτῆς, ἡ περιμενέας ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἀμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἤλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐν ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετείφαστο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρε συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀνέχομεν, ἐπεπλήγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, prouidebis; vt ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te viliores reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebam me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit scu-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complois, et
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passa videatur incredibilia,

ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ εἰ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῦσα, τοιγαρὲν ἀμείβομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίδασκας· καὶ ἐλθέ ἤδη, ἐπιβῆθι τὰτα τᾷ ὀχήματός, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολαθῆσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχαι· ἀφθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπων, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρχάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμας, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἔκτετι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obiiiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso simillum) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum euectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus senninis quiddam in terram proiiciens: quanquam haud sane memini, qualem

ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τῷτο μόνον, ὅτι κατώθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆνεν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἧς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινοῖσιν ἐκείνοις, ἐπ' ἀνῆγαγεν αὐθις, ἐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρουφός τις ἐπ' ἀνῆκειν. καταλαβῆσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μετὰ, οἷος ἦκοιμι· καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὸν δεῖν περὶ ἐμῶν ἐβλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
βον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις,
ὥς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἴτ' ἄλ-
λος ὑπέκρινε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πε τριέσπερος, ὥσπερ
ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι τὰῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παιδιοικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγενηκότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑπεκριτάς τινας ὑπεείληφεν;

ἐν

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes esse quosdam statuit? minime certe, o

tu,

22. Ἐνύπν. δικαν.] *Somnium absurdum et au-
ribus graue, qualia nimirum multa caufidici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in Apot. p. 25. Α. ἐρῶ δὲ ὑμῖν Φορτικὰ
μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Hemstf.*

ἐκ ᾧ γὰρ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδοκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρὶα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδοκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex *Xenophonte* reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδοκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρὶα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἵτε γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑπεκρίσιν τὴν ᾧ. Ξ. Φλ. ε. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim *Xenophon*
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi facta tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἔδοκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si *Xenophon-*
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μ-
κρόν δ' ὕπνε λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo *Xenophontis* somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσθι γὰρ) ἔχ' ὑπό-
 κρισιν τὴν ὄψιν, ἔδ' ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐ-
 τὰ διεξήκει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
 ἀπογνώσει πραγμάτων, περιβλώτων πολεμίων,
 ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ἄνδριον ὑμῖν διηγη-
 σάμεν ἐκείνῃ ἐνεκῇ, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
 τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
 λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελονακῇ, καὶ
 πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀγεννῇ
 διαφθείρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἶδ' ὅτι καὶ
 κείνος, ἀκῆσας τῆ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παρά-
 δεῖγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
 stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
 neque nugaturus de industria persequeretur, id-
 que in bello et desperatione rerum, urgente
 hoste; sed sane et utile quiddam habebat ista
 narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
 enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
 liora conuertantur: inprimis si quis eorum ob
 paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
 applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
 hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii no-
 stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob
 oculos

Chirifopho communicavit, idque etiam in
 magna rerum desperatione. *Hemst.*

δεγμα ἐμὲ προσησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
 πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε; οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
 μηδὲν ἄλλο, ἔδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
 ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
 ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
 concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
 liaris, quæ tum premebant, angustiis; item-
 que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
 saltem nemine sculptorum obscurior,

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς
 εἰ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεῖα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
 τῆτο, ὧ ἄρισε, ὡς πηλίνων καί μοι τῶν
 ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημι
 ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus
 es in verbis

1. Prometheus igitur me esse ais? si ea ratio-
 ne, o optime, quod et mea opera lutea
 sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
 fateor:

ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος
 ἀκείν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἔμοι ὁ πηλός, οἷος
 ἐκ τριῶν, (βέρβορος 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερεπαινῶν τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῇ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τέμν; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἔμοι γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοι γῆϊνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι πόσω
 δικαιό-

fateor: neque luti figulus dici recusor: tametsi
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuiis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde ut artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subfannationem subesse huic laudi: unde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At
 vero

1. Βέρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, *terra liquore adfuso subacta*, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilo minus fieri non-
 nunquam potest, ut in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. *Hemst.*

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ,
 ὅπως ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶντες ἄν ὡς ἀληθῶς,
 ποιῶμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἂν ὡς ἀληθῶς,
 καὶ ἐμψυχε ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
 θερμὸν αὐτῶν ἐς διὰ πυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῆ
 Προμηθεως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε,
 ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῆ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
 τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰ-
 δῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ
 πλαστικὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ'
 ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo
 poteratis, quicunque in causis agendis celebres
 estis, vera certamina subeuntēs? Viua enim re
 vera atque animata vobis opera sunt, et per
 Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod
 ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi
 quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos
 non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmen-
 ta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodi-
 mus, atque ibi huiusmodi declamationes profi-
 temur, simulachra tantum quaedam spectanda
 exhibemus. Et in summa, circa lutum, vti
 paulo ante dixi, haec figulina versatur, quem-
 admodum puparum figuli: ceterum neque mo-

ἄλλα, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσσῃσιν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτῶ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐς μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἱπνοποιᾶς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηληγεροί, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὀπτήσιν. καὶ εἶγε
 σοι τῷτο βάλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πᾶν εὖ-
 ζόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.

καὶ

rus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheum dixeris, vt Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicunque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbitatem; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde vt illorum ollulae: et
 modi-

καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν
ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθέμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καιναγρόν
τέτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον
μεμιμημένον ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως ἐννοήσας αὐτὰς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μέγλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triquerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
novitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effictum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornavit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθέμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud *Lu-
ciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
αὐφθμοτατον ἐξηγούμενος. *Hemst.*

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἐμψυχε
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἄν
 εἶποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον καὶ ἴσως ἔτος ὁ νῆς ἦν τῷ λελεγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερον τι τῷ
 πλάσματος, ἔ τῷτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἄν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἄν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρεῖσθαι ἀμορφον ὄν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρονοῖην, ἄξιος ἄν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔ συνιείς, ὡς
 πολὺ

Minerua, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius asser-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 ur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 entiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 ulturibus arrodar: ut qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τῷ ξένῳ αὐτὰ πε-
ποιθότα.

Πτολεμαῖος ἦν ὁ Λάγῳ δύο καὶ ἑπτά ἐς Αἴγυπτον
ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν,
καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον
αὐτῷ, ἀκριβοῦς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς
ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς
τὸ θέατρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδεί-
κνυτο αὐτοῖς ἅλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν
ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥστε ἐκπλήξειν τῷ
θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφο-
βήθησαν, καὶ ὀλίγῳ δεῖν ἐφυγον ἀναθορόν-
τες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate
coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas
res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Ba-
ctrianam totam nigram, et hominem bicolorem,
cuius dimidia pars plane nigra, altera autem su-
pra modum candida erat; congregatis in theatrum
Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-
cula, tum inter postrema, haec quoque, camelum
et semialbum hominem: putabatque, se magnam
admirationem isto spectaculo concitaturum esse.
At illi ad cameli quidem conspectum perterriti
sunt, et parum abfuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλχερίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρεῖα τινὸς, ἡ Καμβύση, ἡ Κύρη αὐτῆς κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι ἐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, ἐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίναι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τῆς· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀρπαγμένη.

quanquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3. Ἀναθορόντες] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, aliique veterum, sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λαμείη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῷ αὐλητῇ ἔδωκ' ἑσάτο καλῶς αὐλήσκειν παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τέμνον, κάμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλεργίδαν. ἔπει
δὲ 4) ἔδδ' τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοις συγκεῖσθαι,
διαλόγῃ καὶ κωμωδίᾳ, ἔδδ' τῆτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐνερμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, αἶεν ἐκεί-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) ἔγχε
αὐν

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionem tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-

C 3

bile

4. Ἐπεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. H.mst.

5. Ὁ Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπέραςόν τι ζῶον τετὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρη̃ πισεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἂν ἔχῃ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνταθέν, ὥσπερ ἐξ εἰνυ καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἡδισον; Φημὶ ἔγωγε· ἂ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιχῶν ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω καὶ ἄλλος ἢ μίξις συνέφθαιεν. 6)

Où
bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo conuenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Vt ex vino et melle commistum et temperatum suauissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne vtriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Ne-
teres vsurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuum adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ πάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιε] De industria τὸ
συνέφθαιε

Οὐ πάνυ γέν' συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν
 ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἴγε ὁ μὲν, οἴκοι,
 καὶ κατ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ'
 ὀλέγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παρα-
 δῶσα τῷ Διονύσῳ ἑκυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ
 ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε,
 καὶ ἐν ῥυθμῷ ἐβλινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ
 τὸ ὅλον ἀναπαισίσι μέτρος ἐποχχμένη 7), τὰ
 πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se at-
 que affinia ab initio Dialogus et Comoedia fue-
 re. Siquidem ille domi et seorsum, mehercle,
 in ambulacris cum paucis quibusdam disputatio-
 nes suas habebat: Haec vero, Baccho se totam
 tradens, in theatris versabatur, simulque lude-
 bat, et risum mouebat; gaudebatque salibus, et
 dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. In-
 terdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta,

Ε 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua,
Lucianum posuisse, credo. Pictoribus, vn-
 guentariis ac tinctoribus propria *Φθείρειν*,
Φθορά et *συμφθεῖρεσθαι*, de colorum vn-
 guentorumque diuersi generis mixtura: hac
 quidem temperatione sua cuique perit
 pulchritudo, et corrumpitur; sed arte ta-
 men alius existit color, qui naturalem saepe
 vincat. *Hemst.*

7. *Αναπ. μέτροις ἐποχχμένη*] Singularis est
 quaedam atque elegans in ista loquendi for-
 mula

πολλὰ τὰς τῆ διαλόγου ἐταίρας ἐχλεύαζε, φρον-
τιστὰς 8), καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσαγορεύεσσα. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat,
meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: *Plato de LL. IV. p. 818. E.*
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι ταύτης, *illa*
spreveci et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
to p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορριμένοις,
dubitis inniti non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μέτρεις ἀναπαί-
σοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quo
magis vis phraseos elucescat, animaduer-
tendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. *Hemst.*

8. φροντιστὰς] *Xenophontem* adi in *Sympos. p.*
Ed., St. 520, 35. ubi discas eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλέμε-
μενος; du Soul.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte *I. Clericus* exponit,
cui prorsus adsentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποίητο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἰο) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρ-
τι μὲν ἀεροβατῆντας δεικνύσας, καὶ νεφέλαις

· ξυνόν-
vt eos sugillaret, et Dionysiacam istam li-
bertatem in eos effunderet; nunc in aere am-
bulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προέρχονται. Deinde προέρ-
χονται, qui magna cum pompa, eaque
publica et quasi triumphali procedunt. Con-
sulum solennes processus vel processiones
προόδας· *Iustinianus* Nou. CV. προελύσεις
Theophilus Inst. de Rer. Diu. §. 48. vocant.
De sacris Ecclesiasticorum festisque proces-
sionibus vide *I. Meursii* et *Caroli du Fresne*
Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem
vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum
porro alia quaedam huic verbo addita est
potestas in concionem prodeundi, oratio-
nem in senatu vel cum populo habendi.
Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel
πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Se-
natum, aut pro concione cum populo agunt,
apud Christianos, qui sacras conciones ha-
bent. Iam scenicis actoribus haec eadem
non dispari ratione conueniunt: *Schol. Ari-*
stoph. ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτῃ προε-
ρχομένῃ, actore in scenam prodeunte. *Hemst.*
10. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dicte-
ria, quibus licebat vti festo Dionysiorum.
Cleric.

ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα δικμε-
τρῶντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογεμένους.
ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συζη-
σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν
ὥς τὸ τῶν μεσικῶν τέτο, δις διὰ πασῶν II),
εἶναι τὴν ἀρμονίαν, ἀπὸ τῆ ὀξυτάτης ἐς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτως
ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμό-
σαι, ἢ πάνυ πειθόμενα, ἐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὐτίς ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ σῶ πεποιηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ
ἀρρενι

nunc pulicum saltus merientes, ut qui de aëreis et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauiissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauiissimum vsque,
inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
mertheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam
cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, uti
ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octauas extendebant. du Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιῆτο φα-
 νείην, ἐξαπατῶν ἔσως τὰς ἀνέκοντας, καὶ ὅς ᾗ
 παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κοιμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεός)
 ἄπαγε· τῆτο μόνον ἔκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς
 ἡμετέροις. ἢ παρὰ τε γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιᾶντις πιτυοκάμπτας 12),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 iplis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est) absit; hoc certe nostris inessq non di-
 ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocamptas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] *Græcio πιτυοκάμπτας*
 explicanti Centauros praeiuit *Fr. Luisin.*
Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus confectam. Negari
 quidem non potest, apud *Suidam* extare in
 Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 rius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
 nis

nis (ductum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipfius, quod in alios ftatuerat, exemplo Thefeus interemit: lege *I. Meurf.* in Thefeo c. V. Hunc de genere fuiffe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeft, vt Thefeum ipfum materno genere contingeret. Iam fi forte Centauros omnes hoc epitheto exiftimes affectos, quid tandem proferri poterit, vnde nominis, quod a fingulari vnus Sinidis crudelitate profectum effe fatis conftat, origo repetatur? nam quod *Luifinus* eft commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ftatistque arboribus, quacunque furebant, exprimere folitos effe, vt alia mittam, Graeci fermonis normae prorfus repugnat: quis, quaefo, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vafto corpore et impetu currendi profternunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σαρκαςμοπιτυοκαμπτας*, de quibus ita *Schol.* *ως σαρκαςζοντας μεν και προσποιεμενες τα πολεμικα, εκ αληθως δε τοις τας ισχυος δε επιμελεμενες.* *Suidas.* *Σαρκαςμοπ. αντι τα μεγαλοι, ως αρπαςζοντας μεν και προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ifta commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum eft, vt per Comicam facetiam homines in bello timidi, fed manibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oftentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπτας* eoque pertinere non incommode videatur

Hefj-

Hesychii glossa; Ἀερόκλαδοι, πιτυοκάρπτοι, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκλάδας per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus iuuenem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. *Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni ducō. Legendum censeat τοῖς τοῖς πιτυοκάρπτῃς quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τραγέλαφος συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque ceruos siue Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeso, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάρπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus et materiam minime sequacem tractando molliit. Hemst.*

καὶ τραγελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;
πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενεστέον γὰρ οἷς
ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβλεύεσθαι,
Ἐπιμηθέως ἔργον, ἔ' Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervus et ipse composuerit. Verum
quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφης;] Cervis excepta barba et ar-
morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσόφου
Ἡθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
ὡς γελοῖον ὄν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
ὅτι

Nigrinus, siue de Moribus Phi-
losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit proverbum: quasi
ridiculum sit, si quis eo noctuas apporret,
quo-

ὅτι πολλάι παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβημένος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμψον, εἰχόμενῳ ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἔπει δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνῶμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφειγοίμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θεκυδίδε λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχ' ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρῶσο.

Ἐταῖ-
quoniam apud illos abundant. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, et quo nunc sim animo, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, huius audaciae causam esse. Vale.

Ami-

1. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequenter Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῶν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπανεληλυθας; ἔ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιότις, ἔθ' ὁμιλίᾳς μεταδίδως, ἔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἄφνω μεταβέβησας, καὶ ὅλως ὑπεροπτιῶ τινι ἰοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθείμην, ὅθεν ἔτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τέτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὁδὲ πάρεργον 3). ἤκω σοι εὐδαίμων

τε

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redisti? Neque enim adspicere nos amplius dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiae perueneris, et quae eius rei causa sit? LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LVC. Insperato felicem

2. Ὅμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι. Sermones inter pares, pari libertate, et conditione habiti vltro citroque. Bourd.

3. Ὅδὲ πάρεργον] Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καθ' ἑδὲ πάρεργον, obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τῷτο δὴ τὸ
 ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἔτῳς ἐν βραχέϊ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τῷτο ἔστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μῶς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώ-
 μεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ
 πᾶν ἀκῶσαντες; Λ. ἔθυμασὲν εἰνὴ σοι δοκεῖ
 πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δόλῃ με ἐλεύθερον, ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλῆσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε τε καὶ τετυφωμένῳ 6) γενέσθαι μετρίωτερον;

E. Μέ-

cem et beatum vides factum, et quod in scena
 solet vsurpari, ter beatum, A M. Papae! tam
 subito! LVC. Ita res habet. A M. Quidnam
 autem tantum illud est, quo te sic effers? vt
 non summatim modo laetemur, sed et, auditis
 singulis, accurate scire possimus? LVC. An
 non admiratione dignum tibi videtur, per Io-
 vem, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
 vitem, pro stulto autem et insano me factum
 modestum?

2. A M.

4. Μέγα] Graeci vsurpant μέγα τι pro *admi-
 rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
 quando θαυμασόν. Eodem pertinet, ἔδὲν
 μέγα, *nihil magnum atque admiratione di-
 gnum*. Hemst.

5. Κομῶς] *Superbis*. κομῶν indulgere genio et
 elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῳ] τετυφωμένως hebeti ac
 D stolido

E. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθά-
νω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλην μὲν
εὐθὺ τῆς πόλεως βυλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν
θεάσασθαί τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. E. οἶδα τέτων
ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σὲ τινὶ σπευδαίῳ ἐπιτυχεῖν.
Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν προσεπειν Νιγρίνον
τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναζὰς
ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ
παιδὸς εἰσαγγείλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελ-
θὼν

2. AM. Immo vero maximum. Sed nondum
tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod
dicas. LVC. Recta in urbem profectus sum, ut
ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem:
nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis
ac magis ingrauescebat. AM. Ordine haec omnia
nouī, ideoque etiam optabam, ut in bonum at-
que peritum aliquem incideres. LVC. Cum
igitur statuissē, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis
intervallo non videram, compellare, mane sur-
gens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua; cum
puer intro de me renunciasset, arcessitus sum.
Ingref-

stolido ingenio praeditos significare tradunt
veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine
tacti fuere. *Bourd.*

7. Εἰσαγγείλαντος] Sernorum ad ianuam si-
ve τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. In-
de in regum aulis εἰσαγγελεῖς. *Hemst.*

θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρᾶκετο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πίνακιν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλᾶμε πρὸς τὸ τῷ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμί. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιεν εἰδέναί, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧ ἐταῖρε, περὶ τέτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγεῖσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν
κατεσκέδασεν, ὥς τε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, εἴ
τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν
Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτω θε-
σπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέ-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δη-
μοσίχνομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλῆττε,
καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῆ,
καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut
mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fue-
runt, et Iuscinius et Loton illam Homeri obscu-
rassse et obliterasse videretur. Adeo diuina erant
quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Phi-
losophiam laudaret, et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur,
irrideret, diuitias nimirum, gloriam, re-
gna, honores: praeterea. aurum quoque,
et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intellige: tanta
me sermonum suauitate perfudit, ut Sire-
nas illas, si quae modo fuerint etc. oblite-
raret, earumque suae orationis lenociniis
memoriam deleter. Ἀρχαῖον aliquando,
quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu
et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι,
leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξάμενος,
 αὐτίκα μὲν ἔδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγινγόμενην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην,
 ἐλληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλῆττε τε,
 καὶ ἀργυρίαι, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυον ἐπ'
 αὐτοῖς καθήρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ
 ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ita affectus fui, ut quid pate-
 rer ipse nescirem: atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-
 D 3 quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piam. *Hemst.*

10. Ἐλληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis
 huius verbi temporibus, litera χ sit plane
 extrita, forte dicendum, id facilioris enun-
 ciationis causa Graecos fecitasse. *Iensius.*

ἐν ζοφερᾷ τινος αἴρος τῷ βίῃ τῷ πρόσθεν,
 εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὴ (τὸ καινότεχτον) τῷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττασαν περι-
 φέρων.

Προῖὼν δὲ εἰς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπακάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἔδεν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὅμοιον τι πεπονθέναί
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷον περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόν-
 τες

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtuleraam.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores cum iam ef-
 sent,

τες ἰσχυρὸν ἔτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβα-
χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆ ἀκρότης ἐξε-
μάνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς εἵθεος, καὶ με-
θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. εἰ δὲ
γὰρ εἰδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι. θέμις, ἄλ-
λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἔσπε-
δακῶς ὁ βελόμενος ἀκῆσαι. Λ. Θάρρει ὦ. γὰρ
θέ. τῆτο γὰρ τοι τὸ τῆ Ὀμήρου, σπεύδον-
τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης,
αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκῆσαι με διηγούμενα. μάρ-
τυρα γὰρ σε παραστήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
ἐθέλω,

fent, accedente potu adeo vehementi, conti-
nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homer-
icum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
audires. Testem enim te adhibere apud homines
D 4 volo,

ἐθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάνις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ καὶν τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ ἔτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὲν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασαί, τῶν παιδικῶν ἐπαρώντων, ἐργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημανεύσει, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὥς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὥς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδοντα, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἀγούσιν ἐπὶ τοῖς ἐν πο-

σίν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditanda familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus

otium

σὶν ἀνίσταται· ἔτι δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ-
 παρῆς, τὰς λόγους, ἔς τότε ἤκιστα, συναγεί-
 ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἔμικράν
 ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἔς πυρσὸν
 τινὰ τῆτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμᾶ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἶμε-
 νος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκῶν αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
 κὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκῶσι,

E. Παῦε,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro reueluens,
 non exiguum capio solatium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quandam in auditorum mente reliquit.

D 5

8. AM.

Ε. Παῦς, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρᾶνόμενος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ἔ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἤδη τραγικὰς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικὰς Φαῦλας ἐώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
ριττο-

8. A M. Subsisite, o admirande, paulumque retrocede, et ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque ita factò opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando siue Tragicos, siue etiam, per Iouem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
exci-

II. Μικρὸν ἀνακρᾶνόμενος] Nihil est aliud, μικρὸν ἀνακρᾶνόμενος, quam μικρὸν ἐπανιών apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι πρῦμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum nauis et paulatim retrocedunt. inde μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι sumuntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ παῦς similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, et non vltius remigare. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge vltius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse euincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Bos.

ριττομένων λέγω τέτων, καὶ διαφθειρόντων
τὰ ποιήματα; καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομέ-
νων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόν-
των τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλὰς οἶδα τοιᾶ-
νας. ἀλλὰ τί τέτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαφθείρων· καὶ τα προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτὰ καταγνῶναι τὰ δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, ἔ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἔ
μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτεσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poëmata agendo corrum-
punt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen si
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palnam etiam reportarint? A M. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? L V C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aegre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum vna cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τῷτ' ἔν παρ' ὅλον μέμνησ' μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιᾶτων ἁμαρτημά-
 των ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πύρρ' ὡς προ-
 ῖναι, ἃ δὲ αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ σοι πείραν παρέχω,
 ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἃ δὲ ἀγ-
 γέλῃ τὰ ἄλλα 13) τραγικῶς διαφέρων. ὥς κ' ἔν
 ἐνδεέ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.
 Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non ruetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatoribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.*
de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύ-
ριττοι et ἐκβάλλεσθαι. *Hemst.*

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τὰχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si quid peccarent, μικρόν
 τὸ πταῖσμα, ut patet ex *Ἀναβ. §. 33.*
Hemst.

ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔσω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)* καὶ ἄλλως ὁ ποιητῆς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, ἔ πάνυ
τι λυπήσομαι.

E. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ρητόρων νόμον πεπροοιμιάσαι σοι. εἰκας
γὰρ καὶ κεῖν προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγα τε ἰμῶν
ἢ συνθεσία ἐγένετο; καὶ ὡς εἰδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς
τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶ-
χεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκέειν· σὺ γὰρ ὀλί-
γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse poëta ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane, ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam haec additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν] Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuis-
se disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἂ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; ἂ δὲν ἂν ἐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τάττε γὰρ ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γὰρ παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἂ σὺ διήλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρησθαί μοι· κῆκεῖνα δὲ, ὅτι γὰρ ἔχ' ἐξῆς, ἂ δὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρεῶ.

πάνυ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nečas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me vsurum te scias, et acutissime sibilaturo.

11. LVC. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse; meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura Lucianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκατα quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum vsus iubet. Hemst.

πάνυ γὰρ τῷ ἡμῖν ἀδύνατον. εἴδ' αὖ ἐκείνῳ
 περιθείς τὰς λόγχας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
 μαί τοῖς ὑπεκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰ-
 νις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρα-
 κλέους αὐτῷ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα πεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ
 ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον, ἢ ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepe numero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebri quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.
Hesych. in V. Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset *Pollux*
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆ κα-
 Φαλῆς προσώπειδον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βέλομαι τέρμοῦ
 προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) πᾶ πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔ παύσεται τήμερον πρὸς με-
 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
 Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
 τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
 Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
 φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
 honestare, ex nuda tecum volo meaque pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum vna conuulsum terrae
 affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vti. L V C.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 civium

17. Συγκατασπάσω] *Ne lapsus mecum traham
 heroem: hoc est, ne, dum male ago perso-
 nam herois, exhibiler, eumque mecum con-
 temptui obiiciam. Cleric.*

τῶν ἄσῶν, ὅτε τῶν ξένων ἔδενα τέρπονται ὀρώντες, ὥς ἂν τρυφῇν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
ζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτὰς ἔ-
τω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττῃσι, καὶ
παραπαιδαγωγῷσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρόν
τῆς διαίτης μετίζῃσιν.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς
ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίτημος, καὶ φορτικὸς
ἀκολέθων ὀχλῶ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
σῷ, αὐτὸς μὲν ὥετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
Ἀθηναίοις, καὶ ὥς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

παι-

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
tur: sed si quis etiam veniat ad illos ira affectus,
et paulatim transforment ipsum, et veteres mo-
res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
admodum insignis et turba comitum grauis. va-
ria veste auroque ornatus, Atheniensibus omni-
bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
quam beatum suspici; cum iis contra infelix
quidam homuncio videretur: quin et eru-
dien-

18. Παραπαιδαγωγῷσι.] Verbum elegans,
prauum leniter corrigere, atque in melius mu-
tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχείρην αὐτὸν, ἔ. πικρῶς, ἔδ' ἀν-
 τιμους ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 καθ' ὃν τινα τρόπον βέλοιο, βιβν'. ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυττοῖς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ σενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἀν' ὑπεφθιγγάτο, προσ-
 ποιῶμενος λαιθάνειν, ὥσπερ ἔ. πρὸς αὐτὸν ἐκεί-
 νον ἀποτείνων, Δέδεικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λυόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γὰρ μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔν. δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ
 ἀκῶν ἔ. ἦν 19), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumplerunt, non acerbè,
 neque aperte vetantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Meruit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκῶν ἔ. ἦν] Istud tam frigidum ἔ. ἦν a
 Luciano profectum esse, non inducor ut
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκῶν ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἔσθῃτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσείως πᾶν τὸ ἀνδρῶν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τά-
 χα τῆς μητρὸς ἐσιν αὐτῶ· καὶ τὰ τοιαῦτα,
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτιω ἀπέσκώπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ πέρασεν,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥς τε κατὰ μικρὸν

ἔσω-

terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, vrbae admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam vēr adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonnissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici
 Φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

“Ὅτι δ’ ἐν αἰσχύνονται πένιαν ὁμολογῶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῶσαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν
πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπείσσε,
τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μὲν Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμεν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γὰρ

reuocatus, et longe melior, publice ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso, misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἂν ἐπῆναι,
καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς
διαίτης τὸ ἀνεκίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀ-
πραγμοσύνην, αἳ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι.
ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφία συνῶδόν τὴν παρὰ
τοῖς τριᾶτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἥθος
φυλάξαι δυναμένην, σπερδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλᾶ-
τε καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς
τὰ φύσει, καλὰ ζῆν προαιρεμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον
ὡς μάλισα ἡρμοσμένον.

"Ὅστις δὲ πλᾶτε ἔρῳ, καὶ χρυσῷ κεκήληται,
καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστεῖός μιν τὸ εὐδαίμον,
ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρη-
σίας

enim aliam habere illum. Haec igitur ille lau-
dabat. et praeterea libertatem, quae illic est,
ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et
oriorum, quae apud illos sunt cumulatissima. Osten-
debat etiam, conuersationem eorum hominum,
philosophiae consonam esse; moresque puros
conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias
contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae
natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam,
quae illic viuitur, quam maxime aptam atque
accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque super,
purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui
libertatem in dictis factisque nunquam gustauit,

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δαλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μὲν λατρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπέζων, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκάνων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὲ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεταί γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν αἰγυαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δὲ ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δὲ ᾠδῶν τε, καὶ ῥινῶν· τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ διὰ ἀφροδισίων·
 ὕφ'

qui veritatem nunquam vidit, et cum affentatione et seruitute enutritus est, aut qui totam animiam voluptati addixit, ei que vni inferuire statuit, amans opiparae mensae; indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
 fluente

ὕψ' ἧς δὲ ῥεῖσσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύμα-
 τι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονταί ὁδοί· συνεισέρχου-
 νται γὰρ μοιχεῖα, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ἐπιου-
 ρία, καὶ τὸ τοιοῦτο Φῦλαν τῶν ἡδονῶν· παρα-
 σύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκαλυζομένης πάν-
 τοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν
 δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψης ἀεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις
 ἐπι-

fluente perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium
 et auaritia, et periurium, et reliqua id genus vo-
 luptatum cognatarum natio. A quibus exundan-
 tibus, animo vndique submerso, verecundia, et
 virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam
 solum semper siticulosum multis ac feris cupidita-
 tibus

E 4

21. Παρασύρεται] Fluviorum est et torrentium,
 qui aquis adauctis praecipitantes violento
 imperu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμε-
 νον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιπλ. Haec certe ἀνυ-
 ρολογία ne in poeta quidem dithyrambica
 sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui po-
 tuit in mentem venire, ut verbum laetissi-
 mae significationis contra Graeci sermonis
 usum tam male collocaret? Huius crimi-
 nis ut Luciano absolueretur, refingendum
 puto εὐχμεῖ. cuius verbi opportunissimi
 sane fieri vix potest, quin Noster memine-
 rit

ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τοσέτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ γ' ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίεν πε γενόμενος, ἐπι-
σῆσας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος,
δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur
et διψῶν. Percommode *Dionys. Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψηρὴ τε καὶ αὐχ-
μήσσω τέτυκται. pariter in *Aristoph. Nub.*
440. iuncta reperies διψῆν et αὐχμεῖν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀεραὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum, no-
xio vitiorum prouentu squaler horretque:
Cbrysost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ἐυπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, vnde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vltimatissimum. *Reitz.*

σῆσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπήτην τῆς δεῦρο ἀ-
Φίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τῷ Ὀμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκεῖνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ πρόσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισαι-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Flomerica illa videlicet mecum ipse di-
sitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*
E 5 *et ami-*

23. Ἐπισῆσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, ut in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισῆσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισῆσας. At ego distinctione muta-
ta ἐπισῆσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, ut hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισῆσας per se. Plena locutionis
forma ἐπισῆσας τὴν διάνοιαν. Hemst.

λίαν ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθε-
στῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βε-
λέων, Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίας, ἐκ δ' αἵμα-
τος, ἔκτε κυδοιμῶ, τοιοῦτον οἰκνεῖν εἰλόμην,
καὶ βίον τινα τῆτον γυναικίῳδον, καὶ ἄτολμον
τοῖς πολλοῖς δοκῆντα προτιθέμενος, αὐτῇ φι-
λοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ προσλα-
λῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ
μυριάνδρῳ, σφόδρα περ μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ
γινόμενα, τῆτε μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ
γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere
decreuisti, cum neque discedere hinc, neque
instituti hisce vti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quem-
admodum Iupiter Hectorem, ita me ipsum e se-
lis, ut ait ille, subducens, eque hominum caede,
atque tumultibus, eque cruore, de cetero
domi me continere statui; et vitam hanc
muliebrem et timidam plerisque visam, ante-
ponens, cum ipsa philosophia, et Platone, et
veritate colloquor. Ac meipsum quasi in fre-
quentissimo theatro collocans, ex sublimi ad-
modum contemplor ea quae geruntur: quae
partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis
ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῷτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίως λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῆσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσάτοις
δὲ θεύμασι τε καὶ ἀκέσμασι πάντοθεν ἔλκεσι,
καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀποχυνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεά μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα
κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκρόντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερέφανον.

*Ενεσι

ac rifus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam
virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic vinitur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Vlyssis exemplo praeternavigare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turatis, sed audientem et solutum, et vere ani-
mum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐνθεσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρώντα. ὥσπερ
ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτεω δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλε-
σίᾳ, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τέτε· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα. τέτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καί τοι μετρυγεμένης τῆς τύ-
χης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογήσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβχιον, ὅμως
ταῦθ'.

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, vbi aspexe-
ris, velur in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
aliūm amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testerur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὅμολογήσης] Non video, quo pacto fa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβχιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλάτ-
 τε, καὶ δυναστείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
 ἔ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνο-
 μένοις ἔνεσι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τᾷτο ἤδη
 σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἔ γελοῖοι μὲν οἱ πλάττων-
 τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
 νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
 καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
 perunt, et potentiam, ac pleni obambulant
 omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
 runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
 iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
 sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
 dam exhibent; et digitorum annulos ostentant,
 et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
 fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
 λογῶντες, hoc sensu: illud enimvero mi-
 randum est maxime, et grauissimum, quod
 licet testatissimum sit fortunam res huma-
 nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum lo-
 ret μαρτυρέσης) ipsique fateantur, nihil
 istorum esse firmum, tamen, quum ista
 quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
 ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum ver-
 tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγορεῖντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
καινότερον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φω-
νῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιῶντες, ὅτι
μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, καὶ πόρρωθεν,
καὶ ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν τα-
πεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
τα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλε-
πτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ' ἔ-
θηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
ἐξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
absurdissimum est, etiam obuius aliena voce sa-
lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e-
longinquo, neque ut Persis mos est, sed neces-
se est propius accedentem, et sese incuruantem,
animo diu iam ante demisso, illiusque affectu et-
iam per corporis similitudinem declarato, pectus
aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem
assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praehens
deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς
τῆς ἀπανθρωπείας, ὅτι μὴδὲ τοῖς ἑμάσιν ἡμῶς
προσίσταται.

Πολὺ δὲ τέτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θε-
ραπεύοντες· γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανηγάμε-
νοι μέσης, περιθρόντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν,
καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνας, καὶ
κόλακας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκδεῖν ὑπομέ-
νοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐ-
τοῖς περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον 26),
καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν
ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες,
πόσα

decipiendum. Illorum autem laudo inhuma-
nitatem, quod ad ora osculanda nos non admit-
tant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt,
qui eos sectantur, atque observant, de media
nocte surgentes, et totam urbem circumcursitantes,
et a seruis foribus exclusi, canes, et adula-
tores, et id genus alia audire sustinentes. Prae-
mium vero acerbae illius circuitiois, onerosa
illa, atque multorum malorum causa, coena est:
in qua illi, quam multis comelis, epotisque
prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas,
quas beati homines ac potentiores Romae
clientibus suis atque adulatoribus praebe-
bant. Has autem vespertinas epulas matu-
tinae salutationis officio venabantur. *Hemst.*

πύσα δὲ, ὧν ἐκ ἐχρήν, ἀπολαλήσαντες, ἡμεμ-
φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορεῖντες ἀπεί-
σιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ με-
κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμάν-
των οἱ σενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ κακίστατον,
ἐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξώ-
λεξέρας τὰς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν
αὐτοῖς ἐκείνας καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
τίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περισσίαν θαυμάσωσι,
καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
tum diem decumbentes, circumeundi causam
medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatōres longe iis, quibus adu-
lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
diores illis existere superbiae ac fastus istius.
Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότης προσεΐπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νης εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχεοντο, τῇσδε τῆς ἐθελοδοθείας, ἂν
 ἂν εἶει τὰναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πετωχῶν δεομένους τὰς πλασίδας, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τοι καὶ ἄχρηστον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτι τῆ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὥς τῆ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτι δὲ
 ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περιμαλλᾶς οἰκίας τῷ
 οἰκῆντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neue inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

οὐκ ἔχοντι, μηδὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις
αὐτὰ θαυμάζοι. ἔχρην οὖν ταύτη τοι καθεύ-
ρειν αὐτῶν, καὶ ἀπειωνίζειν 27) τὴν δυνά-
στείαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit utilitas,
nisi sit qui illa admireretur. Oportebat igitur tali ali-
qua via diruere ipsorum, et vilem reddere poten-
tiam,

27. Ἀπειωνίζειν] Εὐωνος parvo pretio para-
bilis adeoque vilis. Ad multa, variata figu-
ratae locutionis indole, venuste traducitur.
Inter locutiones, quibus homo nihili signi-
ficetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος
τῶν ἀποκεχυρηγμένων, et mox ἐπειωνι-
σμένος. Hinc ductum ἐπειωνίζειν dispari
quidem paululum, et ad plures formas
communicata potestate, sed quae pretii tem-
perati deminutique virtutem semper conti-
neat. Ita lex frumentaria, quae annonae
excandefactae modum adhibet; νόμος σιτι-
κὸς ἐπειωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν
apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque
adeo res, quarum pretia descendunt ac la-
xantur, ἐπειωνίζονται. Mercatores etiam
qui translatis mercibus caritatem semper
vilitatemque captant, ἐπειωνίζουσι, quando
venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπι-
τιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τι-
μας contraria sunt apud Poll. III, 125. ἐπ-
ειωνίζειν, ἄξια τιμωρᾶσθαι. Tum porro
attribuitur illis, qui res sub hasta, vel pu-
blico

σεῖαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν

tiam, contemptum hoc (quasi munimentum di-
F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. Ε. δανείσῃν, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notanda, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis grauis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. Hemst.

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπιτείσχισμα, nisi quod in compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τευχίζειν et τείσχισμα. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχίσματα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc

ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπέννοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετρίωτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖν. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων (29), πολλῶ ἔτι τάτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendoq. nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vñtatiis, munimentum ad coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτειχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινάς, quod Atticis et *Platoni* frequens. *Hemst.*

δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ εἶσι τὴν ψυχὴν δια-
 τεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλιστα
 τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων
 ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίως τινὰ δαρυφορέντα,
 καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δαῖπνα παραγγέλλουσι κοινολο-
 γούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆ
 σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ δ'
 μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
 ταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
 νοι τῆ δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
 πίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-
 ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
 enim me putas animo affectum esse, quoties
 video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
 tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
 et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
 litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
 nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
 signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
 quod vel maxime indignari soleo, quando non
 itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
 cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
 quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
 losophi ne Romae quidem deponebant. *du*
Soul.

ται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ Φα-
 νερώτερον, ἐξχνίσκονται δὲ πάντων ὕδατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιάσιν; οἱ δὲ
 ἀξιώτεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθη-
 σαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλι-
 στα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούν-
 των, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)

προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebrian-
 tur magis, quam alii, manifeste? a convivio au-
 tem surgunt omnium ultimi: deinde et plura
 aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum
 urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam can-
 tare non erubescunt. Atque haec quidem
 ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum
 mentionem faciebat, qui pacta mercede philoso-
 phantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de
 foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. προτ. τὴν
 ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consue-
 ta: sic ἀρετος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in
 communem usum coctus in foro venum ex-
 ponebatur: is omnium optimus Athenis,
 sed eo tamen, quem puriorem domi ditio-
 res confici curabant, semper deterior. Ce-
 terum quod istorum scholas ἐργαστήρια vo-
 cabat, et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone
 sumtum, apud quem saepe Socrates καπή-
 λων et καπηλευόντων nomine Sophistas in-
 famat. Henst.

προτιθέντων, ἐργασήρια γὰρ ἐνάλει καὶ καπη-
λεῖα τὰς τέτων διατριβάς· ἡγεῖα γὰρ τὴν πλά-
τῃ καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀνάλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· ἔμ-
νον προῖκα τοῖς ἀγέῃσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιχσίας
καταφρονῶν· τεσάρτε δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἔ-
δεν προσηκόντων, ὥς μὴδὲ τῶν ἑαυτῷ φθει-
ρομένων ποιῆσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν ἔ-
πόρρω τῆς πόλεως κερτημένος, ἔδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι δωμολόγει. ταῦτ' οἷμαι διεληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui dinitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat vt aliena expeteret, vt ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam gereret; vt qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe situm habebat, iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τέτων μὲν φύσει ἔδενός ἐσμεν κύριοι, νό-
 μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόρε-
 ζον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται
 νομιζόμεθα, καὶ περὶ δὲ ἢ προδεσμία παρέλθῃ
 τὴν καὶ τα παραλαβὴν ἄλλος ἀπολαύει τῆς ἐνό-
 ματος. ἡ μικρὰ δὲ ἐκείνη παρέχει τοῖς ζηλῶ-
 ῖ ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπὸ
 ριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
 τῆς προσώπῃς τῆς αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
 τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τέτοις, τῆς δια-
 νοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τῆς τροπῆς.
 Παρήγει δὲ τοῖς συνᾶσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι
 τὸ ἀγαθόν, ἔπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προδε-
 σμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
 ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
 domini sumus, lege autem et per successionem
 usum earum in tempus incertum accipientes,
 temporarii possesores habemur: quo exacto tem-
 pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
 itidem fruitur. Idem non parva praebeet imita-
 ri volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
 tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
 destiam, et vestitus mediocritatem; et super
 omnia haec compositam mentem morumque
 mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-
 di tempus prorogarent, ut multis solenne est,
 certum sibi tempus praefinientibus, aut festos
 dies,

ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τῷ τὰ δέοντα ποιήσειν. ἤξιε γὰρ ἀμέλλητον
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ἐρμῆν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τοιούτων κατεγνώκως Φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἀνάγκαις, καὶ πένοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
γυμνάσωσι· τῷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, μασιγῶντες· οἱ δὲ χαριέσθουσι,
καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἡγεῖ-

dies, aut solennes conueniunt, quibus auspici-
entur non mentiri, et recte agere. Morae enim
experitem esse illum ad honesta impetum! debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷτο,
eam ob rem, ut dolores et incommoda to-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior; et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τῷτο μὲν ita solet poni plerumque,
ut τῷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriben-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἔτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρεῖναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς
 ψυχαῖς τὸ σβέρρον τῆτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευά-
 σαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπου προαι-
 ρῆμενον, τῆτο μὲν ψυχῆς, τῆτο δὲ σώματος,
 τῆτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς
 ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάτ-
 των ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτῶν ἔφα-
 σκεν ἄτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδεν, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκεί-
 νοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν
 ἐπήκουσεν, ἀμετασχεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν
 ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis
 duritiem istam et firmitatem contra dolores ac
 perturbationes parandam esse; eumque, qui ho-
 mines optime instituere velir, partim animi,
 partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris
 educationis rationem habere debere, ne, ea
 quae vires excederent imponendo, reprehensio-
 nem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo
 esse dicebat, dum praeter rationem ita supra
 vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse
 vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustaf-
 set, audita statim vera doctrina, irreuocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem
 mox ab eo resectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσᾶς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς ξενωποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπεδαίων εἶναι δοκάντων ἐπέληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε καὶ διαθήκας καλινδμενών, προστιθεὶς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbae conflictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orfus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, ynam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emitte, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas noceat.

θείας. 33) αὐτὸ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτῷ γέν-
 λαν
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum
 tene-

33. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iussis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emitte-
 re, quam non libere quidem et palam exprom-
 ant, sed abditam vltimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhæbant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 usus fere frequentissimus in rebus inhonestis
 ac turpibus. Hoc autem modo fieri plane
 non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφε-
 τέρως ἀληθείας in deteriore partem su-
 matur. Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducor pene, ut in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

λαὴν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἐγγραφον ὁμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγασθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἐνιοὶ δὲ καὶ ζέ-
φειν.

tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
coro-

qua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινθέ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
sollicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν Φωνὴν
ἀληθῆ προτεσθαι ita fere accipio, utros
animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque
ad seuerum examen adductis profiteri. ἵνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἐν αἷς ἐκ ἀπολαύ-
σι non est, vt multis probem. Hemst.

Φεῖν τὰς σήλας ἀνθεσίν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔν ἡξίᾳ, τί πέπρακται τῆτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. τῆτες γὰρ εἶναι τῆς τὸ πολυτελές ὄψον ὠνευμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τῆς μέσης χειμῶνος ἐμπιπλάμενους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παρὰ καιρὸν ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελές ὑπερφηφανοῦντας·

τὰ-
coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subieceris, convenienterque multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τάτεις εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα διέσπειν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρὰ νόμους, καὶ τὰς ὄψεις συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τῆτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἂν ἐκάλει τὸ τοιῶτοτων ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne vii quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus vndique conculcandum permittentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum.* Brodæus.

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere convenit? *Brod.*

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *soloecismus.* Cognatus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κείνα ἔλεγον, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημικεργὸν θεόν, ἔπροθεντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιᾶτο, τῶν σεφανεμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνεσὶ τῶν ἔων τε καὶ ῥόδων χαίρεισιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτὰς σεφασθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνρὴν, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse inscitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. [ἢ ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἰνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν κακείνας διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινὰ τὴν σπεδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέττας ἔφασκεν ἐλιγο-
 χρονίᾳ τε καὶ βραχείᾳς ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἶνεκα πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πόνον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μὸς ἐσιν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδίῳ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέων πλησμονήν·
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάταν ὥνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 stantur. Nam et hos brevis ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum caussa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram, vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Resta-
 re igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
 δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῶντας, ὧν
 ἀπασῶν Φιλοσοφία χρηγός ἐσι τοῖς πονεῖν
 πρᾶξιζομένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
 πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων,
 τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
 μικρὰ δειν ἐκφερομένας. ἐν δὲ τι καὶ μάλις α
 μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τᾶτο καὶ
 τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προΐόντας γάρ
 τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
 προορᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλῳ
 μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομινῆσκειν αὐτὰς,
 τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
 que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
 iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
 multa commemorabat: multitudinem prosequen-
 tium, contumelias, eos qui servis impositi ge-
 stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
 xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 vrbe frequens, et in balneis valde familiare.
 Praeentes enim quosdam ex servis clamare
 oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
 si quid extantius paulo, aut cauum praetergre-
 diendum sit, atque commonefacere eos, (id
 quod

τὸ καινότερον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἔν ἐπεί-
 ειτο, εἰ σώματος μὲν ἄλλοτρίῃ δεῖπνῶντες μὴ
 δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτῶν ἀνέχον-
 τες, ἐφ' ὅθ' αὐτῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλοτρίων δέον-
 ται προσφωμένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀνέχον-
 τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπέσας, καὶ πε-
 πηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν
 ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
 ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελ-
 θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
 ἤκουον αὐτῆς τεθνηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημέ-
 νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ τῶν

Φαία-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese ince-
 dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
 ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
 nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
 vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
 sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sus-
 tinerent voces audire, quae miseris hominibus
 et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem
 in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
 demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratio-
 ne perfecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
 interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
 metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui
 desuit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκληλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τῷ μὲν ἰδρῶτι κατερρέομένην, τῷ δὲ Φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμεν· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορρέμενος. ἔ γὰρ ἐξεπιπολῆς, ἔδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσώχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖκναι μὲ ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τῶν ὑπείληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio tetigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
 τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔ μὴν πάν-
 τες εὖ σοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι-
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν· οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηρυῖαν μό-
 νον

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 nervo nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem

G 3

modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus pater: ἔ μὲνει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τῷ βέλει,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox
 Lucianus, ἐν μέσῃ τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio. Hemst.

τον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας εὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλαῖς ἐκ μέσης τῆς ὁδῆ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· εἰ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεσέλλετο.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τάτῳ ὁμοίως, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφέδρα μαλακός, εἰ μὴ σερρότερος τῶ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἀτρεῖτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τὴνικῶτα χεῖρας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum vsque non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tinta

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῷ το
 χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθέν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῆ διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῶ Φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέε-
 χεται.

Et sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, vt Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dolci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsus, eous-
 que penetrans vt inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum
 G 4 ambit:

40. Ὀπῶ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque vnde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, vt ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensisibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τᾷτό τοι καὶ ἡδονται καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκόντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπασχον, ἡσυ-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὰν τὸ ἔπος ἐκεῖνο
λέγειν,

Βάλλ' ἔτως, αἱ κέντι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.
Ὡσπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλᾷ ἀκόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονται τῷ πάθους, ἔτω δὲ καὶ Φιλοσόφων
ἀκόντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπί-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει Φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac faucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὦ ἐταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἄμβροσιᾶς, καὶ τῷ λωτῷ κε-
 κορεσμένος. ὥς καὶ μεταξὺ σὺ λέγοντος ἔπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσαμένη, ἄχθο-
 μαί. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω, τέτρωμαι·
 καὶ μὴ θαυμάσης· εἶσθαι γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐκ αὐ-
 τοῖ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρες
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·
 συμμε-

38. AM. Quam grauiā et admiratione digna,
 et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 fcio, fuisti! Quare et te dicente, animo com-
 mouebar, et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripī, sed
 et si quos alios ipsi in ea insania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti

G 5

solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusativo duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraeos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθει-
 ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθῃ αἷμα τῷ δῆγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὰ γίνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἔτι καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρῃν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σε κοινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρα Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque insaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lys.* in *Agor.* p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in *Tim.* p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitratur. Hemst.

Δίκη

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἀρχοντος Ἀρισταρχοῦ Φαληρέως, Πυανεψιδῶνος ἐβδόμη ἰσαμένῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίαις ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφῆρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα ἡδικήμεν ὑπὸ τετραί τε ταῦ, καταχρωμένῃ τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauibus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
 κχον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
 ἣν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
 ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦκει
 πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα
 πολλάνις ἐν ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιά-
 ζεται, ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς
 ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δεὸς δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
 τῆς

erat; dānnum non grauiter tuli: nonnulla et-
 iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
 bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
 vare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo auaritia et amentia peruenit,
 vt non modo non sit contentum iis, quae ego
 saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
 ferat, ipsa me necessitas cogit, vt accusem
 ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter
 istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
 intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔν-
 θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
 qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
 nis et ἀρπαγῆς littera T incusatur. Hinc
 latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo.
 Contrarium ἀπαίρειν tum prima; tum am-
 pliorem potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat,
 quae in vnum sonum coalescere apta nata
 sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οὐκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγη δειν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, 'calcuioque tantum inferuiam.

3. Est

3. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ] Ego Codicum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuuetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος consonis attribuitur, quoniam admodum vocalibus Φωνή. literarum diuisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφος: Φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα Φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147. E. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττάσης τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro ἴσον εἶναι, pari loco esse et conditione. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.

nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῷτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς εἶδεν κατόλ τι γράφεται, ἔχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
 τοσού-

3. Est itaque aequum non modo vos indices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero litterarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Κεῖσθαι etli rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

τοσῶτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς τε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παρχλειπτέον ἐστὶν ἀδικημένον.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσῆσεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῶ, disceptans de voce κισσηρις et κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus pro-

4. Καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercيدات, et aduersario causa prodatur. *Hemst.*

πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγισ, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγ-
 χύσεως ἄρχεσθαι, παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἔνα-
 ζον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκ-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέττας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλίας, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι
 προσάπτεισι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐκ τῆς τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφεῖον et γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γισ illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quievisset, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est enim pul-
 chrum unamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔξα, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἔκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκροθιγῶν δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓν ἅ τῶν πάντων, οἷς ἔδὲ φωνὴ πρόσσεσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἔν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τέτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semiuvocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

H

ex

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τὸ, τε ἄλφα, καὶ τὸ γ, ἐκ ἀν ἡκέσθη μόνον, τῷτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ἐνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμᾶ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ὡρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐς ἰ λόγος, λήχνιον ἐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος,

Ἄθη-
ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, (eius misertae) conuenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi maiorem vim, quam villae vnquam literae, inferre ausum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem audilitatem ferre vltius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-

- 5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum quod talem usum τῷ καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem mouere. - Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι. Quae vsitatissima est loquendi formula. *Hemst.*

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
κωμωδιῶν τῶν ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο,
Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιᾷντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῷ τῷ
τῷ πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
σερεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
ὧμην συντετραμμένων γραμμάτων· ὅτι δὲ τῇ-
μερην καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια παντὶ
λέγειν, μὴ οἷσιν ἦν μοι τὸ ἄγχοςμα, καὶ αὐ-
πάνυ τι ἐδακρύμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
simachum nomine, genere, quantum appare-
bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
tem ego huius τῷ audiatem deprehendi.
Quod dum paucis aggredereetur dicere τεττα-
ράκοντα, priuans me meis cognatis, existima-
bam eam esse consuetudinem literarum, quae
vna essent educatae. Praeterea cum τῇμερον
et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mor-
debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀρχάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κᾶττυμα, καὶ πίτταν,
εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ἐνομάζειν,
καὶ μετρίως ἐπὶ τῶν ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπρα-
μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα
τίς ἐνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς
δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχελακόντων μοι γραμμάτων· κίσ-
σαν με, λάλον ὄρεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰ-
πεῖν, τῶν κελπῶν ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ με Φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κοσσύ-

8. Verum postquam, sumpto ab his inikio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κᾶττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque no-
minaret: haud leuiter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appeller. Oro autem vos per
Iouem, ut afflicti, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et Φάσσαν, (id est
palumbum,) vna cum νήσσαις (id est anatibus) et
κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὄρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέ-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θαλάσσαν, ἐδὲ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὸ δὴ λε-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσάλον μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thertaliam di-
ci? Toto insuper (θαλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πατ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero licera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim vnquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχον-
τι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
με ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
Φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῃς. καὶ γὰρ μὲν
τοιῆτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῆτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὰ δεῖν πάντα
ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κἀκεῖ τὰ ἀδικη-
θέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικα-
σαι,

Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξῦ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
ipso etiam Thucydide openi illi ad hanc tuen-
dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρῃς) in
faciem percussisset. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum
adversus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
ces,

σαι, τῷ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμους· τῷ θῆτα κρῶντος 6), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσσεῖσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τῶν ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 κέσεις δίκῃ πρὸς τὸ πονηρότατον ταῦτ' αὖ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis
 magna erit tam scelesto Tau?

H 4

II. Ve-

6. Κρῶντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίοντος pro κρῶντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρῶντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
 stremam veteres onerare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα καὶ τὸ ὁμόφυλον τῶν σκισμῶν μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τετονὶ τὸν τρόπον. καὶ γὰρ ἐπιτρέπει γὰρ αὐτὰς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὥς δικασαί· μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μένος ἀπῆλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὥς γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ τισὶ σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρῆσπεσὸν τάλον

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, et γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam, hominibusque patrocinator in his, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾗ πασι προεδρίαν
ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ἑμόνον γε τὰς
τυχόντας ἀδινεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξατο· Φασί, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τέτῳ
ἐπιβλεῦει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρην τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἐν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
κεῖ· ἐργῶ δὲ πῶς; κλέεσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶν-
ται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων
γένος

irruens τάλῳ ipsum dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pal-
mitē:) hoc vero, est enim re vera τλήμων,
(id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλή-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cessisse, atque natu-
ram suam mutasse, infidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices defient, atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασὶ
 τὰς τυράννας ἀκολοθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιᾶτω ξύ-
 λα τεκτῆνναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἔν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέττο μόνον ἐς τὴν τέ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων
 genus innexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuenisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Timon

7. Ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit Guyetus, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. Hemst.

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλῦτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
ἐφέσιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρχιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδαπε, καὶ εἴ τι
σε

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philiades.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορχιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeles Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίε, Ξενίε etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιηταὶ καλῶσι, καὶ
 μάλιξ· ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς
 τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρχατος ἀσραπή,
 καὶ ἡ βαρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντὰ
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ πατάγῳ τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti-poëtae, idque adeo
 cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem reple,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens?
 vbitonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μα-
 σόληπτοι, ὑπὸ Μασῶν κάτοχοι sunt poë-
 tae: eos facere Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, infano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hunc in modum non
 voluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. *Hemst.*

μάτων. τὸ δὲ αἰδιδιμὸν σχ, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ἐλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικάντων διαφυλάττον.

Θᾶττον γὰρ τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τῷ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλύντινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἰεσθαι ἀποκλαύειν τῷ τραύματος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.

ὦσε

ne poëticum, nominum strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius meruerint hesterium aliquod ellychnium, quam fulminis concta domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, vt ignem eius vel fumum haud timeant: hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inquit-

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accensi. Hemst.

4. Ἀποκλαύειν τῷ τραύματος] Ἀπακλύειν verbum apud Graecos in vitamque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντι-
βροντῶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν,
πρὸς ἔτῳ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοουργὸς
ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπ-
γε

inquinantur. Hinc adeo est quod Salmoneus
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph. AV.*
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθάδῃ.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακῶν τι, τι φλαῦ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitiuus accedit eius, vel personae vel
rei, unde bonum malumue aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expressio.
Plaut. Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ'
ἄλλῃ ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὲ τι καὶ γὰρ
τῶν καίων γάμων nonnihil ad me quoque
mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarch. T. II.* p. 837. A.

5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπισηκάντων ἀκέρεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ ἔ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 ctere, πῶς γὰρ Φεβηθεῖν ἂν τῶν ἐπισηκῶν
 τις ἐπιχειρῶντων τὴν τῷ κεραινῷ Φλόγα·
 fin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequè commodum. Πῶς γὰρ ἔ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικὸν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Mirror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 rosarum delicatuli solebant, contectum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφω-
σαι 7), καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκ-
μῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ
βιαίων ἐποίεις, καὶ εὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς
αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ
κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπείσειετο· καὶ ἡ βρον-
τὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ
εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ
δὲ, κοσκινηδὸν 8), καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν,
καὶ

funt videas; neque acriores habeas aures,
quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti ani-
mo, et iracundia graui, multa quotidie aduer-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque
omni induciarum spe, bella cum iis gerebas,
neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis con-
cussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, ful-
gur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mit-
tebatur: terrae autem motus ita frequenter fie-
bant

7. Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] De Ioue, cui
prae senio aures obsurduerunt: ipsa locu-
tio Platonica, sed paulo diuersa potestate,
quando quis frequenti et molesta pene rei
commemoratione alium obrundit atque ob-
surdat. Nihil interest vtram formam vsur-
pes, ἐκκεκώφῃν an ἐκκεκώφῃν. Hemst.

8. Κοσκινηδὸν] Praeceptor et abruptus illarum
vorum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδάν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοῖ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάρη σαγών. ὥς τηλικυτὴ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγῃς ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκειλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

Τοιγάρ-

bant, vt cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa dicerēs; et vt violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem seruans, quo maiora deinde scelera subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Sunt verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene insulsam in istis, ποταμὸς ἐκάρη σαγών. neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Hemst.

Τοιγάρτοι ἀκόλῃθαι τῆς ἐραθυμίας τὰπίχει-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι
 τινὸς ἔτε σεφανῆντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
 Ὀλυμπίων καὶ ἔτος, ἂ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότα-
 τε, ἀποφαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐὼ
 λέγειν ὅποσάν τις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν·
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας. Ὀλυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκνη-
 σας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-

νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum praestantis-
 sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore spolient. Mitto iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰπίχειρα] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illusionem ponere.
 Hemst.

10. Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic Barlaei
 cani-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντεςλέτωρ, καὶ
 Τιτάνοκράτωρ, ἐκάθησθ', τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ Θευ-
 μάσιε, πηνίκα παύσεται ἕτως ἀμελῶς παρὸρῶ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τόσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuassantes, vt in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γίγαντεςλέτωρ,
 et τιτάνοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare defines? Ecquando
 erit vt tanta facinora vltum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οἰκτροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος: hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς
ἄτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῆ βίᾱ.

Ἰνα
orbis conflagrationes, quot diluuiā satis esse
queant, ut tam inexhausta hominū insolentia
compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
fordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus naus inferior ad
carinam, quo confluunt haec aquae illuuiēs,
foetoremque grauem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναῦς
ὑπέραντλος, nempe cuius sentina, vel aqua
per fatiscientes rimas illabente, vel tumidis
fluuibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exhauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne mersa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatae potestatis ratione. Igitur Lucian-
ni ὑπέραντλος ὕβρις τῆ βίᾱ tanta est hu-
manae vitae tamque grauis proteruita, at-
que iniustitia, quae cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secun-
dumque aliquod diluuium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, expiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι
Δευκαλίωνες ἱκανοί; Hemst.

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἶσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσού-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίως ἐκ
 πενεσάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀδρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν Φίλων ἐκχέας τὴν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, ἐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβλέπεις οἱ τέως ὑποπτησ-
 σοντες καὶ προσκυῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νουμάτος
 ἀνηρητημένοι. ἀλλ' ἦν πε καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαῖ᾽ νεκρᾷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχοντάμ, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omiſſis, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me revere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quia etiam si forte cui ipsorum in via occurram,
 ii me veluti euerſum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι
 ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα,
 καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

"Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
 τιὰν τραπέμενος, ἐναψάμενος διφθέραν 13),
 ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσα-
 ρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσο-
 φῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκᾷ
 κερδα

rati quippe visuros se spectaculum aliquod oc-
 cursu infaustum, atque auersandum, me, in-
 quam, qui non ita pridem σωτῆρ ἰπῖς et εὐερ-
 γέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc
 remotum et desertum agium concessi; et suspen-
 so ex humeris rhenone terram colo, quatuor in
 diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac
 solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc
 videor

13. Ἐναψάμενος διφθέραν]. Est διφθέρα,
 ἱμάτιον γεωργικόν, σερρεόν, πρὸς ὀμβρῶν
 μάλιστα ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scho-
 lion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C.
Hemst.

14. Προσφιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Ti-
 mon, procul ab omni hominum, quos pes-
 sime odi, consortio cum solitudine atque
 isto ligone philosophor, et rationes meas
 deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μήκετι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τῷ
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρένῃ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαθὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,)
 καὶ ἀναρρίπισας 15) τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 Φλόγα, ἐπιδείξαις τινὰ χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-

νικᾷ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerisque praeter acquum et bonum fortunatos
 non sum visurus; Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον. (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis fortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπισας] Non putem cum *Barlaeo*
 verbum hoc in *vibrandi* significato accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano*
 §. 19. ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatius, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

νικᾷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σῶ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ZETΣ. Τίς ἔτὸς ἔσιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κενρα-
γῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμῆττον ἐν τῇ
ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπε-
ρίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπιμεκυφῶς· λί-
λος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπερ Φιλόσοφος
ἔσιν· ἔ γάρ ἂν 17) ἔτως ἀσεβεῖς τὰς λόγους
διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί Φῆς ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἑχεκρατίδου, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτὸς ἔσιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐξιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
όλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetri, for-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incuraus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun' ut Timonem Colyttensem, Echekratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente diues; qui to-
tas

17. Οὐ γάρ ἂν] ἔ γάρ ἂν τότε, ἔ γάρ ἂν
πε, ceteroquin, alioqui non. Hemst.

18. Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσάμεν
 εὐορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλάσιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σᾶτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιᾷτός ἐστιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τῇ
 δίκῃ.

ΕΡ. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

tas hecatombas mactabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diasia. IV P. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 seriarum deuenit, squalidus, infelix, et fissor
 mercede conductus, vti ex ligone coniicere est,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa

I 5

in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιᾶν ita constructum appareat: vſitatus
 καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 sum κατὰ βοός; καθ' ἑκατόμβης εὐχασθαι.
 Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ
 τομίῳν ὁμόσαι. vtramque structuram for-
 mam ad ἐσιᾶν traduxit *Lucianus*, haud sa-
 tis scio, an praeter vſum veterum. *Hemst.*

δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τὰς Φί-
 λης· ὃς ἔσυνείει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσάτων ὁ νακοδαίμων κειρά-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλης εἶναι αὐτὰς, καὶ ἐταί-
 ρας ὤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ θῆα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτρυγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animaduerneret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis os-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatiq̃ue Timonis picturam exquisita
 phrasum luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lasque exsugentibus tribuitur. Αὖτον sae-
 pius a *Luciano* dici *exhaustum bonis et euo-
 lutum* monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* *Thesmoph.*
 v. 853. venuste subditur τὰς ρίζας ὑποτε-
 τμημένον. *Hemst.*

ᾤχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑπὸ τέτμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῆντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὄρεας, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθᾶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλετῆντες παρ' αὐτῆς, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, non
 amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
 (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
 ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. Hemst.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδὲ ἀ-
 μελητέος, ἐκότα γὰρ ἡγανάκτει 21) δυστυχῶν·
 ἔπει καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-
 λειν ἐκείναις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πτότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥίσι
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβῃ πολλῇ τῶν ἐπισηκέντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βῃ τῇ παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ γὰρ οὐ-
 τοί, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquāquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus fui, ingentem-
 que peierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegῶrum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. Ἠγανάκτει] Tritissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανάκτοϊ, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολλὴν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλισα ἐξ ἡ Φιλοσοφίᾳ, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεραιγῶν, ἔδ' ἐπακχεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἡ ἐπιβυσάμενον χρεὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινά, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρας μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμελεῖσθαι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ἢ Φαῦλον ὄντα.

Ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἀπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. λέγω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philosophia, et verbosae illae concertationes inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perperuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire; quare vel obstruclis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a nobis vsque adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam odyssime. adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneat.

καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτιω ῥαδίως, καὶν ὅτι μάλισα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπέδειξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσεσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεχγμένα γὰρ αὐτῶ καὶ ἀπεσομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ἐπὶ τε Φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνῃ μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτῶ τὴν χεῖρα 22) Περιήλῃς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
τὸ

maneantque anibo apud Timonem, neque tam cito ex eius aedibus concedant, licet eos Timon, quā bonitate est, denūo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; et ab eo aberranti frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτῶ τὴν χεῖρα.] Est in ea loquendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χεῖρα, prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγη δεῖν συνέτριβη περὶ
 τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἰκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλάτνυντα τὸν Τί-
 μωνα ὀρώσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέμεναι, καὶ ἔχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις,

Castorum aedem cum praeter spem delatum ef-
 fet, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum
 non ad saxum comminatum est. Quamquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam affert utilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id mōdo causarum actoribus utile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, imprimis si velut obiecta manu
 imminetia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκάροις ἀναξί
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακειῶ *Meurf.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακειῶν vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in asty. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκάρων ἱε-
 ρὸν in Piraceo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσι-
μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέστιος ἐκ πενέσα-
τε καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία.
εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔ-
σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΤΣ.
διατί, ὦ ἄριστε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
λεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νῦν Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξε-
φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
πατρῶον αὐτῷ Φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἔχι
δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοντες.
αὐθις

est, sed iis. etiam, qui deos comprecantur. Vel
hic Timon, quam repente diues ex pauperculo
factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
vem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus
incuruusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
deret. PLVT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me
praesertim iubente?

12. PLVT. Quia per Iouem in me iniurius
erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens,
qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
tum non furca expellebat, aut ut eos facere vide-
mus, qui ignem manibus haerentem excutiant.
Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ
 εἰταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνης, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς ἀσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περιέψοντάς, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτσι δὲ οἱ λάρροι 24) τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίνελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρας ἰβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεναταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προῖέμενοι.

Z E T Σ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sum et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiore ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti vivant; qui decem
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. IVP.

24. Λάρροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἴληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Hemst.

K

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιᾶντ' ὁ Τίμων ἐργάσε-
ται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαι-
δαγώγηκεν, εἰ μὴ παντ' ἀπασιν ἀνάληγτός ἐστι
τὴν ὁσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας πρῶται-
ρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιάῃ, δίοτι σοι
τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφίει περιῖοσεῖν ἑλευ-
θέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλο-
τε δὲ τ' ἐναντίον ἡγανάνκεις κατὰ τῶν πλεσίων,
κατακλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς,
καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ
παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦ-
τα γὰρ ἀπωδύρεα πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέ-
γων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὡς χρὸς
ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Ti-
mon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te
Paupertati antepone; nisi si lumbos forte for-
titus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu
mihi mirum in modum querulus videris, qui
nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis fori-
bus hac illac vagari, prout libitum fuit, permi-
sit, neque domi claudens, neque in te zeloty-
pia ardens. Olim autem aduersus diuites indi-
gnabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis,
clauibus, et annulo impresso, vt ne oculis qui-
dem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec
igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris
suffocari te dictitans: atque id propterea palli-
dus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδες ἀνέπλεως, συνε-
σπακῶς τὰς δακτύλους 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
καὶ ῥ' λάβοιο πρὸς αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρῶ-
μα ὑπέρδωκον ἐδῶκε σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθένη-
σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήρεσι παιδαγω-
γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τέκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
Ἄτ-6-

duſ eras, curis perditus, digitosque contrarios
habebas ob frequentem computandi consuetu-
dinem; quin et minitabaris te quandoque au-
ſugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes.
Ad pauca ut redeam, grauiffimum tibi videbatur,
in ſterreo aut aereo thalamo virginem cuſtodiri
velut alteram Danaën, et ſub acribus et ſcele-
roſis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλους] Probo I. F.
Grouonii συλλογιζῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita
plerique Interpretes accipiunt, quaſi di-
cat, ex conſuetudine ſupputandi vix vn-
quam intermiſſa digitos obriguiffe. ſole-
bant mobili digitorum geſtu flexibuſque va-
riis numeros et rationes ducere: hae ſunt
τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciſſibronis p. 108.
Eſt ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλους, qui
digitis ſeder conſtrictis, ut numerorum
formas eſtingendo colligat rationes ſuas at-
que explicet. Hamſt.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὲν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορούσας,
 ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπίλαυσιν οἰσμένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύναν, μήτε αὐτὴν ἐσθίεισαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκί-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non anderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia servarent, sigillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demoris aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio fastitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi fo-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 feruū.

οικέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ 26) ὑπείσιων
λαθρσίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν εἰσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐν ἄ-
δικον, πάλαι μὲν σε τρυτὰ αἰτιασθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμῳνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθῇ ἐξετάζοις,
ἄμφω σοι εὖλογα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πᾶνυ τῷτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ ἐν
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τὰς
τε

seruulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-
bet:

K 3

26. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότριψ in familia seruulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάνεισον ἐν θύρασι καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελεσμένως, ἔτε προσαπτομένως αὐτούς, εὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, ἄδεν ἀδικεῖντά με ὑπὸ τοσάτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· ἐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίχσιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκείνως, ἅτε τὰς πάντα προχείρους εἰς ἐμὲ τάττας ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφδεσμένους τοπαράπην, μήτε προσησομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et infumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque omnino

σομένους τὸ ὅλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε Ζηλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀΦιεῖς καὶ βαδίζειν ἐνθά ἄν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευτησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαζρο-
πέων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ
το Φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλάνης.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων
γνησίων

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per buem vide, quaeso, Iupiter; si quis
legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in
ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi
custodiat, neque vlllo zelotypiae sensu mouea-
tur, noctu et interdium qua visum est vagari per-
mittens, et cum obuiis quibusque aetatulam
suam oblectare; aut potius aliquo corruppen-
dam ab aduleris ducat, fores aperiens, prosti-
tuens, et omnes ad eam conuocans; quid, quae-
so, talis vir vxorem amare videatur? Haud
istud tu quicquam dixeris, Iupiter, qui quid sit
amor, re saepe numero expertus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Arno v. venero lactus liberos serat*, flo-

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.

'Επ'

γνησίῳ, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμίας
καὶ καλῆς παρθένῃ, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν
ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σεῖραν κατακλείσας
παρθενεύοι 28), καὶ ταῦτα ἐρᾷν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροῆς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐτε-
τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
ισθ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
alium quemquam ad illam oculos adiciere finat;
domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dicatans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore, concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παίδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. *Peluf.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ
συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρίστῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei*
C. L. G. p. 691. ubi ex hac loco docet
παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem
pertinet κατακλείσας nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publicum
virorumque conspectum fugientes thalamum
servabant, κατακλείσοι et θαλαμευόμεναι.
Hemst.

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιῆτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 αὖν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμο-
 φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίᾱ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλῆμε-
 νος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπέ-
 της πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu fi-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatiunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a
 nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 utrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Lucianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Vitringa.

περὶ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνέτες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρέμενοι,
ἀλλ' ἀπιθι ἤδη σωφρονεσέσω παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευζόμενος. ΠΛ. ἐκείνος γὰρ πότε
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπυημένον, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπασθὴν ἐξαντλῶν,
Φθάσαι βελλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κύττας μὴ σέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθήσομένον τῷ
ἐπιρρε-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaustire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπιρρέοντος· ἔτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίνελλαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκηνάσωσιν, ὥς ἤδη γε τεθηγμένῃ αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωδὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ αἶε

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum nisi semel et diligenter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligone reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquando abite, atque hominem ditare. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopes, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam. PLVΓ. Id mihi

αἰεὶ τῷτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω πα-
 ρά τινι πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Διὶ, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις
 τσελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τῷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δεῖ,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθρὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν, ὥς πρίασθαι
 βρόχον, ἐσχηκτάς, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihī non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itine-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriozem. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernecitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. ΜΕΡ. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς ἑδὲ καὶ ἕνος ὑπῆρξε
 πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
 ρες 30) περιέρχονται, ἑδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
 οἶμαι ὅτι μὴ ὄναι πλατῆσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 ἔχῃ σοὶς ἐμαυτῆ ποσὶ βαδίζω τότε. ἑδὲ ὁ Ζεὺς,
 ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ἅτε
 πλατοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
 δημοῖ γέν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
 τοκισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς
 δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
 ἐπιμε-

et hgis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
 dem vnquam domi fuit; et tamen purpura au-
 reisque annulis fulgentes incedunt, qui, vt opi-
 nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
 suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
 ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
 porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
 eos mittit, vt pote qui πλατοδότης et ipse fit
 (opum largitor) et splendorum munerum da-
 tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
 Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
 est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
 annulisque oneratae. Πορφυροὶ, purpu-
 reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρόκειται 31), ὑπὲρ τὰ γένατα παλαιᾷ τῇ ὀφύ-
νῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἔμῃ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νους

diligenter obliquantes domo me baiulorum opera efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo aedium loco iacet, detricto linteo obtectis genibus, dum circa ipsum decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ. πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam afflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι* malo tamen existimare, haec ad veteram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a *Luciano* describi, ut amicorum familiariumque contentum et in curando diuitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιᾷ τῇ ὀφύνῃ et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *H. n. st.*
32. Ἐμῇ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμῇ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένους. *H. n. st.*

νασι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδύνα προσπε-
τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ
λαῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀ-
νακηρυχθῇ μὲν ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγε-
νὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ
παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον,
ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, αἷς ἤ-
δη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μί-
σθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις
ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει
Φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίξ, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem ut hirundi-
nem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est sigillum, et li-
neum testamenti vinculum incisum est, tabulae-
que apertae, ac nouus opum dominus declara-
tus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum
praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus,
rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens
tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam ex-
oletus, ei perdesendum obsequiose permittit. Is
igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἢ Τιβίῃ, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχρηνότητας
ἐκείνης εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπών,
ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχᾶ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος
καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεΦρι-

mo, aut, si mauis, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolore non ficto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo fagenae reces-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperitus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
diciū trahebatur stuporis ac stoliditatis:
huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videtur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit Lucianus; sed praeterea signifi-
cat μάστιγος nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μυλῶνος. Ἀνάκτορον quorumvis
Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μαζίζει τις,
 ὄρθιον ἐφίσας τὸ ἄς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάντορον προσκυνῶν, ἔη ἔτι φορητὸς ἐς
 ταῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδῆλως μασιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρῃς
 ἂν ἢ ἐς πορνείδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὀμνύ-
 σιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεως, πλεσιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 loxis increpuerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia; num id sibi
 quoque liceat; vsque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio infaniens, aut assentatoribus sese to-
 tum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe.

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. *Hemst.*

συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεια, ἐν ἀναρβί τῷ χρόνῳ
ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιρ-
κιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειληγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα
ὁπόταν δ' ἐν αὐτόπῃς βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυ-
φλὸς ὧν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ

πλατεῖν ἀξίως; ΠΛΟΥ. εἴσι γὰρ εὐρίσκουσιν με-
οὶ τινὲς εἴσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. οὐ
γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἴππονίῳ καὶ Καλ-
λίου προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
δὲ ὀβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεεις κατα-
πεμφθεὶς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινο-
σῶν,

Croesus ditiores; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
rans? PLUT. Credis videlicet inuenire me,
quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
rum ab Ioue missus quid facis? PLUT.
Sursum, deorsum vager perambulans, donec
impru-

ἑὼν, ἄχρις ἀνλάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν
 πρῶτός μοι περὶ τύχης ἀπαγαγὼν ἔχῃ, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῶ κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκ ἂν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσας ἂν εἴη-
 ται τῷ πλετεῖν ἀξίας; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γὰρ θεέ, ὅσγε τυφλὸν ἔντα εἰδώς, ἐπεμπεν
 ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἄπω χρῆμα, καὶ προ-
 πολλὰ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῶ βίῃ· ὅπερ ἂν ὁ Λυγ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν
 ὄν. τοιγαρὲν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσσι τὸ
 πᾶν ἐπεχρίντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
 obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
 ratum venerans.

25. MÉR. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
 dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaestu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
 Itaque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
 tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac
 L 2 illac

πιπτῶ περιῶν, καὶ σαγητεύσμαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἔκ-εἰδώς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὁξυ-
 δερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπικς γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάττας ἔραςας ἔ-
 χοις, ὥς πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἰεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἔκ-ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γέν τινας
 ἔκ-ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere,) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὥς κὴ εἰς βαθυήτητα 35) πόνταν φέ-
ροντες ἄρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβά-
των, ὑπερῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῶ, ὅτι περ
ἔδὲ τὴν ἀρχὴν εἰώρας αὐτὰς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ
ἂν εὖ οἶδα ὅτι ἐμολαγήσεις, εἴτι ξυνῆς σαυτῶ,
χορυβαντιῶν αὐτοὺς, ἔρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμε-
μνηότα.

ΠΛ

*misere amarunt, Vt se praecipites piscosa per-
aequora saltu Sublimi e scopulo dederint, existi-
mantes a te contemni, quod ipsos ne primo
quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum
ture ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti,
insanire istos, qui talem amatum, tam vehe-
menti, tamque perduto amore prosequantur.*

L 3

27. PLVT.

35. Βαθυήτητα] Edius Theognis meusque
scriptus *μεγαλήτητα*. *Μεγαλήτης* post Ho-
merum Od. Γ, 158. ponto vel mari fre-
quenter adiungunt: longe rarius est *βα-
θυήτης*. Vt plurima sunt in *Homero*, quo-
rum certa ratio posterioribus minime con-
stitit, sic quam germanam habeat potesta-
tem *μεγαλήτης*, opinionum dissidio Gram-
matici dubium relinquunt. Equidem exi-
stimo, *κῆτος* olim in compositis magnitu-
dinem immensam indicasse; quod si sum-
feris, planus erit vbique vocabuli istius
intellectus. ego vertam, *profundissimum*,
vel *immensae profunditatis mare*. Hemst.

ΠΛ. Οἷσι γὰρ τοιῶτον οἶός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐ-
 τοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσσε-
 ςίν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ
 καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ
 ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν
 κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτάς· ἔτι
 δὲ καὶ αὐτός, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην,
 προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διά-
 χρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς
 ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμε-
 νοι ὄραν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπολλύνται μὴ
 ἐντυγχάναντες. ὡς εἰ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπο-
 γυμνώσας, ἐπέδειξέ με, ὁρῶν ὡς κατεγίνωσκον
 αὖν

27. PLVT. Censes nimirum, eum me ipsis
 videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et
 quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quae-
 so, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Haud ita
 est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc
 omnia inuasert, caliginem ipsis obficiunt.
 Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis vi-
 deatur, aptata mihi persona perquam amabili, in-
 aurata, gemmisque distincta, insuper varia ve-
 ste ornatus, iis me offero: illi autem, qui cre-
 dant videre se non personatam aliquam pulchri-
 tudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amo-
 re inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris
 impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si
 quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt
 sese

ἐν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ
ἐρῶντες ἀνδράσων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἐν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλαττεῖν
γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμε-
νοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῇται
αὐτῶν, θάττον αὖ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσω-
πεῖον πρόσκοντο; ἔ. γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
κὸς αὐτῶν, ὡς ἐπίχρους ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐν-
δοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας. ΠΛΟΥ. ἐκ ὀλίγα,

ὦ Ἐρμῇ, καὶ πρὸς τῆτό μοι συναγωνίζεται.
ΕΡ. τὰ παῖα; ΠΛΟΥ. ἐπιδάν τις ἐντυχὼν
τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί
με, συμπαρεῖσερχεται μετ' ἐμῶ λαδῶν ὁ τύ-
φος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ
ἡ μα-

sele, qui tantopere caecutiant, et res prorsus
inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites
facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc fal-
luntur? Quid quod nonnulli capite libentius ca-
reant quam persona, si quis hanc illis eripere
postulet? Neque enim cuiquam credibile sit,
iplos, qui omnia introrsus videant, ignorare
totam illam pulchritudinem inauratam esse.
PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in
ea re adiuuant. MER. Quaenam illa? PLVT.
Cum aliquis semel tantum mecum congressus,
apertis foribus me admittit, ingreditur vna me-
cum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων καταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμάσα, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ πρᾶσθαι ὑπομείνειν ἂν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλάτῃ, καὶ ἀλυσθηρὸς, καὶ δυσκἀθαντος, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδὲμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπέτσεις ἐκ οὐδ' ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμπάλιν ζώειδός τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μικρά τὰ ἐγκρίτρα ἐκπεφυκότες ἐξ ἅπαντος τῆ σώματος ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quae vbi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegrè retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos viscos ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχουσα, ὡς πλησιάζαντας εὐθὺς ἔχουσθαι, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἡ-
δὴ φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διελαθε.
ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν
ἐν ἐπηγαγόμεθα ἔπερ ὅδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττε γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας εὐδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν,
ανοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμὲ ἀκρόσῃ βοήσαν-
τος. ΕΡ. οὐκὲν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀτ-
τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος,
ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν 36) ἀφίκω-
μαι.

tos habet, ita vt, qui ad eam accesserint, con-
tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando caedi-
mus, rem haud negligendam oblitī sumus.
PLVT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso
esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
ad vos ascendo, imperans domi vt adsit foribus
occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me claman-
tem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-
L 5 venero.

36. Τὴν ἐσχατίαν] Saepe ἐσχατιαὶ singulo-
rum agri suis finibus distincti et separati,
sed

μα. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χαιρεγω-
γῶν, ἐπεὶ ἤν' γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τά-
χα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθ' αἰ περὶ σῶν. ἀλλὰ τίς
ὁ ψόφος ἔτός ἐστι, καθάπερ σιδήρε' πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἔτοςί σκάπτει πλησίον ὄρε-
ων, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πε-
νία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ
καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος
ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων πάντων,
πολύ

venero. PLVT. Recte sane, o Mercuri, quod
mihi caeco viam praeis; sin-me deseras, fortas-
se in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem ober-
rans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si fer-
rum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum
ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Pauper-
tas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia,
et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud
agmen, quod secum sub signis habere solet Fames;
multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque de-
mi fines, positi, vel mari montibusque
proximi. Nonnunquam vero quia ultimos
agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ signi-
ficent, dubitari non potest. Quamobrem
merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab ho-
minum, quos odio capitali prosequeretur,
occurso ingrato abesset, ἐσχατίαν colen-
dam commisit. *Hemst.*

πολὺ αἰσίνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥΤ.
τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττάμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χίστην; ἔ γὰρ ἂν τα ἡμεῖς δρᾶσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτῃ στρατοπέδῳ περιεσχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν αὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῆτον ἀπάγαις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειρὶ γωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τῆτονι τὸν Τίμωνα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλοῦ-
τος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοισὶ
παρὰ δῶσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίον ἀπέδειξα; ἔτιωσ ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. P. L. V. T. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocysissime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. M. E. R.
Ioui aliter visum est; quare strenui simus.

32. P. A. V. P. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? M. E. R. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. P. A. V. P. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pess-
ime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantiuis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in
qua

δίκητος 37), ὡςθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖσθ' ἐμε, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον;
 ἐν' αὐτῇς ὁ Πλῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρει
 καὶ Τύφῳ ἐγχωρίσας ὁμοιον τῷ πάλαι, μαλ-
 θακὸν, καὶ ἀγενῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας,
 ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἡδὴ γεγεννημένον 38);
 E.P. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam,
 eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Con-
 tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
 fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
 vum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
 nullius pretii fuerit, et detricto panno haud me-
 lior. MER. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. FAVP.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
 δειον, Latini *opportunum* et *obnoxium* vo-
 cant. Hemst.

38. ῥάκος ἡδὴ γεγεννημένον] His divitiis et
 voluptatibus corruptum, atque ad nullos
 amplius usus idoneum intellige. Rece-
 ptam vulgo fuisse proverbiū formulam Lu-
 ciani indicat Pseudol. §. 18. ἀχρι δὴ σε,
 τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
 νος ἐξέωσα. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep.
 3. Μυριότης, ἀλίοιο βίᾳ ῥάκος, — qui
 piscatione corpus ad ultimam senectutem
 contriuerat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
 pigr. quod edidit R. Bentley. ad *Callimach.*
 p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχουμαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ
 Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος
 δὲ τάχα εἴσεσται, οἷάν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγα-
 θὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἥ
 συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρῶμένος δὲ τὴν
 γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ ἐσίν, ἀλλότρια ὑποκαμβάνων.
 ΕΡ. ἀπέρχοντα· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσέ, ὦ κατάρκτοι; ἢ τί βεβλόμε-
 νοι δεῦρο ἤκετέ, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφό-
 ρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε,
 μιᾶραι πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
 μάλα

33. P A V P. Abeo igitur. Vosque adeo Labor,
 Sapiencia, vosque ceteri, qui mecum aderatis,
 sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me
 reliquerit, optimam nempe operis confortem,
 et quae ipsum ad res praeclaras erudierim;
 me, inquam, quacum degens, tum salubri cor-
 pore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens,
 et sese respiciens; cetera autem superuacanea
 existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Abeunt,
 o Plute; nostrum nunc est hominem conuenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut
 quorsum huc venistis? mihine ut molesti
 sitis, homini mercede conducto? Sed non
 sine infortunio estis hinc abituri, cum pessi-
 mi mortalium sitis: iam enim vos et glebis,
 et sa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἐγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἄτος δὲ, ὁ Πλῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν· ὥςτε ἀγαθῇ τύχῃ δέχῃ τὸν ὀλβον, ἀποσὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὰς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυχονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et saxis opertos male perdam. MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum fit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prae-
dicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLVT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν
 νυ τῆτο ἄγχιον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προ-
 τείνας τῷ χεῖρει, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην,
 καὶ πλέττει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶ-
 τα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων,
 μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδεν ὑμῶν δέο-
 μαί· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλέτος ἢ
 δίνελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μη-
 δενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν,
 ἀπανθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon;
 quin potius agreste isthuc et asperum ingenium
 mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam
 excipe, ut denuo dives fias, et Atheniensium
 primus; illosque ingratos despicias, tibi vni
 beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vo-
 bis haudquaquam egeo: affatim copiarum in
 hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo ac-
 cedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde
 atque Ionibus locutio familiaris. Verum
 obseruari meretur, istam dictionis elegan-
 tiam multo frequentissime de vno homine,
 aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ
 πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius
 mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν
 Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium
 praecipui. Memst.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνεία τε, κρατε-
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδαμῶς, ἔτῳς ἐπιμελεμένων σε τῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ
πλείῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τετραγὼν δὲ τὸν
Πλάτωνα ἔκ' ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δὴ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἰτίος ἔτεσκε 5η,

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istum vero Plutum haudqua-
quam admittam. MER. Quamobrem? TIM.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. ἔδε-
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
pbrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, κόλαξί τε παραδὸς, καὶ ἐπιβέλης ἐπαγα-
γών, καὶ μῖστος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἔτως ἀπίσως καὶ προδο-
τικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομιλᾶσα, τότε ἀναγ-
καῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίβη, καὶ δείξασα
ὅστις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ἐν ἔτε κόλαξ θω-
πεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἔ δῆμος πα-
ροξυνθεῖς,

assentatoribus me prodens, mihi infidiatores im-
mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
pens, et liuori obliiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, ut proditore di-
gnum erat, deferens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
memer sitae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palps, neque sycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,
M non

ροξυνθείς, ἐκ ἐκκλησίας ψηφοφρήσας, οὐ
τύραννος ἐπιβαλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένος τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τρυτονί
τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἔδεν ὄρων
τῶν ἐν ᾄξει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς τε παλίνδρομος
ἀπιθί, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ
Διί. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-
πους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) E P. μηδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus insidias struens.

37. Aueto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
sat erit, si omnes omnino homines ei-
ulare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
suaserunt. Id quidem non plane repudian-
dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
hac in solitudine auersus a conspectu malo-
rum, quae nostra fert aetas, paupertate
mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
cum

μῶς, ὦ ἄγαθέ· ἔ γάρ πᾶντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ἐργίλα ταῦτα, καὶ
 μεῖρακιώδη, καὶ τὸν Πλῆτον παραλάβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥΤ. βέλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίῳ, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 ste comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 dixisti.

M 2

dixisti-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit sa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. Hemst.

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τετονί.

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σὲ κατηγορηθέντα· ὁμῶς δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀσίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπένδατος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέποιθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τέτο ὑπὸ σέ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLVT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione vri me, quem tam grauitè accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suauissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσῃ μοι· καὶ τότε
τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τάναν-
τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμὲ σοι πάντα τρόπον
ἀπελαθεῖς ὑπὸ σῆ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μελαγχῆς χλαμύδος,
ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία
περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσί, πῶς
ἰδέτευον τὸν Δίχ· μηκέθ' ἦκειν παρὰ σέ, οὕτω
δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῦτε, οἷος ἤδη γε-
γέννηται; ὥς τε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν
ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακέσεται γὰρ ἐμβοή-
σαντί

omni arte infidiantium. Quin etiam post omnia
dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
aedibus excussus sim, et capite protrusus foras,
quanto te verius prodicionis accusare possum?
quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit
veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
dium exeruisses.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:
itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
scas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod
facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-

σχυτί σοι. ΤΙ. παιζέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὐθις
 πληττητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν
 οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πρᾶγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν καμοδαίμονα, δὲ ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέσασα διέγων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον
 λήψομαι ἔδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῶτο, καὶ ἐν οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ
 κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
 causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσηθι] Sensus est, nisi fallor, talis.

*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quanquam durum sit, atque imperibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad vnguem
 factum denuo diuitiis obrui, ut adulatorum isti
 invidia rumpantur. ὑπόσηθι repetitum in-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῶ-
 το. Hemst.*

κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν 43) ὑπὸ τῆς Φθό-
νῃ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν ἄρανὸν ἀνα-
πτήσομαι. ΠΛΟΥΤ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ· τευμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν·
σύ δὲ αὐτῆς περιμένε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θε-
σαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παις· σέ Φημι Θε-
σαυρὲ χρυσῶ, ὑπ' ἀγκυρῶν Τίμωνι τεταῶι, καὶ πάρα-
σχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκᾶπτε, ὦ Τίμων, βα-
θείας καταφέρων· 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησο-
μαι 45).

T I.

randum; perfer, inquam, saltem vt inuidia dis-
rumpantur assentatores. Ego autem in coelum,
vbi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo
volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, vt
videtur: id enim ex alarum remigatione conii-
cere est. Tu vero, Timon, isthic maneto;
hinc enim vbi abiero Thesaurum ad te mittam;
imo autem ligone impacto terram feri. Heus,
heus, tibi dico, auri Thesauze, huic Timoni au-
sculta, teque illi tollendum e terra obiiice. Heus,
Timon, strenue fodito, ligonem altius impin-
gens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαῤῥαγῶσι] Saepe indignationem et
dolorem, quem quis ex rebus ingratis
apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligent πλη-
γὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῆς βάθους. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta
Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφί-

σαιμαι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπιγέωσον σεαυτήν, καὶ μὴ κήμης ἐκ τῆ βάρους τὸν Θεσαυρὸν ἐς τέμφανές προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερῶε, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δέδικε γὰρ μὴ ἀνδρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

ἜΩ χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praefes, unde mihi tantum auri? hocce somnium sit an non? male metuo, ne expergestus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam grauiissimum.

Aurum,

σκαμαι, ἀντὶ τῆ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt *Suidas*, Ἐποσῆτω ἀντὶ τῆ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conueniant, exempla: multo tritius ὑπεκρήσομαι. Verum quoniam et *Codd.* quidam ἀποσῆσομαι praeferunt, et cum ea lectione *Fabri* coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. *Hemst.*

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλισον βροτοῖς!

Λιθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἐρασην διὰ τῆ τέγχε καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὧγε ἔδε βασιλεῖς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίκηλλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suaue munus es mortalibus.

*Namque ignis iustar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
sane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrassie. At ego vniuersum hunc agrum coë-

πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς, μό-
 νῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδικοιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τὰ-
 Φον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδέχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ
 Ἐλέε βωμὸς, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι
 δακρύοντα, ἢ ἐπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
 καὶ κατέλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίκαια
 καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβηλοι·
 καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίαισμα.
 καὶ εἰ τινὰ ἴδω μόνον, ἀποφραῖς ἡ ἡμέρα,
 καὶ

niam, turremque asseruando auro exstruam,
 quae me vnum excipere possit, non plures: in
 ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam.
 Ceterum quoad viuam, haec sancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum congressum fuge-
 re, notum habere neminem, omnes autem de-
 spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
 sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
 tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
 gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
 tem vita sit solitaria. itidem ut lupis; et vnus
 omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et infi-
 diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
 habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
 ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὅρως ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλεττεῖτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος καὶ ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορ-
τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὖ-
χεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι 46)

δεδό-

ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter et simulacra marmorea, aut aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus; fines inter me atque illos sunt deserti atque solitudines; tribules vero, et curiales, et populares, quin et patria ipsa, frigida et inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vinat, procul ab assentatoribus, et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec

46. Ἄπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui

δεδόχθω, ἢν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ ζέφαινον ἐπενεγχεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἡδισον. τῶ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεινύναι. καὶ ἢν τινα τῶ χειμῶνος ἑποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χειῖρας ὀρέγων, ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prelabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas. *Bos.*

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὡθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἂν ἐποησάμην ἅπασιν γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλη-
τῶ.

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput tradatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colyttenlis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter observemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρεσβυς, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hem!.

τῷ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τῆτο; Φεῦ τῆ τάχως. πανταχόθεν συνθέσσι κεκονιμένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἔκ οἶδα ὅθεν ἐσφραϊνόμενοι τῆ χρυσίᾳ. πότερον ἔν ἐπὶ τὸν πᾶγον τῆτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθους, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος 48), ἢ τόγῃ τοσῆτον παρανομήσομεν 49), εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινεν, ὥς ἔδεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit? vndique pulvere respersi atque exanimati concurrunt; nescio certe vnde ipsis aurum suboluerit. Vtrum igitur in hunc collem euadens, lapidibus ex superiori loco missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus legem modo latam faciemus, eos vt semel alloquamur, quo videlicet in congressu contempti, vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius. Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens. Hemst.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et vitae institutum faciunt. Hemst.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐσι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλαῖς ἐμνημεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεσθαι γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσκει Τίμωνος ἀγαθὲς ἀνδρὲς οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιζε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑ. αἰὲ Φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranium petenti laqueum porrexit, et tamen integra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, et suavissime, et potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae? afferō enim tibi novum quoddam canticum ex
recen-

βων 50) ἤκω νομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεία
 γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλ-
 λῃ. ΓΝΑ. τί τ᾽το; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλᾷ σε
 τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνε τάχα προκεκλή-
 ση με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως
 τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τ᾽ χρυσί-
 δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐσι τὸ Φάρμακον.
 ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui ele-
 giaca ad hunc ligonem canes, et quidem per-
 quam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Ti-
 mon, men' tu percutis? testes capiam. o Her-
 cules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud
 Areopagum. TIM. At si paululum modo ces-
 ses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.
 GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri me-
 dicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit
 enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.
 TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Qui nuper
 euulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδεί-
 ξεις theatricas pertinet; inde illa frequen-
 ter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδο-
 διδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin
 etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro
 eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἀχαι-
ρήσεις ἄτω σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἄτος ἐστὶν ὁ πρόσκιον, ὃ ἀναφάλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολλάων ἀπάντων ὁ βδελυρῶ-
τατος. ἄτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῷ ἐπαίνῳ, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος
ᾧδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα
πρώην εἶδὲ με, καὶ προσῆλθον ἐπιμερίας δεσ-
μενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Aheo yero.
at tibi male erit ob istam morum conuersionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem, atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster huiusmodi ve-
niens? is Philiaides est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic vero, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris talif-
fer laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cynnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ae-
grotaentem vidit, (ad eum enim me conu-
leram, mihi ut subveniret, orans) plagas
etiam, si diis placet, bonus vir mihi infli-
gere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμων-
να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμ-
πότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἔσως ἀχαρί-
στος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυν-
έφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
ὅπως τὰς μιὰς τέτρες κόλακας Φυλάξῃ, τὰς
ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων
ἔδεν διαφέροντας. ἔπ' ἔτι πισευτέα 51) τῶν
νῦν ἔδενί· πάντες ἀχαρίστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ
δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλη-
σίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
nem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus,
et convivia? merito igitur, qui adeo ingratus fit,
a Timone ita depexus exornatisque est. At
nos, qui iam pridem eius familiares, et syne-
phebi sumus, ad haec populares, tamen vere-
cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
pere videamur. Here, salve; a sceleratis istis
affrontatoribus caueto, qui ad mensam tantum
praeesto sunt: ceterum eos inter et coruos nihil dif-
ferimus. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
et ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae
res postularer, posses, in itinere, cum iam
huc

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἤκιστα, ὡς πλαστοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλῆ-
τον. ἤμω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθρετῆτων· καί-
τοι σύ γε ἄτω σοφὸς ὢν, εἰδὲν ἰσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμῆ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παρανέσειας ἄν. T L. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικῇ. Φ I Λ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τῆ κρανίε ὑπὸ τῆ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτεν αὐτόν.

T L. Ἴδου· τρίτος οὗτος ὁ ρήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae peruenissem, accepi in re ampla
et bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. T L M.
Sane bene, o Philiae; sed ades dum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. T L M. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hest. β.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ἔτος ἐκ-
 ναίδενα παρ' ἐμῷ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
 τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
 δετο, ἐκ ἀποδιδῆς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
 αὐτόν·) ἐπεὶ δὲ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
 Φυλῇ δακνέμεν τὸ θεωρικόν 54), καὶ γὰρ προσ-
 ἦλθον αὐτῶν τὸ γυγνόμενον, ἐκ ἔφῃ γνωρίζειν
 πολίτην ὅσα με.

Δ Η. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
 γένει, τὸ ἔρρισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρέβλη-

μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
 soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
 mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
 cum soluere nequiret; ego autem, quem illius
 commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
 tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
 beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
 tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
 cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
 decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
 pugna-

53. Παρ' ἐμῷ] Sicuti Latinis ab aliquo solvere,
 numerare, dare, sic et Graecis παρα. Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
 ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
 dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] Decus tui generis et prae-
 sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σὲ ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφότεραι 56) πε-
 रिμένεσι· πρότερον δὲ ἄκασον τὸ ψήφισμα, δ'
 ὑπὲρ σὲ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἔμμενος καλὸς καγα-
 θός, ἀλλὰ καὶ σεφές, ὥς ἐκ ἄλλου ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα
 πράττων τῇ πόλει· γενίαηκε δὲ πύξ, καὶ πάλ-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et utraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyrtiensis*
Echecratidae F. vir non tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quo-
quam Graeci nominis reperitur, usque adhuc mul-
ta pro republica praeclare gessit; vicit autem no-
die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? D E M.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἀνω βελὴν, et
 τὴν βελὴν τὰς πεντακοσίους, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίους. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕπερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκισθαι ἄμεινον. καὶ ἤρξενσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαινεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἃ δὲ προεγράφην· ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρα ταῖς περὶ σαυτὲ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι οἷν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφον καὶ συμβαλεύων, καὶ στρατηγῶν, ἃ μί-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Achaenas aduersus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum moiras M. viros cecidit.*

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Is super scriptis decrevis, et consilio davo, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus cohortes mavult, ego agmina. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex ciuibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προεγράφηναι ἐν καταλόγῳ. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τήτοις ἅπασιν,
 Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλας, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσᾶν ἀναξῆσαι τὸν Τίμωνα παρα-
 τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliae per-
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra teneantem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque bonorem hodie in Dionysii tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N. 4

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, lu-
 νulae, nimbi radiati, statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris divinitatisque signi-
 ficandae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione est manife-
 sta. Hemst.

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ρήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεὺς, καὶ μεθρητὴς αὐτῷ ὄν· καὶ γὰρ ρήτωρ ἀριστὸς ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐθέλοι.

Τὸτι μὲν ἂν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβελόμεν ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὅς ἐδὲ γεγάμηκας, ὅσαυτε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδάσκεις, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσαι) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, vtrum iam graui istu accepto uxorem vnquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannus.

τᾷτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους; ἔκκαθαρώς ἐλεύθερος, ἔδ' ἄσος
ᾤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥςδε δηλὸς εἰ συκαΦαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλατεῖς, τὸν ἐπιστάδομον 60) διορύξας.

ΤΙ. ἔδιώρυκται ἔδὲ ἔτος· ὥςδε ἀπίθανά σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕστε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἔκκην καὶ ἄλλην λάμβανει. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ με-
τάφρα-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquám, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius apparet esse te sycophani-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuerunt. TIM. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ἐπιστάδομον / Locus est Athenis in
arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικημένος Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἀλλὰ τί τῆτα; ἔθρασυκῆς ὁ φιλόσοφος ἑτός ἐστιν; ἔμὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γέν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρεὺς ἀνατείνας, καὶ βρεθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσάβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ

Ζεῦξ

meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus retium tibi ictum infixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam; qui Lacedaemonios mille inermis ipse internecione deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasy-cles philosophus? et certe is est. Sane exorrecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεῦξις ἔγραφεν. ἄτος ὁ τὸ σχῆμα εὐταλῆς, καὶ κέσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σὺφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὰ ὀλιγαρκῆς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λησάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρειμᾶ-λιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λό-γοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύνης τὸ γέ-νειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορζόμενος, ἐπιτε-
κυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute differit, et eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciores calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuis cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus se se cibis
implens,

tur, αὐταρχή, αὐτασθφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λαπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
ρήσειν προσδοκῶν, ἀκηρβῶς τὰ τρύβλια τοῦ λι-
χνῶ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλῆγαν τῷ μυττω-
τῷ καταλίποι.

Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὅλον, ἢ
τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὀφέλος ἐστὶ, μέθυρος, καὶ
πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
lis voracitatis fructus est,) ebrius ac temu-
lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ α. ὀφέλος] De eo,
quod in quoque genere praestantissimum
est atque excellit, istam loquendi formu-
lam usurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὀφέλος
ἐς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
ginta millia. Igitur in *Luciano*, si lectio-
nem receptam probas, tota placentā, vel
porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
nique inserviunt, delicatissimum, vel ca-
put coenae intelligetur: sed vereor equi-
dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
sententia: *Querulus semper, et portione sua*
non contentus, ut placentam totam, aut por-
cum

παρόντες, ἀκ ἄχρεις ὥδῃς καὶ ὀρχησῦος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μά-
 λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ
 ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἑμετος
 ἐπὶ τέτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίε τῆς κύ-
 λητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ
 καὶ νήφων ἄδενι τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν
 ἀνψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυ-
 ρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem,
 sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi
 sumpto in manum calice, multos sermones fun-
 ditat. Tum enim uero de sobrietate et mode-
 stia agit, idque iam uino fere depositus, et ri-
 dicule balbutiens: post haec vomit. Ad po-
 stremum e triclinio a nonnullis effertur, ti-
 bicinam ambabus retinens manibus. Ceterum
 cum siccus est, nemini homini palmam vel men-
 dacii, vel audaciae, vel auaritiae concessit;
 rit;

*cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque
 aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit
 appositum.* Hemst.

63. *Ἐπὶ τῇ κύλικι*] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύ-
 λικι *sermones ad uinum.* Idem λόγοι ἐπὶ
 κύλικεσσι *Arbenaeo* initio libri I. *ἐπικυλί-
 κειαί ἐξηγήσεις* Diog. L. IV, 42. *Hemst.*

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισηκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντίη παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοι γαῖῃν ἐκ εἰς μακρὰν χρησὸς ὢν. Τί τῆτο; παπαι, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῖγμα, ὥσπερ οἱ τὸν πλετόν σκατεθιπότες, ἀργυρίαι, καὶ χρυσίαι, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et perierare non cunctatur: Num in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

αἰπλοῦκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα
 γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνεν ἱκανόν, ὄψον δὲ
 ἡδισον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώην,
 ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρητος. ὁ
 δὲ τρίβων ἔτος ἥς βάλει πορφυρίδος ἀμείνων.
 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς
 αἰγυιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτ᾽ ἐχά-
 ριν ἐξάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κίκισον τ᾽-
 το καὶ ἐπιβυλότατον κτῆμα ὁ πλᾶτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλὰ κικίς αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγε-
 νημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς
 τὴν θάλατταν ἐμβλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγ-
 καῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας
 πλᾶτον

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenem, caepe autem et nasturtium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: porus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque infidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe grauissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae
 opes

πλῆτον ὄρᾱν δυναμένω. μὴ μέντοι ἐς βάθος,
ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον-ἐς βαβῶνας ἐπαμβὰς ὀλίγον
πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμὲ ὄρῶντος μόνω.

Εἰ δὲ μὴ τῆτο βάλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς
οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδῶς
ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς,
ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φι-
λόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν Φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆς χάριν αἰ-
τῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας
παράσχοις, ἔδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωροῦσαν
Αἰγινή-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon,
eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam
ingressus, paulo infra litoris crepidinem proii-
cito, me uno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus
alia quavis ratione, quantum potest, eiicito,
neque tibi vel obolum relinquant, sed omnia
egentibus distribuas, huic minam, huic semita-
lentum. Si quis vero, ex iis philosophus erit,
duplam is aut triplam partem auferre debet:
mihi autem, (quanquam non mea causa peto,
sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar)
abunde erit, si hanc peram aureis offertam mi-
hi reddas, quae duos Aegineticos modios non
prorsus

Λιγνητικῶς. ἐλιγαρχῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶ-
 ναι τὸν φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν φρονεῖν. T I. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκαῖ, φέρεσσι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικέλλῃ. Θ P. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ἐν ἐλευθέρῳ τῇ
 πόλει; T I. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύ-
 κλεις; μὴν παρακένευσμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἄλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ζυγέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν σιμωζομένων. ὥς
 τὶ

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Isthuc recte, o Thrasycles; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ilgone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adiiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
μὲν δίνελλαν ἐλίγον ἀναπαύω πάλας πεποντηκυῖαν,
αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπι-
χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτάς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίγης
ὑμεῖς, ἐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
conscendam, et aliqua requie lignum meum
reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
tem magna vi lapidum in unum collata, eos
grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
quaeso mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis saxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιά-
λῳν καὶ τῆς ἀκρας ἐκεῖνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
tes, eminus a littoribus, illoque
promontorio? quam suavis auribus? quodnam
est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ Φθγγόμενον ζῶεν; ἄφωνα
 γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτῶμενα. ΣΩ.
 θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὅστις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
 ριῆς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος·
 Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλη τῇ Ἑλληνος θυ-
 γατέρα, κερίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πτόθι Φιλίας, Κήυκα τὸν Τραχίνιον,
 τὸν Ἑωσφόρε τῇ ἁέρος, καλᾷ πατρὸς καλὸν
 υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινος δαιμο-
 νίαν βούλησιν, εἰς ὅστις τρόπον περιπέτε-
 σθαι τὰ πελάγη, ζητᾷσαν ἐκείνον· ἐπειδὴ πλα-
 ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
 muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
 SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon,
 auis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
 dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
 cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
 quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
 qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
 xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
 nium Lucifero progenitum, pulcri parentis fi-
 lium pulcrum; deinde vero alis instructam
 divina voluntate in aulis moerem circumvolita-
 re maria, quaerentem illum, quandoquid-
 em oberratis terris omnibus non poterat in-
 venire.

Ο 2

2. CHAER.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυῶν τέτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; σὺ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ἔντι προσέπεσε. γοῶδῃ γέν' ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πλησίον δέ
 τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔμεγα· με-
 γάλῃ μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τέττῃ νεοττεῖα καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον,
 ἔχ' ὁρᾶς ὡς αἶθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκνύ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-

ρον

2. CHAER, Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάσχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνιθῶν γυναικὲς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνιθεὺς ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιῷτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰκότα μιν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δυνάμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ἔσαν, καὶ ἔπισον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex auibz mulieres vnquam extitisse, aut aues ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. S O C R. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu faciliū difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pieraque propter imperitiam, alia etiam

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ γήπιος
 ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον,
 ἐπειταὶ μικρὸς πάνυ καὶ νεογλὸς ὁ τῷ βίῃ χρέ-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰρ θε,
 οἱ ἀγνοῶντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχουσιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἐώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ἄσπος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνδυμηθέντι γὰρ τοι δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξάίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκωμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατάστασις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γέ· ἕως τῷ νῦν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, et si vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, utrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 citur compositi coeli serenitas. Iam tu
 utrum

ποτὲρον ἢν οἶει μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι,
 τοιαύτην αἰθερίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου
 λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ
 παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ
 κηρὸν ὅταν λάβῃ, ξασδίως ἐκ τῆ αὐτῆς πολλάκις
 ὄγκῳ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ
 δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ συμβλητὴν ὑπεροχὴν
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχόν
 ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔ-
 ρανὸν πόσω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φρά-
 σαις ἂν;

ΧΑΙΡ.

vtrum maius quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem
 referre, inque tranquillitatem reuocare mundum
 vniuersum, quam mulieris formam transmutatam
 in auiculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceraue sumpta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agendi vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

Ο 4

5. CHAER.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; εἰ δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. εἰκὼν δὲ θεωρεῖμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλας συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκταῖα, θαυμάσιον ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμυχανών, καὶ ὅσα διὰ τῆ σῶματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animaduertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros profus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris et infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, et iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, et corpore et animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἀνὰ δίδωσ· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἀπορος δὴ περ πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολαθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα ἔν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίζομεν τὸν σύμπαντα ἔρανόν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τῆς κοσμοῦ τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικαύτον καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῷ, καὶ τὴν φρόνησιν,
καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς
διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιῶ-
τοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πά-
νυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις,
καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις
γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως,
ἕως ἂν ὥπιν ἀνεπισήμονες, τῷ ποιῆσαι γυναι-
κας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ
Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄ-
πην, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτε-
ρώσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνουσα πολλῇ καὶ
καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σο-
φὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ὧν

intellectum pro ratione antecedere facultatum
nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihi que ac multis aliis nostri
similibus multa quidem impossibilia sunt eorum,
quae aliis valde facilia: nam et tibias inflare
artis expertibus, et legere aut scribere illitera-
tis multo magis arduum est, usque eo dum sint
imperiti, quam facere mulieres ex aubus, aut
aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in
fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedi-
bus appositis atque alis, et varietate multa ex-
poliens pulcraque et omnimoda colorum, apertam
sapientem produxit, divini mellis opificem: tum
porro

ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἰεραῖς αὐθέρος μεγάλα προσχωμένη.

Τὰς ἔν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορῶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἐκ ἃν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν

porro ex ouis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, vt veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vfa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorare quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam vt accusatiuos absolute positos agnoscamus. *Hemst.*

παισὶν ἐμοῖς, ὦ θρηνήτων μελωδὲ, παραδώ-
 σω τῶν σῶν ὕμνων πένρι· καὶ σε τὸν εὐσεβῆ
 καὶ Φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυγαι-
 ξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ λέγων.
 τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες
 παρὰ θεῶν. ἄρα γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τριῶ-
 τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γέν, ὦ
 Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὲ ῥηθέντα διπλασίαν
 ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
 δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἐκὼν ἀσπασαμένοις τὴν
 Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καὶ πρὸς ἐκ τῆ
 Φαληρικῆ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
 tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
 rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
 ribus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
 alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
 fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
 quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
 Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
 te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
 vxorum virorumque consuetudini conducant.
 SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
 ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
 Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἡ Καύκασος.

Ἑρμῆς, ἩΦαισος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὧ ἩΦαιστῆ, ἔτος;
 ὧ τὸν ἄθλιον Τίτᾱνα τατονὶ προση-
 λῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἰ πᾶ τῆς χιόνος γυμνός ἐσιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμὰ, καὶ ἔ-
 τος ἅπασι περιφανῆς εἴη κρεμᾶμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὧ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσαυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆ οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἄφανῆς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
 ἄλλ᾽

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clauis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθα περὶ ὑπὲρ τῆς
Φάργγος ἀνεσαυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρ
ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβαται,
πανταχόθεν ἥρεμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
συνὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
ἀκροποδιτὶ περ μόλις ἐσῆναι· καὶ ὅπως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σαυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυ-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἄλλ' ὑμεῖς γὰρ, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ
κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῆτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in adversam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, undiqueque leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, ut summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miseresce,

ἀντὶ τῷ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
κῆσαντας τῷ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ἔρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατὰκλειε, καὶ προσήλκε, καὶ
τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰφερε. δὸς καὶ τὴν
ἐτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰτὸς ἀπο-
κρῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνε πλασικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μη-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρῶν
ἐγχεί-

vt tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, vt nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perpétior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carniū
tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτῳς ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπα-
τηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι,
τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσα καλύψας ἀρ-
γέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτῳς
εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλα-
σας, πανεργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γε τὰς
γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα
τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας
τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος,
Φῆς μηδὲν ἄδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν
ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προ-
φέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τὰ

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudu-
lentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iouem autem circumueneris obrectis
ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic
dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia
vaferrima; atque in primis mulieres. Super
omnia denique, pretiosissimam Deorum posses-
sionem, ignem subreptum et illum ipsum deli-
sti hominibus: tot mala quum perfeceris, vin-
ctum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri,
secundum poetam, inculpatum culpae, qui
taliam aduersum me proferas, quorum ego
causa victus in Prytaneo capiendi honore,
fiqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμῆσάμην ἂν ἐμαυτόν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαί-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικοι
 ἐγνωκότα περὶ ἐμῆ τὸν Δία· σὺ δὲ, σωμαίλος
 γὰρ εἶ, καὶ δεινικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῆς
 ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσαυρῶσθαι με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῇ
 Καυκάσῳ, οἰκτίζον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,
 καὶ εἰς ἔδεν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰὶς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῇ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνείησχον,
 εἰς

siquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciasset iouem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forensi calliditate praeftans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere necesse est, dum aquila
 deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis; optime fuerit factum,
 P eo

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος
εἰ σὺ πανεργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅ-
πως με ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυ-
φῆς τι τῶν δικαίων τῷ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡ-
Φαισε, δικαστὴν ποιῆμαί ἐγωγε. ΗΦ. μὰ Δί',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστῆ ἴσθι με ἔξων· ὅς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ
Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἰκόατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ
ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae, qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire sinas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihi lego. V V L C. Nullam in partem; sed pro-
be sciro, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actio-
ne tu de furto iam differe: Mercurius autem et
hominum creationem, et carnum distributio-
nem inculcabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimū videmini esse. V V L C. Pro me di-
cet

ὑπὲρ ἐμῆ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ἔπρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κἀμινον ἔχω ταπολά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέγως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔκ ἐν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθέλησαι ἂν εἰπεῖν, ἔδὲ ἐνειδεῖν μοι τὸ τοιαῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιαῦτον, ὦ Μαίης παῖ, ὑφίσσασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γέν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοῖ πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM. Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihi que exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiæ fili, aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu aduersus ea, quæ tu per-

P 2

petra-

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quæ in auditorio sint pronuntiaturi Hemst.

πεπραγμένα· ἔχι δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαιά
εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
μοιράσθαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλις αὐφύ-
λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καί
μοι δοκεῖς, ὦ βέλτις, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
τηλικήτοις πάνυ φιλανθρώπῃ τῷ Διὶ πεπει-
ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἑξάρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μά-
κρην ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλις αὐ-
ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
τῆς

petraſti: nunc vero nonne fatiſ eſt ſola capita
exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
ficereriſ diuidundiſ carnibꝯ, tibimet ipſi pul-
cerrimas ſeruareſ, deciperetſue regem: quod
homineſ effinxeriſ, quo nihil minus fieri de-
buerat: quod ignem ſuſſuratuſ a nobiſ detuli-
ſti ad iſtoſ. Et mihi quidem videriſ, o optime,
minimo intelligere, in tanta criminum gra-
vitate quam clementem et benignum Iouem
fueriſ expertuſ. Quod ſi negeſ iſta te feciſſe,
arguenduſ eriſ, et longa quaedam oratio ex-
tendenda, adnitenduſque mihi, ut quam poſ-
ſum maxime declarem veritatem: ſi concediſ
talem te feciſſe diuiſionem carnium, conden-
dorum

τὰς ἀνθρώπους καινεργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κειλο-
Φέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότε-
ρα ἢ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιῆτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
κας, ὁφόμεθα μικρὸν ὕψερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περὶ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν οἶός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκυσον τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καί τοι, νῆ τὸν ἔρανόν, καὶ νῦν λέγων
τῷτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῷ Διός, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μειψίμοιρός ἐσι, ὡς δίδτε μικρὸν
ὅσῃ ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθόμε-
νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintie nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te
prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuat Coelus, nunc etiam ista refe-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam sordi-
di sit contractique animi, ac suspicioso querulus, ut,
quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae
P 3 causa

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μείρα-
κίη τὸ τοῖδ' ὄργιζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὰς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικὰς ἔσας, ἔχρη, σῆμα, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξύ εὖω-
χήμεμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτὰ ἐν τῷ
συμπόσιῳ καταλιπεῖν τὴν ὄργην· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομφείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῶν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι
μέθῃ,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercari, con-
viviales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
confernes, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
coniviis festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθῃ, καὶ κόρας, καὶ σιωπῇ, συνθροπὰ καὶ
ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἤμισα συμποσίῳ πρέ-
ποντα· ὥς ἐγὼ εἰδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕσε-
ραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλι-
καῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα
ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσε-
ται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δέ, ὦ Πρωτῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
τὴν ἐλάττω μοῖρᾳ ἀπονενεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν
δ' ὅλην ὕφηρ' ἔχειν· τί ἔν' διὰ τᾶτα ἐχρῆν, τὸ
τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ
δεσμὰ, καὶ σαυρὰς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
νοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, fatietasque et silentium,
res tetricae et iniucundae, quaeque minime
computationi conueniant. Quare nihil mihi
putaram, quam recordaturum esse Iouem postri-
die; nedum ut tanto opere propterea indi-
gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret
esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum
quendam luserit tentando, num, qui deligit,
meliolem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est,
non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-
tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat,
quod prouerbio dicitur, terrae coelum misce-
ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-
venire,

νοεῖν, καὶ αἰτὰς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκ-
κόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ
τῷ ἀγανκτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἕτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἢ εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἑς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἔκ ἑσιν ὅστις τῷ μαγεῖρι σαυρῶ ἂν τι-
μήσκειτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, ἢ εἰς τὸν δάκτυ-
λον, τῷ ζῶμῳ περιελιχμήσκειτο, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβροχθίσειεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ
ὀργι-

vepire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda levitatem: quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se praebeant ae-
quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse promptiores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affa-
tarum carnium quiddam auulsum deglutierit:
sed veniam dant ipsis: fin est ut etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλας ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ
κόρυφης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ εἰς παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἔνεκ. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλασματικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῷτο δὲ, ὡ
Ἑρμῇ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἶ-
δα καθ' ὅπότερον αἰτιάσθ' ἐμε· πότερα, ὡς εἰ-
δὲ ὅλως ἔχρην τὰς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ'
ἄμεινον ἢν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέ-
γαςιν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque haec tenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: utrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquievis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῷτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominarius genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ
 τίνα καὶ μὴ τῷτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρὶ τὸν γε,
 ὡς ἑδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς βλάβης γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρον-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
virum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus experies, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 in materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαμ (ῥᾶον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετάνοσμήσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπικράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χρεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἡ
νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιζτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ
γὰρ τι προβλεῦω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

ut vtilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuum contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, siluis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ ἄλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τῷ πλη-
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδει Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνε-

πιλα-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorē dilaceride pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetae dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

πηλεβέσθαι μοι τῶ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἄμεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἠδίκηκα, καὶ τὸ ζημίωμα ὀρέξ-
 ημίκοι, εἰ ἐκ πηλῶ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσὶν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἔτω
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τὲτο δέδιδε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπύσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρο-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi-
 tum detrimentum vident quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, .vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσθ-
μαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

“Οτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς,
ἕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν ἐκέτι
αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ
γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην,
καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους
κατοικημένας, ἀπανταχῇ δὲ βωμὰς, καὶ θυ-
σίας, καὶ ναῦς, καὶ πᾶνηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς
πᾶσαι μὲν ἀγναι, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγο-
ραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῆτο
ἐπλάσασθην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν
δ’ εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς·
μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δὲ,

ὦ Ἐρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam,
ac iusta me perpeſſum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum,
ita maxime discas, si consideres terram non am-
plius horridam et pulcritudine spoliata, sed
urbibus, cultis agris, plantisque mitibus orna-
te distinctam, mare navigatum, insulas habita-
tas; ubique aras, sacrificia, templa, festorum-
que celebritates: Iouis autem plenae omnes
viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet
soli homines velut legitimam possessionem effin-
xissem, priuatis vsibus studere potuissem videri:
nunc vobiscum communicata in medium at-
tuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua,

Mercu-

ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐσι, Προμηθεὺς δὲ, ἐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰ μαντῆ μόνῃ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· εἰνόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τᾶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλεῖτόν τινα πλετήσειν ἐμέλλομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλῃ τινὸς θαυμασθησόμενον, ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ, τι ἐλάττον παραθῶμεν αὐτόν, ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: vident' ut meis solius commodis inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, siue arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suaue iucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulcritudo vniuersi: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-

mus;

ἐδ' ἂν συνίμεν ἡλίκα εὐδαιμονῶμεν, ἔχ' ὁρῶν-
τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔγω γὰρ δὴ
καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
τεύματι τέτω δέον, ἀνεσαυρώκατέ με, καὶ
ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βα-
λεύματός.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
μοιχεύουσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ
ἔχ' πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔ' δὴ πᾶ δια
τέτο αἰτιάσασαίτ' ἂν τις τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν
γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τέτο
ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
norum nostrorum expertes: sic enim demum
magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
suram comparatur. Vos vero, quem decebat
ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
cē sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
teria committunt, bella gerunt, sorores du-
cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
πράγματα ἐπιμελεσμένους αὐτῶν. ζήξεν διὰ γε
τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
αὐτῆς. καὶ εἰτάτω γε ἐργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ
ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχσά τινα
διχτριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐκ ἔχοντες
ὦν προναῖμεν; ἡργᾶμεν ἂν; καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἔδὲν
ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστ' ἀ με πνίγει, τῆτ' ἐσίν· οἱ μεμ-
φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστ' αὐτὰς
γυνᾶκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
δε,

potest, vt dicas, necessum esse multis nos nego-
tiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur
ob causam pastor indignetur, quod gregem
habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc
ipsi laboriosum, at incundum itidem: eaque sol-
licitudo non ingrati praebet occupationem.
Nos autem quid ageremus non habentes; qui-
bus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibere-
turque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgi-
taremus otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui
incusatis hominum fabricationem, et potissimum
mulieres, ipsi tamen amaris eas, neque inter-
mittitis in terram descendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινὰ τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἀμεινον προεσησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπισάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuisssem, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abstuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικῶς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauitur ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. *Hemst.*

λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἔχῃ τοιῷτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, ἔκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἵτιον ἀνέσκαυρώκατε. περὶ μὲν ἔν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἰκνῶ.

Ἦδη δὲ, εἰ δόκει, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδισον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τῷτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτῃ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; ἔκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμα, φύσις τέτρετ' τῷ κτήματος ἑδέν τι ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decreseat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀπρόσβέννυται ἐναυσαμένῃς τινός· Φθόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοιᾶντο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τάτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεὸς γε ὄντας, ἀγαθὸς χρηεῖναι, καὶ δοτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω Φθόνῃς πάντας ἐξάναι· ὅπως γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τῷτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμεσα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῷ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκηεν· ἔδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγῆντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητῷ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hocceine vos aegre feratis) ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulisset in terram, nihilque omnino ex eo reliquisset, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigeris, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia,

ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῇ
θυμῖαν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὅπῃ
εἰς τὸν ἔρανόν ἡ κνίσσα γένηται ἐλίσσόμενη πε-
ρὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμφις ἀνγέ-
νοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε κατα-
λάμπειν αὐτὸς· καίτοι πῦρ ἔτός ἐστι πολὺ θει-
ότερόν τε, καὶ πυρῳδέσερον. ἢ καὶ κείνον αἰτιά-
σθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἰρηνα-
σφῶ δέ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ κα-
λῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγγχε-
τε· καὶ γὰρ αὐτοῖς ἀπολογήσομαι.

E P.

vt possint nidore vaporare vias, thus adolere,
et lumbos hostiarum. in aris: video sane vos
summo opere delectari isto fumo, easque epu-
las putare suauissimas, quando nidor in coelum
penetrat multo fumi volumine subuectus: ad-
versetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
bis possessionem? Dixi: vos autem vtrique,
Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
videatur, emendate et arguite; tumque ego
iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὠνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπῆκσέ σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ἔτω δεινῶς αὐτᾶς κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἐπροεγίνωσκας ἔτω κολασθόσμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ἔτι ἀπολυθήσομαι αὐτοῖς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ἐν Φῆς ἐπιπτῆ-

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudiuerit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam grauius ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam
in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε
λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχέμενον, οὐ
μέν ται καὶ κρεανομῶντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν.
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρ-
ρητον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς
κταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ
τᾶτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε,
καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. ὑπόμεινε· ἔν
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC.
Ea, Prometheus, utinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et una nobiscum epulantem; sic
tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MERC. Quanam
ista? eloqui ne graueris. PROM. Nōstin? o
Mercuri, Thetin? sed non expedit dicere: cu-
stodire praestat hoc arcanum, ut merces sit et pre-
tium, quo me a poena redimam. MERC. Quin
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine

καρτερῶς· εἴη·δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν
Φῆς, τοξότην ἐπιΦανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τρεμόμενον ὑπὸ τᾶ ἑρμέα.

fortiter: atque vtinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, vt te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

PROM. Ἄυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ZEYΣ. λύσω σε Φῆς,
ὃν ἔχρην βαρυτέρως πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

PROM. Solue me, o Iupiter: nam grauia
iam passus sum. IVP. Ten' vt sol-
vam, ais, cuius oportebat grauiiores habentis
compedes, Caucaſo toto super caput injecto, a
sexdecim vulturibus non solum detonderi he-
par,

παρ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνδ' ὧν τοιαῦτ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιόργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς σε πειρασθῆναι κεκαλυμμένα μοι παραθείς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἔκταν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσῶτον χρόνον τῷ Κανκασῶ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρέων ἀπολέμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΤΣ. οὐδὲ πολλοσημῶριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ZETΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, et praestantiorē partem tibi met seruas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quae auium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solues, Iupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. *Hemst.*

ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; ἔ γάρ ἀγνοήσεις αὐτίς ἔνθα
ὁ Καύνιασός ἐστιν, ἔδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι
τεχνῶν ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπέ πρότερον
ἂν τινι μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἣν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γάρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συντεσσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. ταυτὶ μὲν
ἔγνωσ. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τάτῃ; δοκεῖς γάρ τι
ἀληθές εἶρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἣν γάρ αὐτῇ κυσφορήσῃ ἐκ σῆ, τὰ
τεχθεὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας
τόν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
pnam? non enim ignoraturus es postea, ubi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem sis soluturus ita nobis necessa-
riam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? PROM. Ad
Thetidem properas, cum ea congressurus.
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quo tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῆτο Φῆς, ἐκπέσεισθαι με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαίρετω τοιγαρῶν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τέτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eiec-
tum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καί τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
πώγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
sce mihi: puerulus enim sum, atque
adhuc insipiens. IVP. Tune puerulus, o Cupido,
qui verustior es multo Iapeto: an, quia nec
barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et
iam delirantibus per contumeliam ponitur.

Ad

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανῆργος
 ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥΣ.
 σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἔτως ἐντρύφῃς, ὥς μὴδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποίη-
 κάς με, σῆτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀε-
 τόν· ἐμὲ δὲ ὅλως ἔδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, ἔδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti; propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVP.
 Quid autem in te commisti vetulus, ut ais, ego,
 cur me vincere quoque mediteris? IVP. Vide,
 execranda, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam:
 me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti;
 neque intellexi amabilem mulieri opera tua
 mefactum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas vti, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur *Noster* retu-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. *Hemist.*

ἢ κύκνον Φιλῶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνήσκουσιν
ὑπὸ τῆς δέας.

ΕΡ. Εἰκότως. ἔ γάρ Φέρεσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
τὰ ἔσαι τὴν πρόσψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἂν τὸν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλῶσιν;
ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη κακείνον ἔΦευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν νε-
ρῶν Φέρε, ἀλλ' ὥς ἴδισεν ποιεῖ σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθεύμενος βοσείχας, τῇ μήτρᾳ 3)
τέττας ἀνείλημμένος, πορφυρίδα ἔχει, ὑποδέρ-
χουσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Jupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui sit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tamen si comatum et imberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, vrrimque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μήτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. *du Soul.*

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΤΣ. ἄπαγε, ἔκ
ἂν δεξαίμην ἐπέρχος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. οὐκ οὖν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γὰρ τῷτό γε. ΖΕΤΣ. οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέσσερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τέτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum abssum, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτῷ] Positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. Τὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν εἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ZETΣ. καὶ ἐστὶ παῖς ἐκεῖνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τρέξιον τέτο. τῷ τρέπῳ δ' ἐνηλλάγη; ZETΣ. ζηλοτυπήσασθαι ἢ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βεκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τένομα ἐπέσθεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὢν. ΕΡ. τί ἔν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ZETΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δὲ που ὁ Ἄργος βεκολεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. Inachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Vtique: nimirum Io. IVP. Non amplius puella est ea, sed iuuenca. MERC. Prodigiosum hoc; at quo tandem modo mutata est? IVP. Aemulata Iuno mutauit eam: quin etiam nouum aliquod malum machinata est aduersus miseram illam: bubulum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat iuencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? IVP. Quum denolaris in Nemeam (illic vsquam Argus pascit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τῆ πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποιήσον. καὶ τοιοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλείοντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegyptum abduciam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem vsurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Ἰς ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ZETΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχρην) Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque

ἄτυχας ὄξεϊς, ἔ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτη-
νὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἔκ ἀετὸς
ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσε τῆ ποιμνίας; πῶς ἔν τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνα
σοι ἐξερέρθηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΤΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρας, ὦ μει-
ράκιον, ἔτε ἀετὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί φής; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος;
εἴτα πῶς σύριγγα ἔκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἐδὲ
λάσιος εἴ τὰ σκέλη; ΖΕΤΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγή-
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. ΓΑΝ. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
sti? ΙVP. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. ΓΑΝ. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? ΙVP. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitatieque meae seruiens, vt
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, commode dicere atque
vt temporis ratio postulat. Hemst.

Θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν
 τραγὸν ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσκηκε·
 σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἡκιστας ὄνο-
 μα, ἃ δὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ ὕον-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπαῖς ποιοῦντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
 ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
 βατα ἔσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΤΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad Ipeluncam adductum,
 vbi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis
 esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiuisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
 Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem
 pater mactavit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oues quidem
 lupi forte iam discerpserunt, in desertas im-
 petu facto. IVP. Etiamne tibi cura est
 ouium

πρεβάτων ἀθανάτω γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνομιμένω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατάρξεις με ἤδη εἰς τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΤΣ. ὁδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶην ἀντὶ
 θεῶ γεγεννημένος. ΓΑ. ἔκἂν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὗρισκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕψερρον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΤΣ. πῶ γὰρ ἐκείνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνῆμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν γόμην.

ZETΣ

ouiū, quī immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiif-
 sem. GAN. At requirer me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 rum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

R 2

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
 νύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
 λάθῃς αὐτῶν, τῷ ποιμνίᾳ, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ
 δέ, ἥδη γὰρ ἐπ' ἄνθρωπος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐν τεύθει καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρῶ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
 καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ἕκστι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 ἄστρα σε φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω,
 τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
 κῶται ἡμῖν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
 συμπαί-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes, ista quidem omnia valere iube, atque
 obliviscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum, non
 homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
 tuum apparere faciam pulcherrimum; deni-
 que beatus eris. G A N. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
 quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
 tecum

συμπαιζόμενον σοι τῷτον Ἐρωτα, καὶ ἀσφαγά-
λας μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς
ἔσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ
ποιμαίνειν δέησει κῶνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ·
ἀλλ' οἶνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῃ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν εἰ χαλεπὸν. οἶδ' ἄρα ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ
γάλα, καὶ ἀναδῆναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ.
ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀν-
θρώποις διακονήσασθαι οἶεται· ταῦτ' ὅσον
ἔστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἦ διον, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴση μετ' ὀλέγον, καὶ γευσάμενος εἴη ἔτι ποθή-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? IVP. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres coniuii. ΓΑΝ. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, et scite porrigere cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, et hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. ΓΑΝ. Suauius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo post, et eo gustato porro non desiderabis lac.

σεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτῷ; ΖΕΤΣ. ἔκ' ἀλλὰ διὰ τὸτό σε ἀνήγαπα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίων σοι καθεύδειν μετ' ἐμῷ; ΖΕΤΣ. ναί, μετὰ γε τοιάτῃ, οἷος εἰ σὺ, Γανύμηδες, ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γὰρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΤΣ. ἔχει τί θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδαντι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον. σρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ἐπότε καθεύδοιμι· ὥς παρα τὴν μητέρα

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iuabit forma? IVP. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque molliorem inducit. GAN. At pater sane mihi succensebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum eius interuertissem somnum volutando, calcitrando, et voce, interea dum dormiebam, missa: quare ad

τέρει ἐπεμπέ με κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά, ὥ-
 ρα δῆσαι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνῆρπασάς
 με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
 ἄξις ἀγρυπνῶν· ἐνεχλήσω γάρ σε συνεχῶς σρε-
 φόμενος. ΖΕΥΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἥδισον
 ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
 γάρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
 ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμησώμαι,
 εἰ καταφιδέοντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί
 πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτόν, ὦ Ἑμῆ, καὶ
 πτόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχόησοντα ἡμῖν,
 διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
 tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
 ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
 ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
 incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
 fans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
 accidet, si vigilauero tecum: usque enim deo-
 fculabor te et amplexabor. GAN. Tu videris:
 ego somnum capiam vel te diffusauiente. IVP.
 Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
 tem abduc ipsum, Mercuri, et ubi hauserit im-
 mortalitatis porum, reduc vinum nobis mini-
 stratum, postquam docueris prius, quomodo
 porrigere deceat scyphum.

V.

Ἡρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἔ το μεράκιον τῆτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἐλάττον μοι προσέχεις τὸν νῆν 7).
 ZETΣ. καὶ τῆτο γάρ, ὦ Ἡρα, ζηλοτυπεῖς
 ἤδη, ἀφελές ἔτῳ καὶ ἀλυπτότατον; ἐγὼ δὲ ὦ-
 μην ταῖς γυναῖξί μοι αἰς χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπό-
 σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 sueuerint mecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῆν.] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus vxori, vxor
 marito προσέχειν τὸν νῆν dicitur. Hemst.

HPA. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, εἰδὲ πρό-
ποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν,
ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν
γῆν κᾶτει μοιχεύσων, χερσίον, ἢ σάτυρος, ἢ
ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν σοι
καὶ ἐν γῇ μένεις· τὸ δ' Ἰδαῖον τέτι παιδίον
ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὃ γενναϊότατε θεῶν, καὶ
συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο-

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec di-
gna tua persona, qui omnium deorum quum
dominus sis, relicta me legitima vxore in terram
descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum
taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in
terra manent: verum Idaeum istum puerum ra-
puisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et
nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex
alia enim nulla legitimi liberi procreaban-
tur, nisi quae lege conuenisset in manus.
Apud Athenienses autem maxime debe-
bant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ
νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait.
Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quae-
dam est Graeci sermonis, seu maioris Atti-
cae venustatis, quae sensu citius percipia-
tur, quam verbis explanetur. Maligne ve-
ro ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπειδάγειν,
obdu-

οἶνα χρᾶν δὴ τῷ λόγῳ· ἔτως ἡ πόρεῖς οἶνα χρᾶων,
καὶ ἀπηγορεύεσθαι ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαι-
στος διακονέμεναι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ αὐ-
τῆς ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτὸν, ἀπάντων ἀρώτων, καὶ τὰ Φέλημά σαι
ἡδίων τῆς νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διφῶν
πολλὰς αἰτέεις πιεῖν· ἐνότε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκες ἐκεῖνῳ· καὶ πίνοντος ἀπα-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθα προσήρ-
μοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατήρ,
ἀποδέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κερκυνὸν ἐκά-
θιστο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praebere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, vnde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enim vero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
vnde γυναῖκες ἐπείσακτοι. Hemst.

Θησο ἀσερχαλίζων μετ' αὐτῷ, πώγωνα τηλικῶ-
τον καθεϊμένος. πάντα ἔν ὁρῶ, ταῦτα, ὥς
μὴ οἷα λανθάνειν.

ΖΕΤΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μαιράκιον
ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταΦιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φίληματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἦν γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ Φι-
λῆσαι σε, ἅκετι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραζὼν ἔτοι λόγῳ. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μαλθακῷ
τάτῳ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθλυμμένῳ. ΖΕΤΣ.
μὴ με λοιδορῇ, ὦ γενναϊκῆ, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτοσι

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, vt nihil fit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter bibe-
ndum perbasiam, et delecter vtrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel femat oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit velle eo infa-
nre, vt admoveam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic

ἔτσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβαλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμῷ ἔνεκα μέμνησο γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῷτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΤΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκαίνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσας μεταξὺ, ὃν ἔδ' αὖ ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβότης κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irriter.

4. IV N. Vtinam et vxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IV P. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eam amplexu amictum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; uonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐτῆς ἐς τὴν Ἰδὴν· καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμένως ἐρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τῷ νέκταρος.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῶ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλῃ μεσὸς ἔστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότῃ τὸν καλὸν νομήτην τῆσιν ἡ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ ἔχ' ἐώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπινθῆρες, ἐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ ἔχ'ι πίνειν παρ' αὐτῶ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, καί μοι ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίῃ
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et roseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur nectare suavius.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auertebant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno, temetipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς ἐννοχοεῖται·
 σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκείῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ἑπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνοις. τί τῆτο δακρύεις; μὴ δέδιδε· οἰ-
 μώζεται γάρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuaviare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διὸς:

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τῆτον ὄρεας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινα τὸν τρόπον ἤγῃ; ΖΕΥΣ. Ἄν-
 θρωπον εἶναι χρῆσθόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν·
 ἃ γὰρ ἂν συνῇν ἡμῖν ἀνάξιος τῆ συμποσίᾳ ὢν.

ΗΡΑ.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem istum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus esse putas? IV P.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiscum versa-
 retur, si quidem indignus esset symposio.
 IVN.

ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιος ἐσι, ὕβρις γέ ἄν' ὥς
μηκέτι συνέσω. ΖΕΤΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρεὶ
γάρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιούτων ἐσιν
δ' ἐτόλμησε. ΖΕΤΣ. καὶ μὴν διὰ τῷτο καὶ
μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχυροῖς ἐπεχείρη-
σε· μῶν ἂν ἐπέειρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὅποιόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, ἐν ἄλλῃ τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόων
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφώρᾳ ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae grauis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, vt
arbitror, me quoque certiore fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugas.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπέειρα] Πειρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔσενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῆσαι
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπαμα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικά οὖντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδέμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύνοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὥς μηδὲ ἀκέσαιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἰκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσσω. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab infania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 cisaris.

3. IVP.

ZETΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτόν, καὶ μέχρη τῶν Ἑρας γάμων; τσῆτον ἐμεθυσθῇ τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τάτων αἴτιοι, καὶ πέρα τῶ μετρίῃ Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοὶ ἔν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑράνια κάλλη, καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ ἅν ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάνυ ἔτός γε δεσπότης ἐστὶ καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει II) τῆς

3. IV F. Siccine infandus ille in memet ipsum, et ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causam sumus, et ultra modum amantes hominum, qui coniugas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed et nobismet ipsis aliquando. IV N. In te quidem valde dominium hiece exercet, teque agit ac fert, naso,

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει] Sensus est: *re subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.*
Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est; qui caedibus ac rapinis omnia vastant. *Hemist.*

τῆς ῥινόε, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔκθα
 ἂν ἡγήται σοι· καὶ ἀλλάττη· ῥαδίως ἐς ὃ, τι ἂν
 κεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν
 ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἐπαιζα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμπεσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρῃ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

naſo, vt aiunt, trahens: et tu ſequeris ipſum,
 quocumque ducat, mutariſque facile in quam-
 cumque iuſſerit formam: atque omnino poſſeſ-
 ſio ludisſque amoris eſt profeſto: etiam nunc
 Ixioni ſcio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 vxorem ipſe aliquando adulterariſ, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. I V P. Tunc etiamnum recordariſ eorum, ſi
 quid ego luſi in terram deſcendens? at ſcinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipſum, neque extrudere ſympoſio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, vt aiſ, plorat, et intolerabilia ſuf-
 fert. I V N. Quid porro, Iupiter? nam
 metuo

διὰ γὰρ μὴ τι ὑβριζικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΥΣ.
 ἔδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλασάμενός
 αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
 καὶ κείνος ἀγρυπνῇ, ὡς τὸ εἶδος, ὑπὸ τῆ ἔρω-
 τος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἔτω
 γὰρ παύσαιο ἀνιῶμενος, οἷηθεὶς τετυχημένα
 τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραιοιν
 ἱκοίτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ.
 ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθος
 δεινὸν ἀπὸ τῆ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
 συνέσαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοξῶ, καὶ
 τὸ αἰσχροὺν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
 ΖΕΥΣ. οὐδὲν τῆτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ
 ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
 IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
 ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
 tum fuerit conuiuium (vigilat autem, ut credi
 par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
 sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
 quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
 pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem
 affectet. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
 enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
 si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
 turpe illud in me patrabit ob similitudinem.
 IVP. Nihil, dicis: neque enim nebula
 3 2 vnquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἄν, ἔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἰσώς, καὶ διηγήσεται ἅπασα, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ περ τάχα ἐρῶν με Φήσειεν αὐτῷ, οἱ δὲ πιεῦσθεσιν, ἐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν. ΖΕΥΣ. ἐκὼν, ἦν τι τοιῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριενσχθήσεται μετ' αὐτῷ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυσον ἔξει, δίκην δίδας τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἔ γάρ δεινὸν τέτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipiemur. IV N. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IV P. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum derrusus, rotaeque miser alligatus circumageretur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IV N. Non enim grane hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. Εώρακας, ὦ Ἀπόλλον, τὸ τῆς Μαίης
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν
τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δημοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀπεβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό
γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίστε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
δ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύ-
ναιτο ἀρτίτεκνον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶ-
να, ἔ τὴν τρίαῖναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τέττε γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ καλεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ἐν ἀφώπλιτε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. Vidistin', Apollo, Maiæ filiolum mo-
do editum? quam pulcer est, ar-
ridetque omnibus, et iam patefacit aliquid, quod
magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixe-
ro infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium: ne me ipsum dicam, quem exarmauit
arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, δὲ μόγις ἐκινεῖτο
 ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶτη, ὦ Ἡφαίσε,
 εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλ-
 θεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ὄχθεις τὰ ἐρ-
 γασαῖα, καὶ ἄδεν ἀπάλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ.
 πάντα, ὦ Ἀπολλόν. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκηψαι
 ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράν γε ἔχ-
 ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν περ ἐν σπαργάνοις
 τῇ βρέφει. ΗΦΑΙ. ἔτω; ὀξύχειρ 12) ἐστὶ
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος
 ἤδη σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακο-
 νεῖσθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix
 mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere,
 Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC.
 Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane
 habes instrumenta, nullumque eorum tibi pe-
 riit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen
 inspicere diligenter. VVLC. Ita me Iupiter
 amet, forcipem non video. AP. At videbis
 eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC.
 Tamne acutis est manibus, ac si in vtero medi-
 tatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuisti iam loquen-
 tem argutula quaedam et volubilia: quin et mi-
 nistra-

12. Ὀξύχειρ] Significat *agili manuum mobi-
 litate promptum*. Hemst.

νεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. γὰρ δὲ προκαλεσάμενος τὰν Ἑρωτα κατεπάλαυσεν εὐθύς, ἐκ οἷδ' ὅπως ὑφέλων 13) τῷ πόδε· εἶτα μεταξύ ἐπαινέμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεῖν ἐκλεψε, προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκῃ· τῇ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σιῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βεχρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον αἶψ' ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς. ΑΠ. ἔ μένον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τῆτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεστήξατα· πῆχεις γὰρ

ἐναρ-

nistrare nobis vult: heri vero prouocatum Cupidinem luctando deiecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea, dum laudabatur Veneris cestum surripuit, illum amplexae ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum, et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VVLC. Agilem quendam et alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed et iam musicum. VVLC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP. Testudinem alicubi mortuam quum inuenisset, instrumentum ex ea musicum compiegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλων] Luctatorum est ὑφέλκειν τὰς πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in terram deiiciant. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑπόφθερειν, ὑποσκειλῆειν τὰς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14) ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρῶν, ὧς Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῶν φθονεῖν τὸν πάλαι κισθαρίζειν ἀσκῶντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τῶ ἄδε κατίοι, κλέψων τί κακείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' εἰς ἰκαὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, et afferculo supposito, fidesque intendens septem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: et virgam quandam sibi confecit mirabili virtute

14. Κολλάβας] Κόλλαβοι sunt paxilli, vel claviculae, quibus fides in lyris intenduntur. Πήξεις vero sunt manubria. Ζυγὸς vero, siue ut aliis ζυγωμα, iugum, est transuersum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus afferculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant. Gracivus.

ναμιν, ἥ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς νεκράς.

ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥσε βχ-
διῆμαι ἀποληφόμενος αὐτήν, εἴπε ὡς φῆς εὖ-
ρεθεῖν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

Ἡφαίστ· καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ,
ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θεοὶ μιᾷ πληγῇ διατε-
μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαίστε· ἀλλὰ δίδες
μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. **Q**uid me, Iupiter, oportet facere?
venio enim, ut iussisti, securim
habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno
ictu disseccare. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' ἔν
 τάληθές, ὅπῃ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΤΣ.
 διαίρεθ' ἡνίκά μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένην πειράσῃ με· ἀλλὰ χρεὶ
 καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ' με τὸν ἐγ-
 κέφαλον ἀνασρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
 μὴ κακόν τι κρήσωμεν· ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἐστὶ, καὶ ἐκ ἀναμωτί, ἔδ' ἐκατὰ τὴν Εἰλείθυιαν
 μαιώσεται σε. ΖΕΤΣ. κατένευγε μόνον, ὦ
 Ἥφαιστε, θαρρύν. εἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
 χρεὶ ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τέτο; κόρη ἐνο-
 πλος;

V V L C. Tentasne me an insaniam? Quin im-
 pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Divide mi-
 hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun-
 cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupi-
 ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
 nae morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
 quid conducatur. V V L C. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλοῖς· μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφα-
λῇ· εἰκότως γὰρ ᾠδύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην
ὑπὸ τὴν μῆνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦ-
τα ἔναπλον· ἦπερ στρατόπεδον, ἃ κεφαλὴν ἐλε-
λήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδῶ, καὶ πυρρῆχίζει, καὶ
τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλαι, καὶ
ἐνθασίᾳ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκ-
μαία γεγέννηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν,
ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῆτο ἡ κόρυς, ὥς, ὦ Ζεῦ,
μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.
ΖΕΤΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
νος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τό γε ἐπ’
ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ’ ἐ-
βουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ
ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite;
merito igitur iracundus eras, qui tantam sub
cerebri membrana virginem viuam nutries, id-
que armatam: profecto castra, non caput clam
nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis
tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat,
et furore concitatur: quodque maximum est,
formosa admodum ac matura extitit breui: caesia
quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare,
o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgi-
ne mihi desponsa. IV P. Quae fieri nequeant pe-
tis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult.
Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.
VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt;
iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΤΣ. εἴ σοι ῥάδιον;
ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρῶς.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc facile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἐσιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διὶ;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὅμως προσάγγελον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρὸν γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐτεροῖόν τι ἐστὶ. ΠΟΣ. συνή-
μι. ὁ Γανυμήδης ἐνδον. ΕΡΜ. αὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Iovem?
MER C. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipfi. MER C. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat operam? MER C. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MER C. Neque hoc: at ipse

ἄλλ' αὖ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πέθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τέτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνουμαι εἰπεῖν, τοιᾶτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἔχρη πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ἔντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἔκ' ἐν ἐλελήθει ἡμῶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλ' ἔδ' ἐπ' ἐσσημαινεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἔγὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἐμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηναῖν· τοιχάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκεί τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, οἷς ἅλος ἡμῶν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τῷ σώματος· ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod nartas. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutrquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, et in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἴτα ἔτεκεν, ᾧ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰδοξονεῖναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῶσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, σείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῆ πυρός. ἐμὲ δὲ κελύσει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῇ τὸ ἔμβρυον ἑκταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆ μηρόν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν

τρίτω

9. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est lectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto vtero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc

tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα τοῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκ᾽ ἐν ἀμφοτέροις, τᾷ Διονύσῃ τε καὶ μητρὶ καὶ πατρὶ ὁδὲ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἰσῶν, καὶ τᾷλλα ποιήσεται, ὅς' ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. ΝΕΡΤ. Vbinam nunc infans est? ΜΕΡC. In Nysam ablatam tradidi Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. ΝΕΡΤ. Ergo vtrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. ΜΕΡC. Ita quidem videtur. At ab eo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tantquam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἥλιου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, μηδὲ αὐριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν.

Mercurii et Solis.

ΜΕΡC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque perennidie;

ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ τὸ μεταξύ μία τις
 ἔσω νύξ μακρὰ, ὥς τε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραὶ αὐ-
 -θις τὰς ἵππους, σὺ δὲ σβέσῃς τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 -παυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. ΗΛ. καὶ νὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἀχθεταί, καὶ
 πῇ νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωνεν; ΕΡ. ἔδεν τοιᾶτον· ἔδ' ἐς αἰὲς τᾶτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηχεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἐσίν, ἢ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis internal-
 lum una esto nox longa. Quare solvunt Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenset,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MERC. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ira nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciaret? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam
amans:

εἶπα ἔχ' ἱκανὴν νύξ' μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γάρ τινά δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολυάθλον θεόν. τῷτον ἔν' ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιερ-
γεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὧ Ἑρμῇ, ἐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἂν τὸν ἄρᾶν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ' δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans: tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum et multis certaminibus in-
signem Deum: is talis ut vna nocte absolatur,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
habat ille a Rheae, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
menfu-

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consueta loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, soli sumus et
sine arbitris, qua tum potissimum vtuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
sint, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
τὸς pro solus, seiunctus ab aliis, etsi satis sit
usitatum, est tamen, ubi fefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρη-
 λαγμένον εἶδέν. αὐτὸς ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνῃ γυναίκα ἔνεκα χρη-
 ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεσέρεος μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβίειν.
 τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 καθεδῶνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀπο-
 τελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ἐν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ
 τῷ ζόφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν
 ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ
 κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; inso-
 lens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta
 sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles
 fiunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degent: hos sci-
 licet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebunt-
 que expectantes usque dum ille perficiat athle-
 tam, quem dicis, inter longas istas tenebras.
 ΜΕΡC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adfe-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renunciabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progre-
 diatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
 πους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γε-
 γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
 ignoraturos nempe tam longam exitisse noctem,

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασί ποιεῖν
 σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γε-
 νῇ, ἰσάναί μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν
 Ἐνδυμῖωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνη-
 γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
 τὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
 φροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὃς μοι τέτων αἵ-
 τιος. ΑΦΡΟ. Ἰα. ἐκεῖνος ὑβριζῆς ἐστίν.
 ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
 quum aduersus Cariam veneris, siste-
 re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
 mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
 do etiam descendere ad ipsum ex media via?
 LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
 rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-

ἐμὲ γὰρ αὐτῆ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίστῃ ἕνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκεῖνο μεϊράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἐπέραςον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥς πολλαῖς ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα πρῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 τεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δὲ ἐκ οἷδ'
 ὅπως τοπαρυτῖκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιέλησαι ἀπάντων.

Ἄτάρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἐμοί

sus est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Ilienſis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timefactus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LVN.
 Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ
αἰκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορέοντα· ἡ δε-
ξιά δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
σμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περιειμένη· ὃ
δὲ ὑπὸ τῆ ὕπνῃ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψο-
φητὶ κατιῶσα, ἐπ' αἰκρῶν τῶν δακτύλων βε-
βηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν·
οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγριμι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus, efflatum reciprocatur am-
brosum illum halitum. Tunc ergo sine ullo
strepitu delapsa, summisque pedum digitis in-
nixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem-
nisti: quid ergo tibi porro dicam, quae conse-
quuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ· δε-
 τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάτ-
 των ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ χειρὶ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔρανῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιβλησμένον τῆς ἵππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμέ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρύνων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρυῦν ἤδη,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersum identidem exhibes, eum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum videtur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsamiam vetulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέγκεισας παιδερα-
 σεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μαιράκιον ἐκείνο ποθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
 τὰς λέοντας, παραλαβῆσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 αἵτε μανικῆς καὶ αὐτὰς ἄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδην περιπολῶσιν· ἡ μὲν, ὀλολύχουσα ἐπὶ
 τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνείς τὴν κόμην,
 ἴσταται μεμηνώς διὰ τῶν ὀρέων· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ
 κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἡ
 ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
 bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
 ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatu-
 per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,
 alius bombum excitat pulso tympano, aut

T 4

increpat

16. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commode describi-
 tur. Cleric.

ἐπικτυπεῖ τῷ κύμβῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντὰ ἐστὶ. δέδια τοῖνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοῖϛτο ἢ τὸ μέγα σέκακόν τεκῆσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ὅτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελεύσῃ τὰς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέεσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρώσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέεσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἦνιχῶ αὐτές· οἱ δὲ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, περιλιχνησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὕτη μὲν γάρ ἡ Ῥέα, πότε
 ἄν

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixerō potius mentis suae compos iubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus obicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. C.V.P. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis iam familiaris sum, et saepe consensis eorum tergis, prehensaue iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes restitunt: de ipsa vero Rhea, quando
 tandem

ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ᾧσα ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐΦίεσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιασθε τέτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτερ, αὐτὴ μῆκετι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνον σῶ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
 πάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μὴ ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me ut quicquam
 conerur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos-
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum:
 eorum ergo ne me insimuletis: hocceine vis, ma-
 ter, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ZETΣ. Πρὺσασθε, ὦ Ἀσκληπιῶ καὶ Ἡρα-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὡς παρ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σὲ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuiο
 T 5 Deo-

συμποσίε τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἄεθέλεις, ὦ Ζεῦ, τῆτονί τὸν Φαρμακίεα προκατακλίνεσθαι' μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε 17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραυνώσεν, ἀ μὴ θέμις ποιῆντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετεΐληφας; ΑΣΚ. ἐπιλέλησμαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔκην ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρίᾳ καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
πας

Deorum. HERC. Ertu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et
in ho-

17. Ὡ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam reuocabat. Hemst.

πες ὕβριδας τιμωρόμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἔδεν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰα-
σάμην, ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τᾷ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῆτο, τᾷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἰδέλυσσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἕξανον
ῥια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυνῶς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ,
ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορέ-
μανός

in homines iniuriosos animaduertendo : tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis vt maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. (Recte narras : nam iniusta tibi
flammae vestigia sanavi, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab vtrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque feruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio : sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et vxorem. H E R C. Nisi desieris conui-
ciari

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶση, ὥς ἔ πολὺ σε
 ἐνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ πᾶ ἔραν᾽, ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἴδασσθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ.
 παύσασθέ Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυγκσίαν, ἡ ἀμφοτέρους ἀποπέμφομαι ὑμᾶς τ᾽
 συμποσίῃ· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τακλίνεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθάνεντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Paean quidem ipse mederi tibi possit, craniq̃ con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 vior. Enimvero aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλον; AP.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτη-
 καῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 AP. Quia enim, Mercuri, pa-
 ram ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιούτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἶπέ μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς ἔτις ἀνέραςτος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἔμῃ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκὼν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων; ΑΠ. ἐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀνάσσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κἀκίς ἀνέμων ἀπολάμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῷ καὶ αὐτός, ἀμελέμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? ΑΡ. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? ΑΡ. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? ΑΡ. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? ΑΡ. Haut sane: sed infortunium quoddam inuoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. ΑΡ. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse, sed

δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ῥηψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταυγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τοῦ παιδὶ ἐνέσσεισε φέρων αὐτὸν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκῃ ἡμυνάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆς ἕρκος· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆς αἵματος ἄνθος
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὣς Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοὶ
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπολ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impegit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immixtis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμε-
νον· ὥς μὴ ἄχθε ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te
tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauius
feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαι-
σον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάνανσον,
ὦ Ἀπόλλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκένας, τὴν
τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐπο-
τμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλήν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
ζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνέσας αὐτῶ, καὶ μάλιστα
ὅταν ἐρῶσιν ἰδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον
ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώ-
πῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
canum, et artis opificem illiberalis,
Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
nerem et Gratiam! ΑΡ. Fati quaedam felicitas,
o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui
pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
do vident sudore manantem, in fornacem pro-
num atque intentum, multam fuliginem in fa-
cie

πεῖρα ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλῶσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῆτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίσῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπόλλων, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κἀλλεὶ φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

ΑΠ.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effere te, atque ego ob palaesticum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. A P.

18. Καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλῶσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Pater, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et possunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantia, sint referenda; inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Iensius.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γὰρ, ἅς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐίλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆς δίσκης ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων σεφάνας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἔχρη αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σὲ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἔζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλὼν, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. M E R C. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V
quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κεί-
νη ἐρεῖ, ὥς· ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκῆος τέτα μέ-
λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶσι τὸν ἩΦαιστον εἰδέ-
ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο,
γενναῖον ὄρῳ νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
ὥς· τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γὰρ δεσμά
τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψασθαι,
σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἐκ οἶδα, εὐ-
ξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
efficere possit, quum strenuum videt iuuenem,
eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
retitos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. **Κ**αλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
κνη ἔτεκες τῷ Διί. ΛΗ. οὐ πάσαι,
ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

ΙΥΝ. **P**ulcros enim vero, Latona, et tu libe-
ros peperisti Ioui. ΛΑΤ. Non omnes,
Iuno,

ὦ Ἥρα, τριῖτας τίητειν δυνάμεθ' αὖ, οἷος δ' Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χωλός,
 ὁμῶς χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἄρανόν, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἐγγυμ, καὶ σπαράσσεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ
 μέτρε, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
 ξυνοκτονῶσα, καὶ μιμημένη τὰς Σκύθας αὐτὰς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
 κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
 quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:
 V 2 tum

19. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 viuia Deorum. *Cleric.*

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἑξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλατεῖ μὲν ἀπὸ τῆ τοιᾶντα· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ἔκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπρεμαντεύσατο δὲ, ὥς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥς ἔχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec praediuinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nio-
ben praestare videaris.

2. LAT.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμεντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμασὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μῆσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν αὐν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μεσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἀθλίως ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλγὺς· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλὴ ἔσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἀχταίωνος, φοβηθεῖσθαι μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὰ κίσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· εἶδὲ γὰρ

2. L A T. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: rum maxime, quando haec laudatur ab formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere liber, Latona: illene dignus admiratione, cui Mar-syas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, V 3 neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἄδὲ τὰς τεκνύσας ἐμαιᾷτο, παρ-
θένης γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
Φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβουλεύεις
αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελφεῶς· πλὴν ἄλλ'
ἔψομαί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύεσσαν, ὅπό-
ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήγ, ταῦρος ἢ
κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
go si modo foret. LAT. Arroganter, o Iuno,
te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
gnum tēnes: propterea contumeliam facis per-
licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
scenderit, tauri cygniue sumpta specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελαῖς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοίο-
τατα, ὦ Ἀπόλλον, εἶδον. ΑΠ. εἴ-
πέ ἔν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκῆσας ἔχω ζυγγελαῖν. ΕΡ.
ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

APOL. Quid rides, Mercuri? MER C.
Quia scilicet maxime ridicula,
Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut et ipse
re audita vna tecum possim ridere. MERC.
Venus

ἡ Ἀφροδίτη ξυνῆσα τῷ Ἄρει κατειληπταί, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι εἶναι ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρυσεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης θισέρεγεται λαθὼν, ὡς ᾔετο· καὶ τοιοῦτο δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῶ λέχτρει, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγενήθητο τῶν ἀρχύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσχεται δὲ αὐταῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἦν, καὶ γὰρ ἔτυχεν γυμνῇ ἔσα, καὶ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ

Venus concumbens cum Marte conficta est, et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Iampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos: circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, et indicium desert ad Vulcanum. Vbi autem adscenderunt lectum, intraque castes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quem admodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπι-
ζε ῥῆξιν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνείς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος;
ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τὰς θεάς, ἐπι-
δείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφοτέρω κατὰ νουθεσίαν, ξυδεδεμένοι ἐρυ-
θρίῳσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδισον ἐμοὶ ἔδοξε μονο-
ναχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλ-
κεὺς ἐκείνους ἀκαίδεϊται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμε-
νος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δι', ὅς γε
καὶ ἀπ' ἡμετέρων αὐτοῖς ἐφεξῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρεὶ
τάληθές εἴπῃν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει (20); μὴ μὲν
νον

primum effugere conabatur, sperabatque se ru-
pturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se tene-
ri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. ΑΡ. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus?
ΜΕΡC. Nondum; sed conuocatis Diis spectan-
dum praebet adulterium. Hi autem nudi am-
bo, colligatique demisso vultu rubore suffun-
duntur; spectaculumque sane iucundissimum
mibi fuit visum tantum non patratum opus
ipsum. ΑΡ. Fabrum autem istum non pudet
ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?
ΜΕΡC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta ad-
stans irrideat eos. Equidem, si verum est di-
cendum, inuidebam Marti non solum adul-
teranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
 δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
 ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τῷ τῷ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ ἂν, ὦ
 Ἀπολλῶν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἑπαινέσομαι
 γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
 cum ea. ΑΡ. Tunc ergo vinciri te patereris ea
 mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? pro-
 pius accede tantum et vide: magnus eris mihi
 Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
 rum lepor vix est, ut satis intelligi possit,
 nisi poetam ipsum legeris Od. C. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι
 τοῖς τοῖς ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ διε-
 φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδε-
 δεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
 lis filii, tam feminei et cor-
 rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
 rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μηχανομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως πάντῃ μᾶλλον ὁμοίως, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ θηλυμίτρης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ὧς Ἦρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῶντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδῶν ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ στρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἶλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλεῖα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ἀρχόμενος
 ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolium cepit, et Thracas sibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captivum abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δὲ τις ἐπε-
χειρήσῃ λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τέλετην, καὶ τᾷτεν ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδύ-
σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
ταῦτα, καὶ ἐκ ἀνάξια τᾷ πατρός; εἰ δὲ παι-
διὰ καὶ τρυφή· πρόσεςιν αὐτοῖς, ἔδεις Φθόνος·
καὶ μάλισα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗ-
τος ἦν, ὅπερ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσσεσθαι καὶ τὸ εὖ-
ρεμα αὐτῶ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῶσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμῆ-

ebrius, vt ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipsi, contume-
liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel vt discerperetur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' vt virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
sciunia simul adsint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, vbi isthaec facit ebrius.

2. IV N. Tu mihi videris laudaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tamen si videas, qualia perpetrent inebriati
titubantes atque ad iniuriam versi, et plane
furen-

μεμηνότες ὑπὸ τῆ πότῃ· τὸν γέν' Ἰκάριον, ὃ
 πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῆτο Φῆς· ἔ γάρ οἶνος ταῦτα, ἔδὲ ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτῃ. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσαιτο ἔδνα τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζήλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ὦ
 Ἥρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in vllum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζήλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἔτι ζήλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
Hemst.

Ἡρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, ut quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηναῖς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δαῖς, κενὴ δ'
οἷζων ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτήν· φοβερά
γάρ ἐσι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὀπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

ταν ἔν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείεσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπὸ τρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ με τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταιί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾷται 22) αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησί, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασας, ἢ τῷ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλῇ-
σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, et contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. At iste ultro admittit me, atque inuitat: Minerua contra semper suspiciosa torue me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolare, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iusto, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
aut

22. Ὑφορᾷται] Eleganter Erasmus, adductis superciliis, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est δεῖ-
μὸν ὀρεῖν. Hic autem ὑφορᾷσθαι suspectum habere, et diligenter ne noceat observare. Hemst.

σα, ἣ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσας· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τῷ στήθεος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατὰκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τῷ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κτεῖναι λόφους ἐπισείεσσι, καὶ Γοργόνας περφαίνουσιν; ΕΡ. αἰδῶμαι αὐτάς, ὧ μήτερος· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταναι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-

νός

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, et, quum eo oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Mineruam, ut ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuulneratae, et extra teli iactum positae? an et illae cristas concutunt, et Gorgonas ostendunt? CVP. Reuereor illas, mater; nam venerandae sunt, et semper quiddam commeditantur, et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι
 σεμνὴ· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδὲ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶόντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρέων· εἵ-
 τα καὶ ἰδίῳ τινι ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκῃσα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιάτῳ ἔσιν. ἐπεὶ τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVP. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat: VEN. Cuius, fili? CVP.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut
 capiat persecuta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ZETΣ. Ἑρμῆ, λαβὼν τετί τὸ μῆλον, ἀπιθι
ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα τὸν βασιλῆα, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πά-
ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θαῖς, ἣ
τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη
καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerua,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
Phrygiam ad Priami filium boum pa-
storem (pascit autem Idaei montis in Gargaro) ipsi-
que dic: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
rum pulcherrima sit: certaminis autem praemium
victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθᾶμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας πενίηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μισθὸν τὸ καλλισεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλειοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτοσχευὴν ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστῆς. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, εἴ ποτε ἀπείτε, βασιλικὸς μὲν ἐστίν, καὶ Γανυμήδεος τέτε ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θεας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισηΐσειας ἡμῖν δικαστὴν, θάρρους βαδισοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γάρ

vt ipsaemet abeatīs ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim index: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et monstruosus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsam imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μᾶ; χρὴ δὲ καὶ ταύταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίκαιαν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῶτον, ὅστις ἂν ᾔ, τὸν Πάριν. Z E T Σ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θυγατερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφη, καὶ ἐρυθριᾶς; ἔσι μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὁμῶς· ἄπιτε ἂν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήσῃτε τῷ δικαστῇ αἰ νενικημέναι, μηδὲ
κακὸν ἐντρέψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. ἔ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
μοι·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IVP. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quæ victæ eritis, nec ma-
lum inferatis iuueni: fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulcræ omnes.

3. M E R C. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρῆϊτε, οἶδ' ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τάλαντα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· ἐκ ἂν ἐκείνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότῃ δὲ ἀγαμὸς ἐστὶν ἕτος, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνέσιν; ΕΡ. ἔ' παντελῶς ἀγαμὸς ἐστίν, ὥ' ΑΦροδίτῃ. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαίᾳ γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, καὶ δεινῶς θραεῖος· ἀλλ' ἔ' σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἐν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἤρῃμην.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: vtrum vero innuptus est, an vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, vt arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ ἄτοξ, ἰδίᾳ ταύ-
 τη κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ,
 δεινόν, ἔδὲ καὶ ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγα-
 μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τῷτο πολυ-
 πραγμονῆσα; ΕΡ. ἐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἔν ὅτι
 ἄλλως ἐπελθόν, ἐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
 τί ἐν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ἔ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ
 τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
 λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
 ἀληθές ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
 τα καὶ τῶτων ὑρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεσθαι
 αὖν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
 ὁρᾷς; ἔδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ἔδὲ προσεγκαλῶ
 σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
 vatim cum ea sermones communicans. MERC.
 Nihil, o Minerua, quod metuas, nec quod vo-
 bis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
 Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
 scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
 casu in mentem venerat, non de industria ro-
 gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
 MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
 bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
 cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
 de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
 quod coniicere licet iuuenem expetere, horum
 ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
 in praeliis. VEN. Viden? nihil ego eriminor, ne-
 que

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τσιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχῃς, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλὴν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μετὰ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀξέρων 23), καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν

que infimulo te, quod cum ea priuatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae sumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀξέρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrabere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur, raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius consequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vñtata: verum quando ἀποσπασθῆναι

τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρω,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριν. HPA. πᾶ δὲ ἐστίν; ἔ γάρ κ' αἰμοὶ φαίνε-
ται. EP. ταύτῃ, ὦ Ἡρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἀκροῦ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ρὰν, ἔ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρῃς. HPA.
ἀλλ' ἔχ' ὄρω τὴν ἀγέλην. EP. τί φῆς; οὐχ
ὄρῃς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὕτως δάκτυλον ἐν
μέσων.

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem, MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere*,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπασαί, vbi tum intelligendum
est εαυτόν· quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto viderur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺ autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀποσπασαίμεν.
Hemst.

μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ
 τῆ σκοπέλης κτὰθεόντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασπιδόνασθαι τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν, εἰ γὰρ ἐνεϊγός ἐσιν. ΕΡ.
 Ἄλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βυθίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς καθι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 Φροδίτη, προῖέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ἐδᾶ·
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἄλλ' ἐκεῖνος] Ἄλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 κατασάντες· quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τῷ χωρίῳ,
πολλὰκις, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχι-
σιν. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθο-
μαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἔν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρατ' ἄμειραν τῷ Φρυγῷ, καὶ πολλὰς δεῦρο ἤλθον ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεῖς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἦδη ἐν τῷ αἵτῳ ἦν 25),

συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe,
vt fama fert, defunderis ad Anchisen. VEN.
Non admodum, Iuno, istis commoveor cauilla-
tionibus tuis.

6. MER C. Atque ego adeo vobis viam monstrabo : etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygem : tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inquisendum puerum : quumque iam ab aquila ve-

X 5

here-

25. Ὅπως ἤδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν] Dubites, vtrum de loue haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum securus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in alleuando Ganymede:* series orationis fauet; sic dixerit εἰς τὸν ἀστῶν, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia

συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκέφιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάρην δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεσραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ δίκαιτῆς ἔτασέ πλησίον, ὥς προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; deuolans autem pone eum Iupiter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, ceruiceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de vnguibus alitis pendentem. *Hemst.*

Χαῖρε, ὦ Βακώλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκος· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἔ γὰρ ἐπιτήδεσθαι ὀρεοπολεῖν, ἔγωγε ἔσθαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἔ γυναῖκες εἰσίν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖαν, καὶ Ἀφροδίτην ὀρεᾶς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρεῖσθαι; καὶ μὴ δέδιθαι· χαλεπὸν γὰρ ἔδεν· κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τῇ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τῇ δ' ἀγῶνος τὸ ἀθλεῖν εἴση ἀναγκᾶς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βέλεται· Η ΚΑΛΗ,

7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὃ δέσπο-
τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτός, καὶ
ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξῃ θεῶς,
καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
τα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἄσκητων·
τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ἐποτέρα ἢ καλλίων,
καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικά-
σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐταί δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
ραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἔ γὰρ ἐ-
θέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερεί-
σῃ τοπρῶτον, τότε ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαι-
νεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
ὀρεῖ,

FORMA PRAESTANS, ait, ACCIPIAT. At
quomodo: domine Mercuri, possim ego mortali
omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
randi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco
conueniat? haec enim talia diiudicare delicatu-
lorum potius et urbanorum hominum: de me
autem, quae capella capellam forma praestet,
item iuuenca iuuenecam aliam, id quidem forte
iudicauerim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane
nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat
visum abstractum; non enim vult absistere facile;
sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
praefens probat: quod si ad aliud transierit, id ae-
que

ὄρᾳ, καὶ παρὰ μένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον πα-
 ραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ
 κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καί
 ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος,
 ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δεκῶ δ' ἂν
 μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον.
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέ-
 βηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇ, καὶ γυναικί· ταύτας
 δέ, θυγατέρας· πῶς ἔν ἐ χαλεπὴ καὶ ἔτῳς ἡ
 κρίσις; ΕΡ. ἐκ οἶδα· πλὴν ἐχ οἶόν τε ἀναδύ-
 ναι πρὸς τῷ Διὸς κεκλευσμένον.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι 26)
 αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
 νενι-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis
 abripitur: atque adeo, ne longum faciam, cir-
 cumfusa mihi est forma eaium, totumque me
 occupavit: indignor equidem, quod, quemad-
 modum Argus, toto videre nequeam corpore.
 Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si
 tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit
 Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non
 ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?
 MERC. Haud scio: attamen, fieri non potest,
 ut subterfugas a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi per-
 suadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferio-
 res

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici lo-
 quun-

νενηκήμενας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἔτω Φασὶ ποιῆσιν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναί βέλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τὲ δίκασθαι· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσφράφην.

Α Φ.

res discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturæ; curandum tibi nunc; ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuere vestes: tu inspice: ecce me auersum.

ΙΟ. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
σομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλέ-
νας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα Φρονῶ,
ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ. ΑΘΗ.
μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης 27), ὦ Πάρι,
πρὶν ἂν τὸν κερδὸν ἀπόθῃται (Φαρμακὶς γάρ ἐστι)
μὴ σε καταγρητεύσῃ δι' αὐτῆς· καίτοι γε ἔχου-
σιν καὶ ἄλλα κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
σαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καὶ θάπτε-
ως ἀληθῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
ἐπιδει-

IO. VEN. Optime, Pari: equidem prima
vestes ponam, ut discas, me non solas habere
vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota,
et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposue-
rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
vera meretricem quandam, sed nudam formam
exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus:*
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσης·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
verat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas. Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγεις τὸ περὶ τῆ κε-
 ςῆ· καὶ ἀπόθε. ΑΦΡ. τί ἔν ἐχί καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελῆσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοι ἐλέγχηται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τῆ φοβερῆς βλεπόμε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κερὸς. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεάς, τῆ κάλλις,
 τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλι-
 κὸν αὕτη καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῆ Διός; ὥς δὲ ὄρε᾽ ἡδε ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη
 μὲν

exhibere. P A R. Recte monent de cestro: atque
 ergo depone. V E N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerua, galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac iudicem territas: num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat cacsium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? M I N. Ecce tibi,
 cassis haec est demta. V E N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I V N. At exuamur.

I L. P A R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quae forma, quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet, vereque dignum Ioue! haec au-
 tem ut suauiter intuetur! imo etiam festiuum
 quiddam, atque illecebrosus subrisit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δὲ δοκεῖ δέ, καὶ
 ἰδίᾳ καὶ ἐκαστὴν ἐπιθεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γὰρ
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἔτι οἶδα πρὸς ὃ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.
 ΔΦΡ. ἔτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἅπιτε ἔν αι δύο,
 σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. κα-
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἡ-
 δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauersum vi-
 su distraeto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cede ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiā tibi atque etiam est confide-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pári,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψήφε τῆς ἐμῆς] Ψῆφος ἐμῇ, *suf-
 fragium tibi secundum ac fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus*, *tuus*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι; *an utilia tibi sint, rebusque
 tuis conueniant.* Hemst.

δεσπότης. ΠΑ. ἂν ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἄλλ' ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ
ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσσηκά σοι.
κᾶτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔποτε ἦτ-
των ἅπει ἐν μάχης, ἄλλ' αἰ κρητῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ὑπεργάσομαι. ΠΑ.
ἄδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῳ καὶ μάχης· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὥς ἐρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τῆ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
καὶν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἄλλ' ἔνδυθι ἡδὲ,
καὶ

*Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.*

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perperuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiamsi do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκοπεῖ καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκάσῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε με ἀκῆσον· ἐγὼ γὰρ πάλασι ὀρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἔκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστυζήν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τῷ σὺ κάλλει αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμημέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροικόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, verum immoratus vnicuique membrorum. Si lubet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iuuenem et pulcrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidue iuvet honesta species tua boues? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis alicu-

κόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδην αἰ-
γυναῖκες, ἀλλὰ τινὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργό-
θεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακκαίαν, οἷα περὶ ἡ Ἑλέ-
νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλάττων
ἐμῆ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον; ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ
εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ; πάντα
ἀπολιπῆσα, καὶ παρασχῆσα ἑαυτὴν ἑκδοτον;
ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
κήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδί-
τη; νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμί σε, τὰ πάντα
διηγμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος
γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ.
λευκὴ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
Corintho, vel Lacaeanae, qualis Helene, aeta-
te integra, pulcra, nullaue parte inferior me,
quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
sequetur, et una tecum habitabit. Omnino au-
tem fieri non potest, quin inaudiueris aliquid de
ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
perlibenter audierim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Est filia Ladae, illius formosae,
ad quam Iupiter deuolauit in cycnum mu-
tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.
Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενήμενιν· ἀ-
παλή δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολ-
λὰ, καὶ παλαισικὴ· καὶ ἔτι δὴ τι περισπᾶδα-
τος, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι,
τῷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν
ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ
ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστειάν ἀπήντη-
σαν, προσκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν
γένεας· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι
τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγα-
μημένης; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ
δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς;
ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἶδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam:
tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque
luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio
expetita, ut bellum etiam propter eam extite-
rit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enim-
vero postquam ad florem aetatis peruenit, o-
mnes Achiuorum principes ad illam sibi de-
spondendam conuenerunt: praelatus est Mene-
laus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego
tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais?
nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis
es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut con-
ueniat ista facere. PAR. At quomodo? ete-
nim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ
 τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδάν ἀφίκη εἰς τὴν Λακεδαι-
 μονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεύθειν δὲ ἐμὸν
 ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀ-
 κολεθήσει. ΠΑΡ. τᾷτ' αὐτὸ καὶ ἀπισον εἶ-
 ναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῆσαν τὸν ἄνδρα, ἐθε-
 λῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
 θάρρει τέττα γε ἔνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐσὼν δύω
 καλῶ, Ἱμερος καὶ Ἔρως· τέττω σοι παραδώσω
 ἡγαμένε τῆς εὐδᾶ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως,
 ὅλως παρελθὼν εἰς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖ-
 κα ἔρῳ· ὁ δ' Ἱμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
 τᾷθ' ὅπῃ ἐσὶν, ἱμερτόν τε θήσει, καὶ ἐρά-
 σμιον·

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad
 Iustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
 neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
 de iam mearum fuerit partium curare, vt amo-
 re capta te sectetur. PAR. Id ipsum incredi-
 bile esse mihi videtur, vt, deserto marito, ani-
 mum inducat, cum homine barbaro et peregri-
 no navigationi se dare VEN. Bonum animum
 habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
 duo, pulcerrima forma, Himerus et Eros:
 vtrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
 Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
 cogetque mulierem amare: Himerus autem
 tibi met ipsi circumfusus, quod scilicet ipse
 est; desiderabilem te faciet atque amabi-
 lem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῆσα δέησεται καὶ
τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ἄτως ἅπαντες
αὐτὴν ἀνακείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα
χωρήσει, ἀδελον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε
ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκ οἷδ' ὅπως καὶ ἐρᾶν αὐ-
τὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐδύ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν
γυναικα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα
ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν
ἐμὲ τὴν προμνήστειαν, καὶ νυμφαγωγόν 29)
ἀμεί-

Iem. Ego met etiam vna adero, ac rogabo Gra-
tias, vt nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. ΠΑΡ. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Parī, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
leris

Y 4

29. Προμνήστειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponsam. Sia autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικη-
φόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ
τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔπεςί-
σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον. τέτα-
τῃ μῆλ' ἀπείρασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου
ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βάλει ἐπο-
μόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχεσθαι πά-
λιν. ΑΦΡ. ὑπισχνῶμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
παραδῶσθαι γυναῖκα, καὶ ἀκολαθήσεται γὰρ ἐπ'
αὐτήν. 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
Ἰλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
me victricem vobis una adesse, ac festum agere
simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
isto pomo comparare. P A R. Metuo, ne me
negligas post iudicium. V E N. Vin' iusiuran-
dum interponam? P A R. Neutiquam: sed pro-
mitte denuo. V E N. Recipio enimvero tibi He-
lenam me tradituram esse vxorem, eamque por-
ro te secururam esse, atque Ilium ad vos pro-
fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
pto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος di-
cebatur. *Laedes.*

30. Ἐπ' αὐτήν] Hoc a Luciano profectum es-
se non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ
αὐτῇ. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἥμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἥμεναιον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἔκκ' ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Pothum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κῆσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπεύλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἦν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆ ἄραν' σπειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin, o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim

γὰρ δὴ καθελκύσεται. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κῦσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ
τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἔκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμᾶ δὲ τῶν τοσέτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτόν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πείσθῃην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. ἔ γὰρ ἀσφαλὲς λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γὰρ με πρὸς
πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiisti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καί, diuersus
est usus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἄν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἡπιστάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἔκ ἄν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔκ πρὸ πολλῶ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ζυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶν ἐδέδετο αὐτῷ κερυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελοῖον ἐπὶ τῇ καλλιερημοσύνῃ αὐτῶ. ΕΡ. σιώπα· εὐφῆμει. ἔ γὰρ ἀσφαλές ἔπε σοὶ λέγειν, ἔπε ἐμοὶ ἀκροῖν τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerua seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine actonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: saue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. Πα-

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῇ. ERM. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;

ERM. καὶ μάλα. πῶς ἂν υἱὸς ἐμὸς εἴ; ΠΑΝ.

μοιχιδιὸς εἰμι, ἐξ ἐρωτὸς σοι γεγόμενος. ERM.

νῆ Δία; τράγα ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.

ἐμὸς γάρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-

την, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχνηλα,

καὶ τραγικὰ, καὶ ἄρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.

ὅσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτῆ υἱόν,

ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ

σεαυ-

Panis et Mercurii.

PAN. Salve, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego

tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius et Mer-

curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius

meus es? PAN. Per adulterium sum ex amo-

re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius

aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-

ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et

barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,

et cauda super nates. PAN. Quicquid in

me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o

pater, probris ac dedecore afficis: quin potius

temet

ἑαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
 ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. EPM. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
 μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε;
 ΠΑΝ. καὶ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυ-
 τὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
 σω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίᾳ λέγω Πηνελόπην. EPM. εἴτα
 τίπαθ' ἔσα ἐκείνη ἀντ' ἐμᾶ τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
 γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
 μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
 Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
 Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
 καὶ

temet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
 vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
 dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
 pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
 dem stuprafti; sed fac, ut in memoriam redeat,
 si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
 sti: quid commorso digito quaeris, multumque
 haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
 MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
 illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
 Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
 quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
 na: at patrem scito deum habere te Mercurium
 Maiæ et Iouis filium: quod autem cornutus,
 hirco

καὶ τραγοςκελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σός, τράγω ἑαυτὸν ἀπεικάσεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοιος ἀπέβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιῶτον. ἐγὼ ἔν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατήρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔ κατκισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μωσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάντῃ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος ἑδὲν ἐμῷ ἄνθῃ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγῶμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ τὰ ποιμένα δὲ εἰ θεάσαιό με, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. MERC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim perirus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcumque circa Tegeam et per Parthe-

θέμιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἔρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἡρίστουσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς τε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἑλθῆς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἡδῆ; τῆτο γάρ, εἶμαι, καλῆσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἂν ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μισθόν. ΕΡΜ. ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν
ὅ, τι

thenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaesro, dic mihi, duxistin iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant, PAN. Nentiquam, Pater: sum enim lasciuior aliquantulum; nec contentus sim vna, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque obseruor. MERC. Scin' igitur, quid

ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῶντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσσιθί μοι, καὶ Φιλο-
 Φρονῆ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσῃς με, αἰκρόν-
 τός γε τινός;

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? PΑN. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. ΜΕRС. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίες, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφὲς εἶναι Ἑρωτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας
 τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικρὰν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΡΟL. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 vndiquaque pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχων· ὁ δὲ Θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ αὐτῶν
διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρείδος ὁ Πρίαπος.
ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἀπολλων· σὺ γάρ
ἢ Ἀφροδίτῃ αἰτία τέττα, ἀλλὰ οἱ πατέρες δια-
φοροὶ γεγεννημένοι· ὅπως γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
λάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσῆν, ἡ δὲ θή-
λειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τοξόταται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τοξοῦ
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλων· ἐκεῖνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κἀμνοντας. ΑΠ. οἶει
γάρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mul-
liebris, femiur, et ambigua faciē; haud planē
dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam
ultra decorū virilis, Priapus inquam. B A C.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
dispare: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
vno utero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos ta-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus usu periti. B A C. Vsque ad arcum,
eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
quod Diana hospites maciet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanes aegrotos. A P. Putant-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παρσκεύασαι, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῶ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκεῖν' ἢ ποιῶσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοὶ διηγῆσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γεγόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ ἀνέπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβεργημένοι, κατ' αὐτὰς περ μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γυναικίος αἰδῶμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιῶτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, vt, si quis Graecus peruenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo naui, auersata caedes. BAC. Iure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum vt redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te? BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad haec? BAC. Quid aliud quam risi. AP. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε ἔτῳς ὄντα ἐπεΐρα. ΔΙΟ. τὰ-
τα μὲν ἔν ἐνεκα καὶ ἐπὶ σέ αὖ, ὦ Ἀπολλόν,
ἀγάγοι τὴν πεῖραν· καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομή-
της, ὡς καὶ νήφοντα αὖ σοι τὸν Πρίαπον ἐπι-
χειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διέ-
νυσι· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam ve-
nia dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC.
Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo,
faciat periculum: tu enim formosus et comatus;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At ca-
vebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum
coma etiam arcum.

32. Εὐγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὐγε, ὅτα
μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.

ΕΡΜ. Εἰ γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν ἔρανῳ θεὸς
ἀθλιώτερος ἐμᾶ; ΜΑΙ. μὴ λέγε,
ὦ Ἑρ-

Mercurii et Maiae.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo
deus inferior me? ΜΑΙ. Ne dixeris,
Z 2 Mer-

ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὴδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγας;
 ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξανασάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἰτα εὐθετή-
 σαντα ἕνασα, παρβάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῶ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῶντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμέ-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν
 νεώνητον 33) τῷτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instraui concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque sediero adhuc pulverulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 κταρ

33. Νεώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, ut cum *Homer. Il. s. 265.* et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, ut ex *Cycli poetis* refert
Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. Hemst.

παρ' ἐγὼ ἐνέχθον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ἔτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ἔ γάρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν ἄρανῳ καὶ ἐν ἄδᾳ εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καίκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖω-
χῶνται

dar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, et adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quae de die facio, quum in palaestris verfor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diuiso.

2. Atqui Ledaë liberi alternis vterque in coelo et apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmenae et Semelae filii, ex mulieribus infellicis procreati,

χῶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος
 διακονῆμα αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἔχοντά με ἀ-
 πό Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενος ὅ, τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις
 εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ'
 ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα
 πεπραῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δελεύοντες,
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρεὶ γὰρ πάντα
 ὑπὲρ

epulantur curarum expertes : ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaën : tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem
 feruiunt. M A. Mitte ista, fili : oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, *Lucianum* memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. *Hemst.*

ὕπηρεστεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὥσπερ ἐπέμψθης, σόβει εἰς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
ὀξύχλοισι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Eta morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem proclives sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἡλίου.

ZETΣ. **Ο**ἶα πεποιήκας, ὦ Τιτάνων κήκιστος,
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μειρακίῳ ἀνοήτῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσγειας ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύεος διαφθαρῆναι ἐπαίησε, παλὺ αὐτῶν ἀπο-
σπάσας τὸ πῦρ· καὶ ἔλωσιν οὐδὲν ὃ, τι οὐ ξυνε-
τάραξε.

Iouis et Solis.

IVP. **Q**ualia patraſti, Titanum peſſime! per-
didisti quae in terris sunt omnia;
adolescensulo insipienti concedito curru; qui
haec exussit, prope terram latus, ista frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: ut-
que paucis dicam, nihil est, quod non contur-
barit,

τάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, ἔδ᾽
 λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν αὐν, τοιᾶτον ἡμῖν
 τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπορ-
 φας. ΗΛ. ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπέισθην υἱῷ πολλὰ ἰκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ αὐν καὶ ἡλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. ἂν ἦδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκρι-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίῃ
 τῆς ὁδῆς, οἴχεται πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦηνιάζουσιν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τᾶτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά;
 καὶ

harit, et confuderit: ac nisi animaduersa re de-
 fecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum restarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatore[m] emisisti. SOL.
 Peccaui, Iupiter: sed ne acerbius feras, si mo-
 rem gessi filio multum supplicanti: unde enim
 sperare potui tantum fore mali? IVP. Non tu
 sciebas, quanta indigeret accuratione haec res,
 et, si quis tantillum enagetur a via, actum esse
 de omnibus? ignorabasne porro equorum ani-
 mos, utque deceat continere summa vi fraena? si
 quis enim relaxet, habenas aspernantur statim:
 quemadmodum videlicet istum quoque distule-
 runt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῷ δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ ἄνω
καὶ κάτω ὅλως ἐνθα ἐβῆλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἐκ
εἶχεν ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπισάμην, καὶ διὰ
τῷτο ἀντειχόν ἐπιπολὺ, καὶ ἐκ ἐπίστυον αὐ-
τῷ τὴν ἑλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρυῶν,
καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασάμε-
νος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρῆ-
βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω
ἀφέν-

dum etiam in contrariam, quam quo cursus fe-
rebat, partem; tum sursum et deorsum, ac pla-
ne quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat,
quod equis faceret.

2. SOL. Isthæc equidem omnia noram, ac
propterea retinebar diu, nec committebam ipsi
mei currus agitationem. Postquam tandem in-
stans expugnauit et lacrimis, et mater Clyme-
ne vna cum eo, permisi currum vt conscende-
ret, et monendo docui, quomodo oporteret fir-
mo gradu consistere, quousque sursum im-

Z 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus
reprehendere licet, quod βεβηκέναι dede-
runt viae insistere, quum sit, firmo certoque
gradu nixum consistere, illum corporis statum
componere, qui ab equis animosis et frenamor-
dentibus non facile turbeur. ἐσηκέναι βε-
βαίως. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a
Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumi-
tur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερνεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ καταντῆς αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνει· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσάδε πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο ἕκ ἓντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τῆς μεираλίου ἐξετρώποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, et prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adeste me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, et gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος] Est ἀντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed propriae tamen eius cacumen

ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἔν συγγάμῃν ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιᾶντον σεαυτῇ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ἐπόσον τῷ σὺ πῦρ ὁ κεραυνὸς πυρῶδες εἶς. ὥς' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτετόωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύεσθαι, καὶ αἰγίροι γιγνίσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc ramen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant ob

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγὰ missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδωώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemst.*

γίεσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· σὺ δὲ συμπή-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμός αὐ-
 τῶ· καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπτα) ἔλαυ-
 νε, ὑπαγαγὼν τὸς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τού-
 των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
 ctus enim est remus eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum redordire subiunctis equis. Vt
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
 prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipseus Phæthontis fulmine icti præcipitari-
 que casus. Hemist.

XXVI

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῆος.

ΑΠ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Καστωβ εἰς τέτων, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακρίναιμι αὐτούς.
 EPM.

Apollinis et Mercurii.

ΑΡ. Potin ut mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος
 Κάστωρ ἦν, ἔστος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγινώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἔστος μὲν,
 αἰ Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 τῶν τραυμάτων, αἱ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 νιστῶν πυκτεύων, καὶ μάστιγα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων·
 ἄτερος δὲ ἐδὲν τοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρ-
 ρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὠνή-
 σας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 αἰσῆρ.

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus;
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me-
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, oui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque *Catullum* vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium oui putamen referebat. *Hemst.*

ἀσὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥς πολλαῖς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάσσορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τότε, τί δήποτε ἐκ ἁμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτρεος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῷτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔξυνετήν. ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε ἐδ' ὄψοντα ἕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαί, μάλισα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. ΜΕΡC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalem esse, inter se diuiserunt eo pacto ipsi immortalitatem. ΑΡ. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

Θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἄλλὰ,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾷται,
σύ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος
ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἢ Θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, ἔτοι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ
εὐωχῆσονται, τηλικῶτοι ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν
πε ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices fit. Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu luctari doces exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus utilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandi na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandatā
prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
viderint, confidere in ea naui, illaque vectos
seruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ἑνάλιος Διάλογοι.

I.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. **Κ**αλὸν ἐράσῃν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν
 Σικελὸν τῆτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέαν
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὁποῖος ἂν ᾔ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ παῖς ὢν ἄγριος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἶει τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. **P**ulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cauillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμνηνέαν σοί] *Commode Lucianus*
 eam locutionem adhibuit, quae grauissimi
 amoris, furorisque proximi vim contineat.
Hemst.

πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἔδὲ τὸ λασιὸν αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἀγριὸν ἀμορφὸν ἐστίν· ἀνδρῶδες γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμοῖς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ἔδεν ἐνδεέστερον ὀφῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν. ΔΩ. εἰ-
 μας, ὦ Γαλάτεια, ἐκ ἐρασῆν, ἀλλ' ἐρώμενον
 ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πᾶν οὐνειδισι-
 κὸν τῷτο ἔ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ
 φθόνῳ αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ
 τῆς σκοπιάς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
 ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τῶ
 ὄρεος καὶ τῆς θαλάττης ἀργιῶλός ἀπομυκύνεται,
 ὑμᾶς μὲν ἔδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπάσων
 ἢ καλ-

ad formam? G A L. Neque hirtum illud eius,
 et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine desti-
 tuitur, est enim virile: et oculus decorat fron-
 tem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.
 D O R. Videre, Galatea, non amatorem, sed
 amatum habere Polyphemum, prout quidem
 laudas eum.

2. G A L. Haud certe amatum; verum illam
 nimiam obprobriandi libidinem vestram non ferò:
 quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia
 pascens aliquando, quum a specula ludentes
 nos videret in littore, ad imos pedes Aetnae, qua
 parte inter montem et mare longe litus protendi-
 tur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-

ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν
ἐφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιῶ· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξιώρατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθη-
τε. ΔΩ. εἰ ποιομένοι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν κα-
λὴ ἔδοξας, ἐπιφθονος οἶει γεγονέναι; καίτοι
τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον; καὶ τῷτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυ-
τῶ καὶ γάλακτι. πάντα ἔν τὰ ὅμοια τέτοις ἡ-
γεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν,
οἶα τυγχάνεις ἔσχα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τινὸς,
εἶποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν ἔδεν ἄλλο ἢ χροῶν λευκὴν ἀκριβῶς· ἐκ
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam
mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio,
enim sunt, me forma meliorem esse, et amore
dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si
pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo
te talem putas, cui inuideamus? atqui quid
aliud in te laudare potuit, quam candorem tan-
tummodo? hanc, opinor, ob causam, quod ad-
fueverit caseo et lacti: cuncta igitur his similia
ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit
facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fue-
rit mare, prona in aquam despectans, contempla-
re temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινέϊται δὲ τῷτο, ἣν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ
τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως
λευκὴ ὅμως ἐρασὴν καὶ τῷτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἐκ
ἔσιν ἦν τινα ἡ ποιμὴν, ἡ ναύτης, ἡ πορθημεύς
ἐπαινέϊ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μου-
σικός· ἐσι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠγάσαμεν αὐτῷ
ᾠδοντος, ὁπότε ἐνώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφρο-
δίτη Φίλη, ὄνον ἂν τις ἐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ
αὐτῇ δὲ ἡ πηκτὶς, οἶα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνόν
τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχρεις ὥσπερ
ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα,
ἄδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἄμυσρόν τι,
καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi eni-
rescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui
illa ego mere candida tamen amatorem vel istum
habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor,
sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus au-
tem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum
canentem, quando comessatum ibat nuper ad te;
ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis ru-
dere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium
cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi
manubria erant, quibus quum iugum addidisset,
atque alligasset nernos, quos nulla clavicula
tetenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπώδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπῆχει· ὥστε ἑδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα
ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ
μὲν γὰρ Ἥχῳ ἑδὲ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν,
ἔγω γὰρ ἄσπερος, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο,
εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
γέλασεν.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπίρρατος ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀθυρ-
μάτιον ἄρκτη σκύλακα 2), καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ

προσ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet,
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vl-
nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀθυρμάτιον ἄρκτη σκύλακα] Ἀθύρματα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀθύρματα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
sed dominae Galataeae seruaret. Vnum
vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
cere putavit *Lucianus* suos sine dubio secu-
tus auctores. Tum καὶ minus opportune
positi.

προσβοικία. τίς ἐν ἂν Φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιᾶτα ἔρασῃ; ΓΑΛ. ἔχῃν σὺ, Δωρί, δειξὼν ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδινώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἀμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἔρασῃς μὲν ἄδεις ἔσι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπ' ἐραστος εἶναι. τοιᾶτος δὲ, οἷός ἐστι Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φάσι, καὶ σιτᾶμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτῷ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiores scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. DOR. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudelior, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat Noster κατὰ τὸ λάσιον etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι. Hemst.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. Ω πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρᾳ ξένῃ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ
 μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλῃς, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, εἰδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΥ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινας, ἐπιβαλόντας δη-
 λονότι

Cyclopiſ et Neptuni.

CYC. Pater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Vrin appellabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlyſsem sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithaceu-
 sem illum: ex Illo domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, infidiantes nimirum
 gregi-

λονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύ-
 ρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι περικυβέτης)
 καὶ τὰ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐν αὐτῷ μένος ὃ ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρας, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς περὶώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας· ἐν-
 ταῦθα ὁ πανεργότατος ἐκεῖνος, εἶπε ΘΥΤΙΣ,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πεινὴν φάρμακόν
 τι ἐγγέας, ἥδυν μὲν, καὶ εὖδοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὖ-
 θύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ
 σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ ἐκ ἐτιόλως ἐν
 ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γὰ
 πρᾶσέ τε

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vasserimus il-
 le siue Vtis, siue Vlysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suave quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, et ambusta

προσέτι, ἐτύφλωσά με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκαίνας τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἐκ ἐξέθραες μεταξύ τυφλάμενος, ὃδ' ἐν' Ὀδυσσεὺς πῶς διεφυγεν; ἔ γάρ ἄν, εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΤ. ἀλλ' ἐγὼ ἠφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιώντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρῆς τὰ πρόσβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐκτειλάμενος τῷ κριῷ, ὅσπερ ἔχρην πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθον 3.) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε

Kύκλω-
infer, lumine me priuauit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. N E P. Quam tu altum obdormiuiſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Vlyſſes autem quo pacto effugit: nam, vt mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C Y C. Imo ipſe abſtuli, vt magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expanſis, ſolas praetermittens oues ad paſtum, praecipiensque arietem quaecumque par erat illum ſacere pro me.

4. N E P. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quia tu ceteros

Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.) Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρουν-
 το τῷ ἐπιβλεπόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο
 ἀπιόντες. ἔγωγε κατεσοφίσατό με ὁ κατάρ-
 τος τῷ ὀνόματι. καὶ δὲ μάλιστα ἠνίατέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ,
 Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,
 εἰ

Cyclopas quanto poteris clamore aduocasses ad-
 persum eum. CYC. Conuocaui, pater et vene-
 runt: sciscitati autem infidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt; sic me circumuen-
 tum detestabilis ille decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habe, fili; vlciscar ipsum, ut discat,
 Αα 5 quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debnerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex iis, quae narras, intelligo. Ut Gronovius
 voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
ἐκείνοις scilicet *προβάτοις*: sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum *κρίῳ*, ut *Homero*, cu-
 ius paene verba *Lucianus* expressit, sit con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. *Hemst.*

εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἴσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, ut seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. **Τ**ί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀναμείγνυσθαι τῇ ἅλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς ἄπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεχυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ῥεῖθρον, ἀμειγρὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέι-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. **Q**uid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, ut quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ λάροι καὶ ἔρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι πρ, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἔρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πύσσειδον, ὥς μὴ ἔλεγγε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ 5). ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρεθῶσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauiæ solent et ardeæ: et videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti sæpius. NEP. Mulierem, Alpheæ, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum vnā? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: quapropter malim, ἔκ' οἷδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δέ, πᾶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δέ Ἀρεθῶσα sequi solet ἄτος in hoc structuræ genere creberime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἂν ἄμορφον, ὧ Ἀλφειῇ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθάρᾳ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πᾶ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὧ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χῶρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλὴν μίγνυσσά τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenistam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi. expone; vbi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerleris a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnam in aquam coite.

IV Μενε-

IV.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

MEN. **Α**λλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ,
 ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ
 δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλ-
 λαγείης, ὅμως ἄδὲ τῆτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ
 πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκᾶντα,
 τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπισῶ. ΠΡ. μὴ
 θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ.
 εἶδον καὶ αὐτές. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
 γὰρ πρὸς σέ, γοῆτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πρᾶγ-
 ματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὀρώ-
 ντων, αὐτὸς ἄδὲν τοιῷτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. **A**t aquam te fieri, o Proteu, haud im-
 probabile, quippe marinum; et
 arborem, id quoque ferri potest: quin in leo-
 nem quando mutaris, ne id quidem plane ex-
 tra fidem est: verum, si et ignis fieri possit,
 qui in mari habiter, id valde admiror, ac mi-
 nime credo. PRO. Ne mireris, Menelae:
 nam ita res est, fio. MEN. Vidi ipse equidem:
 sed videre mihi, quod pace tua dictum velim,
 praestigias quasdam admouere huic rei, oculos-
 que fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτῳς ἐναρ-
γῶν γένοιτο; ἐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
οἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπι-
σεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαν-
τασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπει-
δὲν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναίο-
τατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον,
ἢ καὶ τὸ κᾶειν τότε μοι πρόσσεν. ΜΕ. οὐκ
ἀσφαλὴς ἡ πειρα, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. σὺ δὲ
μοι, Μενέλαιε, δοκεῖς ἐδὲ πολὺ πην ἑωρακέναι
πώποτε, ἐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτος εἰδέναι.
ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πην εἶδον. ἃ πάσχει
δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus
tam manifestis resideat? non tu apertis oculis
es contuitus, quas in formas memet ipse con-
versum fecerim? sin fidem non habes, idque
negotium falsum esse videtur, inanis scilicet
quaedam species ante oculos consistens, tum
tu, vbi ignis factus fuero, admoue mihi, vir
fortissime, manum: probe scies, videarne so-
lum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi
adsit. MEM. Non tutum est hoc experimen-
tum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Me-
nelae, videris polypum vidisse nunquam, quae-
que huius piscis sit natura, ignorare. MEN.
Imo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποιά ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς αἰσίας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. ἐν οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιβεύσειας, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπίσῳ; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptauerique acetabula, et adglutinatīs haeserit cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi. MEN. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteu. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη εἰς τὸ συμπόσιον; ΓΑ. ἃ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσάτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἐν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παρ᾽ ἡμᾶς; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῷ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσάτῳ λαθῆσα πάντας, ἐδυρήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίσαν δὲ κροτέν-

Panopes et Galenes.

PAN. Vidistin', Galene, heri, qualia designavit Eris inter coenam in Thessalia, quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud vna vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel

κροτάντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μάσαις ἀδύσαις προσεχόντων τὸν νῆν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσῆν ὅλον, ὧ Γαλήνῃ· ἐπεγέγραπτο δέ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῆτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρσχῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἤξιεν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέβησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρὸςχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ
τῆτε

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum, impulit in cœnuivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PVL CRA ACCIPIAT: id autem prouolutum quasi de industria peruenit vbi Iuno, Venus et Minerua decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticimus: quid enim oportebat facere, Deabus presentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

τάτου (καίτοι ἐκεῖνα αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν)
 ἀπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμῃ παῖδα·
 ὃς οἶδ' ἐπεὶ διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτῆς ἐκείνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί
 ἔν αι θεὰ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι,
 ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἔξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ αἵτης κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δαιτυμενικὸς
 ἀμβλυώτῃ.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. G A L.
 Quid ergo Deae, Panope? P A N. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. G A L. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκalon τι χρῆμα· ἐκ οἷδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ., ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκείνῃ θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνῃ τένομαι· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτεργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνας εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **A**d Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorē me puellam vidisse. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Nequaquam: sed Danaī istius filia, vna quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hauristas: ad cetera porro ministeria cōdocefacit, ut impigrae sint.

Bb 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτω τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἀργεὺς εἰς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἀργεὺς, ὡς οἶσθα· ὥς ἐ ἀνάγκη αἰεὶ
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως με διετά-
 ρξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἐ ἴωμεν ἐπ’
 αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρίης. καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἔσιν ἰῶσα
 εἰς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἐκὼν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τῷ το
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβήν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν·
 σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκείων
 παρὰ-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticuloso-
 sum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perse-
 cutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est aquisitionis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge currum: aut illud quidem longam habet mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράσῃσον· ἐφιπάσσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ τάχι-
σα. ΤΡ. ἰδὲ σοι ἔτοσι ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρηνήχου,
ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν,
ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα πε, σὺ δ' ἀποσκοπεῖ
ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιῆσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
σοι πλησίον.

ΠΟ. Κελλή, ὦ Τρίτων, καὶ ώραία παρθέ-
νος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐσιν. ΑΜ. ἄνθρω-
πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς
εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῷ θεῷ ἐπι-
πεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐσί. ΑΜ.
τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε,
καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
har celerrime. ΤΡΙ. Ecce tibi istum delphino-
rum ocysimum. ΝΕΡ. Bene: auehamur; tu
vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
tu prospecta; quumque senseris aduentantem
illam. ΤΡΙ. Haec ipsa tibi prope adest.

3 ΝΕΡ. Pulcra, Triton, et florens virgo:
omnino comprehendenda nobis est. ΑΜΥ. Mi
homo, quo me correptam ducis? plagiarus es,
et videris in nos ab Aegypto patruo immisus es-
se: quare inuocabo patrem. ΤΡΙ. Tace, Amy-
mone: Neptunus hic est. ΑΜΥ. Quid mihi
Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
 πνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσῃ. ΠΟ. θάρρει,
 ἔδὲν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
 σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
 τρικλίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τῆς κλύσματος·
 καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν
 ἐχὺ δροσφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
 NEP. Bonum animum habe: nullum incom-
 modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
 nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
 tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
 rorumque sola non feres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
 διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
 μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν αἰλᾶς ἔρωτι; ΖΕ.
 ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
 ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuuentam, quam
 per pelagus in Aegyptum Mercurius
 ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ira
 est, Note: neque tunc tamen erat iuuenca, sed
 filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντῃ ἐώρεα ἐρῶντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῆτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμφε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἕς' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκῆσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἕσται δέσποινα, ὃν τινὰ ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θεράπευτέα τοιγαρῶν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὔσα· νῆ Δία εὐναζέρεα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕ.

filia fluuii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione seruida, quod vehementer videret amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut parum ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: et praeerit, ut Mercurius narravit, nauigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

B b 4

ΖΕΡ.

ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅπως ἔκτετι μὲν τετραποδισί βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτῷ ἐποίησε; ΝΟ. παράδοξα γυν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρα, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τριῖν Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίᾳ κυνοπρόσωπος γεγέννηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ZEP. Profecto: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciendum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάνθρωποι ἔσσε· καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῶτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω εἰς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ θαυμάσης, ὦ Ποσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxi cum matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso subleuassies cum ipso habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum felere per euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χει-
ρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο.
πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τῆτον ἐγένετο,
ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ,
καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ.
ὁ δὲ πλετήσας παρὰ τῷ τυράννου ἐπιθύμησε,
πλεύσας οἴκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξα-
σθαι τὸν πλῆτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμεῖα τινὸς
κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυ-
σὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον
ἐγένοντο, ἐπιβηλεύσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡεροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει)
ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν
ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutauit,
quum decuisset in potestatem redigere tantum,
quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad
Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo,
et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc
autem nactum a tyranno diuitias desiderium ce-
pit domum redeundi Methymnam ad ostentan-
das opes. Quare conscensa vectoria naucula
maleficorum hominum, ut prae se tulit multum
ferre se auri et argenti, ubi medium Aegaeum te-
tigerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (au-
scultabam enim omnia adnatans nauigio) quando-
quidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatu
sumto,

ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε ρίψαι ἐμαυτόν. ἐπέ-
 τρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ
 ῥῆσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατ-
 ταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ
 ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην
 ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομυ-
 σίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ
 τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessō sponte finite me pro-
 iicere memet ipsum: mox citharoedi habitum
 indurus cecinit admodum argute, ceciditque in
 mare, quasi statim plane periturus. Ego au-
 tem susceptum impositumque dorso ferens ena-
 tauī ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te
 ob studium illud musices; dignam enim mer-
 cedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν γενὸν τέτο, εἰς δ' ἡ παῖς κατηνέ-
 χθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-
 λείσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud angustum, quo puel-
 la delapsa est, Hellepontus ab ea
 voce-

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῶσα τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς τα-
 Φεῖη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ
 Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελά-
 γει τεθάφθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιςα ὑπὸ
 τῆς μητριῆς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τῆτο μὲν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, ἔθιμις. ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦ-
 θά πε κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅ-
 περ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τε-
 θάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔμικρόν ἐστι
 αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πεί-
 σεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διω-
 κομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧκε τῷ Κιθαιρῶ-
 νος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχ-
 σα

vocetur: cadaver autem vos, Nereïdes, acce-
 ptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a re-
 gionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune;
 verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit,
 sepeliatur: miseret enim nos eius, quae mise-
 randa fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem,
 Amphitrite, fas non est; neque porro decorum
 isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod
 dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae
 mandabitur: id autem solatium erit ipsi non
 mediocre, quod post paulo eadem et Ino
 patietur, praecepsque cadet ab Athamante
 fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua
 parte protenditur ad mare, gerens praeter-
 ea si-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καί μιν σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχρην ἔγω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, ἐκ ἀξίων. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχεῖται; ΠΟ. εὐκότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ αἰθερίας ἐπιβῆσα ὀχύματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ Θάμβει ἄρα σχεθεῖσα 7), καὶ ἰληγγιά-
σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix prae-buit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersus morus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, et ver-

7. Τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα.] Scio recte dici Θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχουσθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
τῆς ἐγένετο τῶν κερμάτων τῷ κριῖ, ὧν τέως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. N H.
ἐκῆν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiavit *Gracivius*,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aeris*, qui spiritum delica-
tulae virginis intercepto eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris ceterrimo
proueretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lesfacto θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, Φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. *Hemst.*

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτεινῆσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν σφόδρος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῷ τὸ
πάθος καλῶσιν ἰλιγγον. Interp. *Aristophan.*
Acharn. *Bourdcl.*

ἄκῃν ἔχρῃν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἔχρῃν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium fer-
re cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum mul-
to Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσαν συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ κρίνῃσον
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηρῖξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπράξεται τῷτο, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Si-
cilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegæo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam-
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucem educlta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέεσα; IP. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔρπνος ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ ἂν ὑποδέξα-
σθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πό-
σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῃ κατέλαβε τὴν
γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
δοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ἔσθθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι
αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποΦέρε, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαφορθεύ-
σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
atque emerge iterum ex profundo, nec por-
ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
pulcerimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
vehite

σατε τὴν Λητώ· ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἄπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοίσει αὐ-
τὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτί-
κα μέτσει, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπάγεσθε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἤκέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, ulciscetur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui; omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τῆτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἩΦαισος. ἀλλ' ἀπὸνδράκωμαι ὅλωθ
δ' ἀκαποδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΧΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauia passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΧΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
C c tibi

βαλε τὸ πῦρ· ΕΛ. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θετίδος·
ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτευσα, ἔδ'
ἔκ' ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους
ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπό-
σχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
περὶ ὧν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον
ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, Φέρον ἐπῆλ-
θέ μοι· καὶ ἔκλυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυ-
ρίδας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς,
καὶ τὰς ἐγχείλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερναχλά-
σαι ποιήσας μικρὸν δεῖν, ὅλον ξηρὸν εἰργασαί-
μαρ· ὅπως δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων.

ΘΑ.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis :
quum enim occidentem Phrygas supplex adi-
rem, atque ille tamen iram non remitteret, quin
etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, mi-
feratus infelices irruī tanquam vndis mergens,
quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius ad-
erat) quantum, credo, habebat ignis, et quod-
cumque in Aetna, et sicubi uspiam collecto, im-
petum in me fecit, incenditque ylmos ac myricas :
tum quoque affluit infelicissimos pisces et an-
guillas : ipsum vero me quum efferuescisset, pa-
rum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides
igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

MAR.

Θ Α. Θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δέ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰδεσθῆς
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξ Α. ἐκ ἔδει ἂν ἐλεῆσαι
 γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ἥφαιστον
 δὲ ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaueribus; aestus, ut ajs,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
 misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
 filius.

9. Θολερὸς.] Nihil prius in mentem veniat,
 quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκει-
 σαι. quia praecessit διάκειμαι. Mox ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discrevit Θάλατταν et Θέτιν,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 gnari υἱωνόν. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλίστην,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῆ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 Φος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπασπάσσωσιν, ἀφεῖναι
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνοσ δ' ἐνεκα, ὦ
 ἀδελΦή, ἐπεὶ ἑμαυτοὺς ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλίστην ἔσαν ἐπαρ-
 θένευσεν, εἰς χαλκινὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 naugas sublatam arcam, ubi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, ut intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem servabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχῳ εἰπεῖν· Φασὶ δ' ἔν-
 τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῖναι διὰ τῆς ὀρό-
 Φε ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἕς τὸν κόλ-
 στον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
 τῆτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζη-
 λότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπότινος με-
 μοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἕς τὴν κι-
 βωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε
 κηθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί,
 καὶ ἔφερε τὴν κηταδίην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
 τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ
 δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιπον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
 τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν,
 ὑποτ-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo;
 aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
 per tectum ad eam; quae, recepto in sinum de-
 fluente Deo, grauida sit facta. Hoc quum sen-
 sisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
 dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
 teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
 edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
 do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
 Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
 tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
 mis auo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
 tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων,
μνημονεύσας αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύσαι ἐποίη-
σας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· νήχε-
ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
τας αὐτὰς φυλάττεσα. ΔΩ. τί ἔν ἐχὶ σώ-
ζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τάτοις ἐμβλαῖσαι ἐς
τα δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
σώσασι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
παιδίον ἔτῳς ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
feruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam ferua-
bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
mosus.

XIII.

Ποσειδῶνας καὶ Ἐμπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Ποσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν με τὴν ἔρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὥστο ὑπ' ἐμῶν ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῶτο παρῆχεν ἐαυτήν. ΠΟ. σὺ γάρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικός ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κόρης ἄτω καλῆς Φοιτώσης ὁσμήνῃ παρὰ σέ, ἀπολυμένης ὑπὸ τῶ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀκύνεσα, καὶ ἐπεμβαίνεσα, καὶ λοκόμενη ἐνόστε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτεα πρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me haec se fuiſſe paſſam; ideoque praebebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, ſaſtoſus eras et tardus, qui puellam ſam pulcram venitantem quotidie ad te, per-euntem amore deſpiceres, atque etiam laetare-riſ aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo et ſe la-vans aliquando, optabat te potiri: tu vero ſaſtidioſum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἔχρην σε προαρπάσαι
 τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ
 Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν
 Τυρῶ, Ἀφελῇ κόρην οὔσαν. ΠΟ. ὁψέ βυλοτυ-
 πείς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ
 Τυρῶ δὲ ἄδὲν δεινὸν πέπονθεν, αἰομένη ὑπὸ
 σὲ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀ-
 πιῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλί-
 πησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῆτο ἠδίκημα, ὅτι τὰ
 ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότε, καὶ περισήσας πορφύ-
 ρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆ-
 σθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμᾶ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἐν ἔθε-
 λας, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat
 te praeripere meum amorem, et simulare Eni-
 pei personam pro Neptuno, doloque circumue-
 nire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero
 nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
 superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali conti-
 git, quum putabat virginitatem suam a te immi-
 nui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum
 abires, te Neptunum esse; quod et maximum
 in modum illam pupugit: ea quoque in me in-
 iuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia
 tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui
 vos contegebat una, rem haberes cum puella
 pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῷ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἀπέμψατε, ἕτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νας, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, κατὰπερ δέλεαρ
 προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχῆ-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἄλλ' ἴσες
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δα-
 ναῆς παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
 ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, σικτεῖρασθαι αὐτὰς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cernis ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laesit, ut arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. A quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
 tus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. ΙΡΗ. Noui, quem dicas:
 credibile est eum iam iuuenem esse, ac valde
 C c 5 stre-

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσθαι ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐς ἅλη μὲν ἔτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα σῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλες συμμάχες ἦγον; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆ ἀίρος ὑπόπτερόν γάρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦκον, ὅπερ διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδάσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδὼν; ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton; solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas

ἀθέατοι γὰρ εἶσι· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, ἔκ' ἔτ' ἄλλοι μα-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσθαι· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγεμένου
 αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ΙC) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιβέσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρι, παρίσχει
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδέσης· εἶτα λαβό-
 μενος

eas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerva clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerva, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ] Inferuit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationis
 eundem usum habet ἔν, γῆν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisae series
 ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed detoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi attēta-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιβέσης· quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιβέσης Nostro satis fre-
 quens. Hemst.

μενος τῇ λαοῦ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφα-
λὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφάς
ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-
πίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾳ
τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας
προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
ὣς θεοί, καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πο-
λὺ ἀνέρθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον,
ὁμνείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν
τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἅλᾳς ἔρωτι,
ἔχρην γὰρ σεσωσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέ-
γνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὸν,
ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιω-
ρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imagi-
nem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput,
et ante quam expergerient sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethio-
pnam accessit, iam prope terram volans Andro-
medam conspicatur expositam in petra quadam
prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii!
demissis capillis, seminudam multum infra mam-
mas: ille primam, miseratus fortunam eius,
sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore
captus (oportebat enim seruari puellam) opem
ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde
terribilis, quali deuoraturus Andromedam, su-
perne

ρηθείς ὁ θρανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην,
τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργ
γόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθυκε γούνη,
καὶ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέ-
δυσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθενου,
ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ
κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾷ ἔσσης. καὶ
νῦν γαμει ἐν τῇ Κηφείῳ. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς
Ἄργος· ὥςθ' ἀντὶ θανάτου γάμον ἔ τὸν. τυχόν-
τα εὔρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθο-
μαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἡδίνει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ
ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde
cetus igitur interiit, et obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam.
Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
tem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat
in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non
vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
ctum est, grauter fero: nam quid puella noce-
bat nobis, si quid mater superbius aliquando lo-
quebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἄτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
της γε ἄσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
ρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν αἰξίαν
ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φο-
βηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἂν τῷ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ZEΦ. Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
πεσέξαν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ'

ἧ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-

πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου

θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἔκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.

ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰσγα-

ζομένην ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,

ὅσα παράλια τῆς χώρας ἔδεν ἔν οἶδα, ὣν λέ-

γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. Nunquam equidem pompam magnifi-
centiorem vidi in mari, ex quo sum

et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.

Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut

quinam erant, qui ducerent? ZEP. Iucundis-

simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in

posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-

ram nauabam: imo etiam flando percurri par-

tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-

gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ZEP.

At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-

ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.

De

ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. ΝΟ.
μὴν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολεῖ τῆς παιδός,
τῆτο γὰρ καὶ πάλας ἠπισάμην. ΖΕ. ἐκὼν τὸν
μὲν ἔρωτα εἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκιστον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα
παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῶσα· ὁ
Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν
αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ
ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ
βλέμμα ἡμερός. ἐσκίρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
ἡϊόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδισον, ὥς τὴν Εὐρώπην
τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ'
ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν
θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo tibi. NOT. Num hoc,
Iouem esse amatorem iam dudum puellae? istuc
equidem olim compertum habebam. ZEP.
Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta
iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda,
aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter,
tauro quum se adsimilasset, una ludebat
pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat
perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu
placido: lasciuius ergo subsultabat in litore, mu-
giebatque suauissime, sic ut Europa auderet et-
iam inscendere taurum. Quod ubi factum est,
tum-cursu citatissimo Iupiter ad mare festina-
vit

θάλατταν φέρον αὐτήν, καὶ ἐνήχστο ἐμπεσών·
ἢ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πρᾶγματι, τῇ λαϊᾷ
μὲν εἶχετο τῷ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι II)·
τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ζυνεῖχε.

NO. Ἦδὺ τᾷτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν
ἀγαπωμένην. Z E. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
ἡδῖω παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα
εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
σπασαμένη λεῖαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
ropa vero mirifice percussa eo negotio laeua ap-
prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
agitatum peplum continebat.

3. NOT. Iucundum illud spectaculum, Ze-
phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
portantemque dilectam. ZEP. Imo quae post-
ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad
se attracto laeue sedatumque se praebeuit: nos
autem

II. Ἀπολισθάνοι] Quanquam omnes edi-
tiones feruent, neque huic verbo lex for-
mandi aduerfetur, vsus tamen poscit ἀπο-
λισθάνοι. Hemst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, ἔδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολοῦσθαι· ἔρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τὴν
θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψαύειν τῷ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾶδας φέρον-
τες, ἡδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσαι περὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν
παῦ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quæ fiebant, adscēlabamur.
Amores porro iuxta volantes paululum supra mare,
sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam,
accensas faces ferentes canebant simul hymenaeum:
Nereïdes vero emersae adequitabant in delphinis adplaudentes,
feminudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd. παραπετώμενοι quæ quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed nunquam fere, quin vel manu exarati libri, vel vulgati discrepent; nam longe est vñtarius πετόμενος, quam πετώμενος, πέτεσθαι, quam πετάσθαι. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρ-
ματος, παρσυχμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην
ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομέ-
νω τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην
δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμέ-
νην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο.
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νύμφῃ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ
ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ
Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίκταιον ἀν-
τρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κἄτω ὀρῶσαν· ἠπίσα-
το γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ,τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπε-
σόντες, ἄλλος ἄλλο τῆ πελάγους μέρος διεκυ-
μαίνο-

ptunus quidem consenso curru, adfidentem la-
teri Amphitriten habens praecedebat hilaris,
viamque faciebat natanti fratri. Denique Ve-
nerem duo Tritones ferebant in concha de-
cumbentem, flores omnigenos inspargentem
sponsae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt fa-
cta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus
non amplius extabat, sed prehēnsa manu Iupi-
ter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubo-
re suffusam deiectisque oculis: iam enim haud
ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
impetu facto alius aliam pelagi partem concita-
bamus.

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεᾶς.
 ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους ἐώρων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectacu-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	248
Cupidinis et Iouis	251
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Dearum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaë	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galateæ	368
Cyclopi et Neptuni	374
Alphei et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E

EX OFFICINA SOMMERIA.